

புறநானூறு
முதல்
புதுக்கவிதை
வரை

க.பொ.த (உயர்தர) மாணவர்களுக்கானது

தமிழ் நூல் வெளியீடு விநியோக அமையம்

படிப்பகம்
வெளியீடு : 1

புறநானூறு முதல் புதுக் கவிதை வரை

சென்னை நகராட்சி
கொழுவகம் - கல்வியியல்
விஞ்ஞானம்
கல்வியியல்

தமிழ்நாடு நகராட்சி
கொழுவகம்

புதிப்பு
200 000 - ரூபாய்க்கு கிடைக்கும்
200 000 ரூபாய்க்கு கிடைக்கும்

சென்னை நகராட்சி
Seelan Books
தமிழ்நாடு நகராட்சி, விநியோக அமையம்
11 - சென்னை, கொழும்பு
Tel: 0084-333278 Fax: 0084-333278

புறநானூறு முதல் புதுக் கவிதை வரை

க.பொ.த (உயர்தர) மாணவர்களுக்கான
உசாத்துணை நூல்

தொகுப்பாசிரியர்கள் :

விதூரன் - சேயோன்

கலாலக்ஷ்மி

மதுகுதனன்

உரிமம்
தொகுப்பாசிரியர்கள்

பதிப்பு :

தமிழ் நூல் வெளியீட்டு விநியோக அமையம்.

வெளியீடு - 1.

தயாரிப்பு :

சவுத் விஷன் சென்னை - 600 002.

அச்சு: மாணவர் மறுதொன்றி அச்சகம், சென்னை 600 017.

விற்பனை உரிமை

South Asian Books

Vasantham (Pvt) Ltd.,

44, 3rd Floor, C.C.S.M. Complex, Colombo - 11

Tp : 335844 Fax : 00941-333279

பதிப்புரை

தமிழ் மொழிப் பாடநூல்கள் வெளியிடும் விருப்பில் நாம் இவ்வெளியீட்டில் எமது முதலாவது காலடியை எடுத்து வைக்கிறோம்.

இன்றைய இலங்கையின் நெருக்கடியான சூழலில் நூலகங்கள் ஒழுங்காக செயல்பட இயலா நிலையில் நூல்கள் மாணவர்களின் கைகளில் சென்றடைவது சிரமமே. எனினும் பாடசாலைக் கல்வியும், பரீட்சைகளும் தொடர்ந்த வண்ணமேயுள்ளன. எனவே தகுதியான நூல்களை வெளிக்கொணரும் பணி காலத்தின் தேவையாக எம்மீது சுமத்தப்பட்டுள்ளது.

தமிழ் மொழி மாணவர்கள் தமிழ் இலக்கிய பரிச்சயத்துக்கு பழக்கப்படவும்; பாடத்திட்டத்துக்கமைய அவர்களின் தேவைகளிலிருந்து சுயமாகப் படிக்கும் ஆர்வத்தைத் தூண்டிப் புத்தகப் பண்பாட்டை சமூகப் பயன்பாடாக்கவும் நாம் முயற்சித்தாலென்ன என்ற கேள்வியின் பதிலே இந்நூலின் பிரவசமாகும்.

இந்நூலாக்கத்திற்கு தங்களின் முழு ஒத்துழைப்பையும் அறிமுகத்தையும் அளித்து தந்த பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களுக்கும் எமக்கு தொடர்ச்சியாக ஊக்கமளித்து இம்முயற்சிக்கு தூண்டுகோளாகவும், உறுதுணையாகவும் இருந்து வரும் திரு. சண்முகலிங்கம் அவர்களுக்கும் எமது நன்றிகள்.

பாடநூல் வெளியிட வேண்டுமென்பதில் உற்சாகம் ஊட்டிய சட்டத்தரணி. இ. தம்பையா அவர்களுக்கும் நன்றி கூறக் கடமைப் பட்டுள்ளோம்.

இந்நூலைத் தொகுப்பித்து தருவதில் முன்னின்று உழைத்த மதுகுதனன், விதூரன்-சேயோன், கலாலக்ஷ்மி ஆகியோருக்கு எமது நன்றி.

பிரதிகளை ஒப்பிட்டு நோக்கியுதவிய நாவலன், ஒளி அச்சுக்கோவை செய்து உதவிய ரெக்னோ பிறின்பர், தியாகராஜா, கேசவன், எமது வெளியீடுகளில் தோழமையோடு ஒத்துழைக்கும் சவுத் ஏசியன் புக்ஸ் ஸ்தாபகர் எம்.பாலாஜி ஆகியோருக்கும் நன்றி சொல்வதைத் தவிர வோறொன்றும் நாம் அறிவோம்.

இத்தொகுப்பு பற்றி விமர்சனங்கள் மற்றும் கருத்துக்களை எதிர்நோக்குகிறோம்.

44, மூன்றாவது மாடி.
கொழும்பு மத்திய சந்தை
கூட்டுத் தொகுதி
கொழும்பு - 11.

தமிழ் நூல் வெளியீட்டு விநியோக அமையம்
சார்பில்
சோ. தேவராஜா

உள்ளே

1. — தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியம் பற்றிய ஓர் அறிமுகம்	1
— பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி	
2. ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை மரவு - ஒரு சுருக்கம்	26
— பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி	
3. புறநானூறு	36
4. குறுந்தொகை	51
5. நற்றிணை	55
6. கலித்தொகை	62
7. சிலப்பதிகாரம்	74
8. நாச்சியார் திருமொழி	97
9. திருவாசகம்	100
10. கலிங்கத்துப்பரணி	110
11. இராஜநாயகம்	120
12. இரட்சணிய யாத்திரகம்	129
13. குமரகுருபரர் பாடல்	149
14. குற்றாலக் குறவஞ்சி	154
15. இராம நாடகக் கீர்த்தனைகள்	156
16. பாரதியார் பாடல்	158
17. பாரதிதாசன் பாடல்கள்	160
18. விபுலாநந்தர் கவிதைகள்	164
19. நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர்	166
20. கம்பதாசன் பாடல்கள்	168
21. புலவர்மணி பெரியதம்பிப் பிள்ளைபாடல்	169
22. மஹாகவி கவிதை	172
23. நீலாவணன் கவிதை	175
24. அண்ணல் கவிதைகள்	178
25. பிச்சமுர்த்தி கவிதை	180
26. சி.வி. வேலுப்பிள்ளை கவிதைகள்	185

தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியம் பற்றிய ஓர் அறிமுகம்

உலகில் மிக நீண்ட கால இலக்கியப் பாரம்பரியம் உள்ள மொழிகளில் தமிழும் ஒன்று. இந்திய இலக்கிய மரபில் முக்கிய இடம் பெறும் தமிழிலக்கிய மரபு, வடமொழி மரபினடியாகத் தோன்றியது அன்று. தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியத்தைப் பின்னோக்கிப் பார்க்கும் பொழுது அது முற்றிலும் தமிழ் நாட்டுக்கேயுரிய இலக்கிய மரபினை எடுத்துக் கூறும் நிலையிலிருந்து பின்னர் படிப்படியாக இந்தியாவின் மற்றைய பகுதிகளோடு தமிழுக்கிருந்த தொடர்புகளைக் காட்டுவதாக வளர்ந்து இறுதியாகத் தமிழ் நாட்டுடன் தொடர்பு கொண்ட, இந்தியாவுக்கப்பாலான பண்பாட்டுச் சக்திகளின் செல்வாக்கை எடுத்துக் காட்டுவதாக விரிகின்றது.

இதன் காரணமாக இன்று தமிழில் உலகப் பொதுவான இலக்கியச் சிந்தனைகளும் இலக்கிய வடிவங்களும் காணப்படுகின்றன. மேலும் தமிழ் இலக்கியம் தமிழ் நாட்டுடன் மாத்திரமே வரையறை செய்யப்படாமல் இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர் ஆகிய நாடுகளிலும் முக்கிய இடம் பெறுகிறது. இவற்றை விட, 1980க்குப் பின் இலங்கைத் தமிழர் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளிலும் அவ்வவ்விடங்களிற் குடியேறியுள்ள தமிழர்களிடையேயும் கூட பயிலப்பட்டு வருகின்றது.

நமக்குக் கிடைத்துள்ள மிகப் பழைய தமிழ் இலக்கியங்கள், சங்ககாலம் என்று குறிக்கப்பெறும். கி.மு.100 -கி.பி. 250ம் ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலப் பகுதியைச் சார்ந்தனவாகும்.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களை அகம், புறம் எனப்பிரித்து நோக்கும் மரபு உண்டு. அகம் என்பது ஆண்-பெண் உறவின் அடிப்படையில் எழும் உணர்வு நிலைகளைத் தளமாகக் கொண்டது. இப்பாடல்மரபு சூழலால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். அதாவது மக்கள் தாங்கள் வாழ்ந்த நிலத்துக்கு உரியனவான இயற்கை அம்சங்களுடன் ஊடாடி அந்தந்த நிலத்தில் பிரதானப்படும் ஒழுக்க முறைமைகளைப் பேணுவதாக அமையும். இதனை "முதல், கரு, உரி" என்னும் கோட்பாட்டிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். 'முதல்' என்பது இங்கு 'பிரதானமானது' என்ற கருந்தாகும். இதில் அந்த நிலமும் அந்த உறவு அல்லது உணர்வு ஏற்படுவதற்கும் வாய்ப்பான பொழுதும் (நேரம்) குறிப்பிடப் பெறும். கரு

என்பது நிலத்துக்குரிய தெய்வம், உணவு, மிருகம், பறவை, பறை என்பனவற்றுடன் அங்குள்ள பிரதான பொருளாதார நடவடிக்கை (செய்தி) யையும் குறிக்கும். இந்த இயற்கைச் சூழலில் ஆண்-பெண் உறவு ஏற்படும் பொழுது இந்த நிலத்தின் தன்மைக்கேற்பப் பால் உறவின் ஒரு அம்சமே மேலோங்கி நிற்கும். அந்த, நிலத்துக்குரியதான ஒழுக்கத்தை உரிப்பொருள் என்று கூறுவர். இவ்வாறாக அகப் பாடல்கள் முதல், கரு, உரி என்பவற்றைக் கொண்டனவாய் இருக்கும். 'முதல்' என்ற தளத்தின் அடியாக கரு எனும் வாழ்க்கைச் சூழலினூடாக உரிப் பொருள் தோன்றும்.

நிலங்கள் அவ்வப் பிரதேசத்தின் தனித்துவமான பண்பைக் காட்டுகின்ற பூக்களின் பெயர்களால் அழைக்கப்படும். மலைப்பிரதேசம் குறிஞ்சி என்னும் மரத்திலுள்ள பூவாலும், காடும் காடு சார்ந்த பிரதேசம் முல்லைப்பூவினாலும், வயலும் வயல்சார்ந்த இடமும் (அதாவது வேளாண்மை செய்யக்கூடிய நிலப்பகுதி) மருத மரத்தின் பூவைக் கொண்டும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. கடற்கரையைப் பொறுத்த வரையில், அப்பகுதி கடற்கரையோரத்துக்கு சற்று உள்ளேயுள்ள கழிகளில் உள்ள நெய்தல் என்னும் தாவரத்தின் பூவினால் குறிக்கப்படும்.

இவை நான்குமே பிரதான நிலப்பகுப்பு ஆகும். கோடை காலங்களில் மழையின்மை காரணமாக முல்லையும் மருதமும் தங்கள் இயல்பான தன்மையை இழக்கும். அத்தகைய வேளைகளில் பாலை மரமே அங்கு பிரதானமாகக் காட்சியளிக்கும். இதனால் அதனைப் பாலை என்று கூறுவது மரபு.

இந்நிலங்களுக்கு 'உரி'யவை என எடுத்துக் கூறப்படும் 'ஒழுக்கங்கள்' பின்வருமாறு: -

- குறிஞ்சி- புணர்தல் (ஆண்-பெண் சேர்க்கை)
- முல்லை- இருத்தல் (ஆண் தொழில் காரணமாக வேறு இடத்துக்குச் செல்ல, அவனை விவாகம் செய்த பெண் வீட்டில் இருந்து குடும்ப வேலைகளைச் செய்தல்)
- மருதம்- ஊடல் (வேளாண்மை காரணமாக உபரிச் செல்வத்தைப் பெற்ற கணவன், பரத்தை வீடு சென்று திரும்புவதன் காரணமாக மனைவி அவனோடு ஊடுதல்)
- நெய்தல்- இரங்கல் (கணவன் மீன்பிடிக்கச் செல்ல மனைவி இரங்கியிருத்தல் என்று இவ்வுரிப் பொருள் குறிப்பிடப்படு

கின்றது. உண்மையில் இது இன்னொரு உணர் நிலையைக் குறிப்பதாக இருத்தல் வேண்டும். தன்னை முன்னர் விரும்பிப் பின் தன்னிடத்தில் வராது நிற்கும் காதலனை நினைத்து இரங்குவதுதான் இந்த நிலத்துக்குரியது என்பது சிலப்பதிகாரத்துக் கானல்வரியினாலே தெரியவரும்)

பாலை- பிரிவு (ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து தமது, தாம் வாழ்ந்த இடத்தை விட்டு இன்னொரு இடத்துக்குச் செல்லுதல்.)

திருமணங்கள் பெரும்பாலும் வெயில் காலமான வைகாசி, ஆவணியில் நடைபெறுவதால் ஒரு குடியிருப்பிலிருந்து இன்னொரு குடியிருப்புக்குப் போகின்ற காட்டு வழி காய்ந்து போயிருக்கும். பாலை ஒன்றுதான் அவ்வேளையில் காயாமல் நிற்கும். அதனாற் பாலை எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

இவற்றை விட ஆண் பெண் பாலுறவில் மேலும் இரு நிலைகள் எடுத்துப் பேசப்படுவது உண்டு. ஒன்று கைக்கிளை என்பது. அதாவது இருவரும் மற்றவர் விரும்பாமல் ஒருவரே விரும்புவது என்பது கைக்கிளை எனப்படுகிறது. ஆனால் உண்மையில் கைக்கிளை என்பது முதலில் உடலுறவுக்குரிய பக்குவம் எய்தாத பெண்ணைப் பார்த்து ஒருவன் காமுற விரும்பி, அவளிடத்தும் பேசி (அவள் மறுமொழி சொல்லா விட்டாலும், அப்படிப் பேசுவதிலேயே மகிழ்ச்சியடைவதையே குறித்தது.

பொருந்தாத இருவரின் பாலியல் உறவு பெருந்திணை எனப்பட்டது.

முதல் ஐந்திணையையுமே அன்பின் ஐந்திணை என்பது மரபு. அகநானூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணை முதலிய தொகை நூல்களில் அன்பின் ஐந்திணையே பெரிதும் பேசப்படும். சங்க நூல்களுக்குப் பின் வந்தது என்று கருதப்படும் கலித்தொகையிலேயே கைக்கிளை, பெருந்திணைக்கான பிரதான உதாரணங்கள் உள்ளன.

இந்த ஐந்திணை ஒழுக்க மரபே அகத்துறை இலக்கியங்களிலே போற்றப்படுவதாகும்.

மேற்குறிப்பிட்ட நிலங்களில் ஏற்படும் ஆண்-பெண் உறவுக்கு அப்பாலான சமூக, அரசியல் தொழிற்பாடுகளைப் புறம் என்று குறித்தல் மரபு. புறம் என்பதை அகத்துக்குப் புறம்பானது என்று கருத்திலேயே நாம் விளங்கி வருகிறோம். குடியிருப்புக்குள் நடைபெறுவதை அகம் என்றும் குடியிருப்பு வாழ்க்கைக்கு அப்பாலானவற்றைப் புறம் என்றும் கூறுகின்ற

மரபின் அடியாகவே அகம்-புறம் என்ற கோட்பாடு வளர்த்திருத்தல் வேண்டும்.

புறத்தில் ஆட்சி அதிகாரம் பற்றிய விடயங்களும் அவற்றோடு சம்பந்தப்பட்டனவுமான போர் முதலியனவும் முக்கியத்துவம் அடைகின்றன. புறப் பாடல் மரபில் முதல், கரு, உரி என்பது இல்லை. இங்கு அப்பிரதேசத்தில் நிகழும் புற நடவடிக்கையே சித்திரிக்கப்படுகிறது அல்லது புகழப்படுகிறது. இதனால் வீரம் பற்றியும் போர் பற்றியும் புறத்தில் அதிக குறிப்புக்கள் வருவது இயல்பாகி விட்டது. ஆனால் பலவேளைகளில் இப்போரினால் ஏற்படும் துன்பங்களான கைம்மை, வீரர்கள் மரணம் ஆகியனவும் முக்கியம் பெறுவது உண்டு.

புறச் செய்யுள்களில் அவ்வவ் நிலங்களில் நடைபெறும் போர் முறைகள் சித்திரிக்கப்படுவது வழக்கம். புறத்திணையைக் குறிப்பதற்கும் பூக்களையே பயன்படுத்துவர்.

வெட்சி - குறிஞ்சி

வஞ்சி - முல்லை

உழிஞை - மருதம்

தும்பை - நெய்தல்

வாகை - பாலை

பிரதான நிலப்பரப்புகளை எடுத்துப் பார்த்தால் இந்தப் போர்முறை ஒவ்வொன்றும் அந்தந்த நிலத்தின் புவியியல் அமைப்புக்கும் அத்தகைய இடத்தில் தோன்றக்கூடிய அதிகார முறைமைக்கும் ஏற்றதாக இருப்பதனை நாம் அவதானிக்கத் தவறக் கூடாது.

சங்க நூல்களென்று நாம் கொள்ளுகின்ற நூல்களின் பிரதான கவிதைப்பண்பு பின்வருமாறு அமையும்.

அகம் எனில் ஒரு குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையில் குறிப்பிட்ட உணர்வு நிலையில் உள்ள ஒரு பாத்திரம் தனது மனநிலையைக் கூறுவது ஆகும். இந்தச் செய்யுட்களில் கூறப்படுகின்ற விடயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு திணை, துறை என வகுப்பர். திணை என்பது நிலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. நிலம் ஒழுக்கத்திற்குத் தளமாக அமைவது. துறை என்பது பாடலின் பொருள் பற்றியது. அதாவது என்ன விடயம் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றது என்பது பற்றியது.

அகப்பாடலில் நன்கு ரசிக்கத்தக்கதாய் அமைவது, உள்ளுறை என்னும் எடுத்துரைப்பு முறையாகும். அதாவது வெளிப்படையாக நிகழ்வதான ஒன்றைக்குறிக்கும் அதே வேளையில் உள்ளார்த்தமாக இன்னொன்றையும் குறிப்பதாகும். (உ+ம் நாம்பன் வந்தது என்றால் ஓர் இளைஞன் வந்தான் என்பது கருத்து) சங்க இலக்கியத்தின் அகப்பாடல்களைப் படிக்கும் பொழுது அங்கு உள்ளுறைப் பொருள் யாதேனும் உள்ளதா என்பதைக் கூர்ந்து அவதானித்தல் வேண்டும். இதனை விட "இறைச்சி" என்ற ஒரு உத்தியும் உண்டு. சொல்லுகின்ற முறைமையால் (தொனியால்) சொல்வதற்கு அப்பாலான ஒரு விடயத்தை உணர்த்துவது இறைச்சி எனப்படும்.

இவ்வேளையில் திணை மயக்கம் என்று சொல்லப்படும் கருதுகோளை விளங்குவது அவசியமாகும். அதாவது ஒரு திணைக்குரியனவான ஒழுக்கங்கள் இன்னொரு திணையில் நடப்பனவாகக் கூறுதல் திணை மயக்கம் ஆகும்.

புறத்திணையில் வரும் பாடல்களில் மேற்குறிப்பிட்ட இரட்டைமடிக் கருத்துக்கள் இருப்பதில்லை என்றே சொல்லலாம். புறம் சித்திரிக்கும் குழலுக்கேற்ப அவை ஏறத்தாழ நேரிடையாகவே அமையும். அகப் பாடலை பாடும் புலவன் தான் ஒரு பாத்திரமாக நின்று பாடுகின்றான். ஆனால் புறத்திலோ கவிஞன் நேரடியாக வெளிப்படையாகவே நிற்கிறான். இது புறச் செய்யுளுக்கு ஒருவன்மையைத் தருகிறது.

அகம், புறம் என சங்கக் கவிதைகளை இருவேறு நிலைப்படுத்தினாலும் நமக்குக் கிடைத்துள்ள சங்கச் செய்யுள்களை நோக்கும் பொழுது அகத்திணை மரபைப் புறத்திணை மரபுக்காகப் பயன்படுத்தும் ஒரு நிலையும் தோன்றிவிட்டது என்பது தெரியவருகிறது. அதாவது அகப் பாடல்களினுள்ளே வேண்டுமென்றே புறச் செய்திகளைக் கொண்டுவரும் உத்தி உண்டு. இதனை நோக்கும் பொழுது சங்க இலக்கிய மரபில் ஏற்பட்டு வந்த மாற்றத்தை அவதானிக்கலாம்.

எட்டுத்தொகை நூல்களைப் பார்க்கும்பொழுது பாடல்கள் அதிக நீளமில்லாதிருப்பதையும், முதல் கருவரிக்குள் அமைந்திருப்பதையும் காணலாம்.

பத்துப்பாட்டுத் தொகுதியில் வருவன மிக நீண்ட பாடல்களாகும். இவற்றுள் "ஆற்றுப்படை வடிவம் முக்கியமானதாக அமைகின்றது. இப்பாடல்களைக் கூர்ந்து அவதானிக்கும் போது அகமும் புறமும்

இணைந்து வருவதனைக் காணலாம். பட்டினப்பாலை, நெடுநல்வாடை ஆகியன நல்ல உதாரணங்களாகும். பட்டினப்பாலையிலே கரிகாலனைப் புகழ்வதற்கு ஓர் அகச் சந்தர்ப்பம் பயன்படுகிறது.

பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை நூல்களைப் பார்க்கும் பொழுது சங்க காலம் எனப்படும் காலப்பகுதியிலே கவிதை மரபில் மாற்றம் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

அத்தகைய ஒரு மரபு மாற்றம் ஏற்பட்டு விட்டமையை நாம் கவித் தொகையிலே காண்கின்றோம்.

கவித்தொகைப் பாடல்களில் அதற்கு முன்னர் உள்ள செய்யுள்களில் பெரிதும் காணப்படாத ஓர் எளிமை காணப்படுகிறது. இந்த எளிமை சமூக மாற்றத்தினாலும் மொழி மாற்றத்தினாலும் வந்த ஒரு பண்பாகும். இக்கட்டத்தில் நாம் கவித்தொகையை சங்ககாலத்துக்குப் பின்வரும் காலத்துக்குரிய நூலாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று கூறப்படுவதை மறத்தலாகாது.

முந்திய பாடல்களில் காணப்படாத முக்கிய மாற்றங்களை கவித்தொகைப் பாடல்களில் அவதானிக்கலாம். இப்பாடல்களில் காணப்படுகின்ற நாடகப் பாங்கான தன்மை அவற்றுள் ஒன்றாகும். ஒரு நாடகத்தில் காண்பது போன்ற மோடிமைப்பட்ட ஒரு உறவு நிலையைக் கவித் தொகையிலே காணலாம். கவித் தொகை சித்திரிக்கும் அக வாழ்க்கையிலும் பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டு விட்டன குறிப்பாகப் பரத்தைமை பெரிதும் வளர்ந்திருந்தது. சங்க இலக்கியங்களுக்கும் கவித்தொகைக்கும் இடையிலான பிரதான வேறுபாடு கவித்தொகையில் காணப்படும் உரையாடல் முறைமையேயாகும்.

'ஊர்கால் நிவந்த பொதும்பருள் நீர்க்கால' எனத் தொடங்கும் பாடலில் இந்த நாடகப் பாங்கினைக் காணலாம். இப்பாடலில் வரும் 'சொல்லாடிக் காண்பேன்' என வரும் தொடர் உரையாடுவதைக் குறிக்கும். ஒருவர் ஒன்றைக் கூறின்னொருவர் அதற்குப் பதிலாக வேறொன்றைக் கூறுவது இடம் பெறும்பொழுது 'உறழ்கலி' எனப்படும்.

கவித்தொகைப் பாடல்களைச் சங்க இலக்கிய மரபின் மாற்ற நிலையாகக் கொண்டு நோக்குவோமானால் அவற்றை விளங்குவது சுலபம். கவித்தொகை தோன்றியதாகக் கொள்ளப்படும் காலத்தில் கவித்தொகை போன்ற பாடல்களுக்குச் சமாந்தரமாக இன்னொரு பாடல் மரபும் காணப்பட்டது. அது அற இலக்கியமாகும்.

அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட போதனை இலக்கியங்களையே நாம் அற இலக்கியங்கள் எனக் கூறுகின்றோம். இத்தகைய போதனை இலக்கியங்களை பதினெண் கீழ்க் கணக்கிலே காணலாம். ஆனால் பதினெண் கீழ்க் கணக்கிலே காணப்படும் எல்லா நூல்களும் ஒரே காலத்துக்குரியன என்று கொள்ளமுடியாது. திருக்குறள், நாலடியார் ஆகிய நூல்களைச் சங்கமருவிய காலம் எனக் கூறப்படும் காலத் தவையாகக் கருதவேண்டும். இத்தகைய அறப் போதனை இலக்கியங்கள் பிரதானமாக சமண, பௌத்த செல்வாக்கினால் தோன்றியவையாகும். இக்காலத்தில் மேலோங்கி வளர்ந்த சமண, பௌத்த பள்ளிகளில் இடம்பெற்ற போதனைகள் காரணமாக இவ்வகை இலக்கியங்கள் பல்கிப் பெருகினவெனலாம். (பாடசாலை என்பதற்கு நாம் இப்போதும் பள்ளி என்ற சொல்லையே பயன்படுத்துகிறோம்) இம் மதக் கருத்துக்களை வற்புறுத்தும் அறப் போதனைகளோடு சேர்ந்து வைதிக மதக் கருத்துக்களும் (ஆசாரக் கோவை) வற்புறுத்தப்பட்டன.

சங்க காலத்தை அடுத்து வந்த காலத்தில் மேற்சொன்ன இரண்டு கவிதைப் போக்குகளை விட மேலும் ஒரு கவிதைப் போக்கும் காணப்பட்டது. இதனைத் 'தொடர் நிலைச் செய்யுள் மரபு' எனக் கூறுவோம். தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்பது செய்யுளில் ஒரு கதை தொடர்ச்சியாக வருவதைக் குறிப்பதாகும். ஏற்கனவே நாம் பார்த்த சங்க இலக்கியப் பாடல்களை இதனோடு ஒப்புநோக்கும் பொழுது அவை தொடர்நிலையின் எதிர் முனையாக தொகை நிலையாகக் காணப்படும். அதாவது அவை ஒவ்வொரு தனித்தனிப் பாடல்களின் தொகுதியாய் அமைந்துள்ளன. அங்கு ஒரு கதைத் தொடர்ச்சி கிடையாது என்பது தெரியும்.

தமிழில் இன்று உள்ள முதலாவது தொடர் நிலைச் செய்யுள் சிலப்பதிகாரமாகும். இது கி-பி. 450-550 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தோன்றியிருக்க வேண்டுமெனக் கூறுவர்.

சிலப்பதிகாரம் என்பது "சிலம்பு அதிகாரப்பட்டு நிற்றல்" என்பதாகும். அதாவது இக்கதையில் பிரதானப்பட்டு (அதிகாரப்பட்டு) நிற்பது சிலம்பு ஆகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களோடு இணைத்து நோக்கும் போது சிலப்பதிகாரத்தில் மரபுத் தொடர்ச்சியினை அவதானிக்கலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையில் ஒரு குறிப்பிட்ட சம்பவத்தின் அடியாகத் தோன்றும் ஒரு குறிப்பிட்ட மனநிலையைப் பாடுகின்ற ஒரு நிலையிலிருந்து மேலே சென்று குறிப்பிட்ட சம்பவத்தை அல்லது

சந்தர்ப்பத்தை மையமாகக் கொண்டு முழு வாழ்க்கையையும் பார்க்கின்ற ஒரு முறைமை தொடங்குகின்றது.

சிலப்பதிகாரத்தைப் பொறுத்தவரையில் அதில் இடம்பெறுபவர்களின் வாழ்க்கையிற் சிலம்பு என்னும் ஆபரணம் முக்கியப்பட்டு நிற்கிறது. சிலம்பை மையமாகக் கொண்டு கோவலன், கண்ணகி, மாதவி ஆகிய மூவரின் வாழ்க்கையை அது கூறுகின்றது. இந்தச் செய்யுள் மாற்றம் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஏற்பட்ட பிரதான மாற்றம் ஆகும். சிலப்பதிகாரம் தோன்றிய பின்னர் அதற்கு முன்னர் நிலவிய இலக்கியங்கள் போன்று அமைந்த ஆக்கங்கள் வன்மையான படைப்புக்களாக மேற்கிளம்பவில்லை.

இலக்கிய பாரம்பரியத்தில் ஒரு பெரும் கவிஞர் ஏற்படுத்தும் மாற்றம் இது தான். இலக்கியப் பரப்பு ஒன்றினுள் பெருங்கவிஞர் ஒருவர் அல்லது மகாகவி ஒருவர் வருவாராயின் அவருடன் கவிதையோட்டமே மாற்றமடைகிறது. இளங்கோ தமிழின் மகா கவிகளுள் ஒருவர். சிலப்பதிகாரத்தைத் தொடர்ந்து மணிமேகலை என்னும் தொடர்நிலைச் செய்யுள் சாத்தனார் என்பவரால் எழுதப்பட்டது.

சிலப்பதிகாரத் திருப்புமுனையின் பின்னர் தமிழ் நாட்டின் சமூக, அரசியல் பண்பாட்டு வரலாற்றில் மிகப் பெரிய மாற்றமொன்று ஏற்படுகிறது. தமிழ் நாட்டில் அது காலவரை நிறுவப்படாத ஒரு புதிய ஆட்சி ஒழுங்கமைப்பு ஏற்படுகிறது. இந்தச் சாதனையைச் செய்தவர்கள் யாரெனில் தமிழ்நாட்டின் வடபுலத்தில் தமது ஆட்சியை நிறுவிய பல்லவர்கள் எனப்படும் அரச பரம்பரையினர் ஆவர். இந்த மேற்கிளம்புகை முதலாம் சிம்மவிஷ்ணு என்ற அரசனுடன் கி.பி.590 இல் ஏற்படுகின்றது. தமிழ் நாட்டின் வட பகுதியில் பல்லவர் ஆட்சி நடக்கும் போது தென்புலத்தில் பாண்டியர் ஆட்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. பல்லவர்கள் பிரதானப்படுகின்ற புதிய சமூக, பண்பாட்டுச் சூழலில் தமிழ்நாடு வைதிக மத எழுச்சியின் களமாக மாறுகின்றது. ஏற்கனவே நிலவிய சமண, பௌத்த செல்வாக்குகளுக்கெதிரான அரசநிலைப்பட்ட ஆதரவு வழங்கப்படுகின்றது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக முன்னர் நிலவியதிலும் பார்க்க இக்காலத்தில் வன்மையான அரசாட்சி நிலவத் தொடங்குகின்றது. இவையாவும் தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சியில் சிலமுக்கியமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்றன.

இந்த மாற்றங்களை மூன்று கிளைப்படுத்தி நோக்கல் வேண்டும்.

முதலாவது படிப்படியாக வன்மை பெறும் அரசர்களைப் பற்றிய புகழ்ச்சிப் பாடல் மரபு ஆகும். இது ஏற்கனவே நிலவிய புற மரபின் வழியாக வந்தது. இப்பொழுது மேலே வளர்ந்து சென்றது. ஆனால் இக்காலத்தில் அது அத்தையும் புறத்தையும் இணைத்த ஓர் அற்புதக் கவிதைக் கலவையாகிறது. வீரன் பெண்களால் விரும்பப்படுபவன் ஆகின்றான். முத்தொள்ளாயிரம், பாண்டிக்கோவை ஆகியன இதற்கான உதாரணங்களாகும். இந்தக் கவிதை முனைவு படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்றதாகும்.

இரண்டாவது, வடமொழி இலக்கியச் செல்வாக்குக் காரணமாக தமிழ்நாட்டிற் காப்பியங்கள் தோன்றுகின்றன. இந்தக் காப்பியப் படைப்பில் பெளத்தர்களும், சமணர்களுமே முன்னிற்கின்றனர். ஐம் பெருங்காப்பியங்களையும் ஐஞ்சிறுகாப்பியங்களையும் நோக்கும்போது இது புலப்படும்.

மூன்றாவது, வைதிக மத எழுச்சி காரணமாக, வரலாற்று முன்னுதாரணம் இல்லாத ஒரு புதிய இலக்கிய எழுச்சி தோன்றியது. பக்தி அதன் தளமாக அமைந்தது. கி.பி.600 முதல் அது ஒரு மத சமூக இயக்கமாகவே வளரத் தொடங்குகின்றது.

சைவ, வைணவ மதங்கள் இந்தப் பக்தி முறைமைகளை வளர்க்கின்றன.

பக்தி என்பது இறைவனோடு ஒருவர் ஆள்நிலைப்பட்ட ஒரு உறவு கொள்ளலாகும். கடவுளை மானிட நிலைப்படுத்தி அவரை ஆண்டானாகவோ, தந்தையாகவோ, காதலனாகவோ, கணவனாகவோ, நண்பனாகவோ பார்த்து அந்த உறவுக்கு ஏற்ற அந்நியோந்நியத்துடன் இறைவனைப் பாடுவது பக்தி இலக்கியத்தின் பண்பாகும்.

வைதிக மதங்களில் இரு பெரும் பிரிவுகளான சைவமும் வைணவமும் பக்தி இலக்கிய வெளிப்பாட்டினைக் காட்டி நிற்கின்றன. ஏறத்தாழ கி.பி.600-களிலேயே பல்லவ ஆட்சி தொடங்குகின்றதெனினும் பக்தி இலக்கியப் பாடல் மரபுக்கான கால்கோள் அதற்கு முன்னரே இடப்பட்டு விட்டதென்று கூறலாம். சைவ பக்தியெழுச்சியின் முதற் கட்டமாய் அமைகின்றவர் காரைக்காலம்மையார் ஆவார். வைணவத்தில், பல்லவர் காலத்துக்கு முற்பட்ட பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் எனும் முதலாழ்வார்கள் இப்பாடல் மரபின் தொடக்கப் புள்ளிகளாக உள்ளனர். இப்போது சிலர் தமிழ் பக்தி மரபின் ஊற்றுக்காலாக, முதல் வெளிப்பாடாக பரிபாடலில் வரும் செவ்வேள், திருமால் பற்றிய

பாடல்களை எடுத்துக் கூறுவர். ஆயினும் காரைக்காலம்மையார், முதலாழ்வார்கள் காலம் முதல் தொடங்குகின்ற பக்தி இலக்கியங்களில் பக்தர்களின் தனிநிலை ஈடுபாடே முக்கியமாகிறது.

அதாவது ஆளுக்கு ஆள் கொள்ளும் உறவைப் போல தாம் வணங்கும் தெய்வத்துடன் தமக்குள் ஓர் உறவு நிலையைக் கற்பித்துப் பாடுகின்ற தன்மையே இப்பாடல்களிலே காணப்படுகின்றது. இதனால் இந்தப் பக்திப் பாடல்களில் ஓர் அந்நியோந்நியத்தன்மை காணப்படுகின்றது. அத்துடன் அவர்கள் இறைவனைப் பார்த்து, மனம் நெகிழ்ந்து நெக்குருகி நிற்கும் நிலையும் மிக அற்புதமாகவே வெளிப்பட்டுள்ளது.

சைவத்தைப் பொறுத்தவரையில் இத்தகையதொரு பாடல்மரபு தேவாரங்களுடன் ஆரம்பிக்கிறது. சம்பந்தர், அப்பர் ஆகியோர் முதலிலும் தொடர்ந்து சுந்தரரும் தேவாரங்களைப் பாடினர்.

மாணிக்கவாசகர் கி.பி. 9ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர். கி.பி.7ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தொடங்குகின்ற பக்தி இலக்கிய எழுச்சி கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட மடைநீர்போல சூழவுள்ள எல்லாவற்றையும் உள்வாங்கிக் கொண்டு பெரும் பிரவாகமாகப் பாய்வதைக் காணலாம். காலம் செல்லச் செல்ல வேகப் பாய்ச்சல் தணிந்து ஆழமாகப் பரையும் ஒரு தன்மை காணப்படுகிறது. அத்தகைய ஆழ்ந்த பக்தி நிலையைக் காட்டுவது மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகமாகும். 'திருவாசகத்துக்கு உருகாதார் ஒரு வாசகத்துக்கும் உருகார்' என்பது இலக்கிய விமர்சனக் கூற்றாகவே எடுத்துக் கூறத்தக்கதாகும். மாணிக்கவாசகரின் பாடல்களில் அத்தகைய மனநெகிழ்ச்சியைக் காணலாம்.

ஆண்டாள் கி.பி.8ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பெரியாழ்வாரின் மகளாவார். அவளைச் 'சூடிக் கொடுத்த நாச்சியார்' என்றும் போற்றுகின்ற மரபு உண்டு. கண்ணனைத் தனது கணவனாக வரித்துப் பாடியவள். ஒரு பெண் தன்னுடைய உணர்வுநிலையை இவ்வாறு மனம்விட்டு எடுத்துக்கூறும் தன்மையானது தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் புதிது. இதன் காரணமாக அந்தப் பாடல்களில் அற்புதமான ஒரு கவர்ச்சி உண்டு. ஒரு பெண் தன் காதலை, தன் காதலனை எவ்வாறு பார்க்கிறாள் என்பதற்கு ஆண்டாளின் கவிதைகள் ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

கண்ணனைப் பற்றிய அவரது விவரிப்புக்களில், அவளை ஆண்டாள் எத்துணை அந்நியோந்நியத்துடன் பார்க்கின்றார் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

பக்திப் பாடல்களை நோக்கும்பொழுது எப்பொழுதும் அப்பாடல்களினூடே காணப்படும் இறைவனுடனான அக்தியந்த உறவு எத்தன்மையானது என்பதை நோக்கல் வேண்டும். அந்த உறவு குறிப்பிட்ட பாடலில் எவ்வாறு தெரிகின்றது என்பதையும், பாடலில் வரும் சொற்கள், சொற்சேர்க்கைகள், சொல்லமைதி எவ்வாறு அந்த உறவைப் புலப்படுத்துகின்றன என்பதையும் கூர்ந்து அவதானித்தல் வேண்டும்.

இலக்கிய வரலாற்றில் கி.பி. 7ம் நூற்றாண்டு முதல் ஏறத்தாழ 13 ம் 14ம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரையுள்ள காலப் பகுதியை ஆட்சிசெலுத்திய அரசபரம்பரைகளின் அடிப்படையில் பல்லவ, சோழ காலப்பகுதிகள் எனப்பிரித்துப் பார்க்கும் மரபு ஒன்று உண்டு. ஆனால் இக்காலப்பகுதியின் மத, பண்பாட்டு வளர்ச்சியினை உற்றுநோக்கும் போது பல்லவர் காலத்தில் தொடங்கிய பண்புகள் மிகச் செழுமையாக சோழர் காலத்திலும் தொடர்வதைக் காணலாம். இந்த இரு காலப்பகுதிகளையும் எடுத்து நோக்கும் போதுதான் அந்த வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியின் முழுமையைக் காணலாம். பக்தி இலக்கியங்களை எடுத்துக் கொண்டால் கி.பி. 7ம், 8ம், 9ம் நூற்றாண்டுகளில் அவை ஸ்திரப்படுத்தப்படும் உண்மையை நாம் காணலாம். அதாவது தேவாரம் முதல் பெரிய புராணம் ஈறாக ஒரு தொடர்ச்சியும் முழுமையும் உண்டு.

இந்தத் தொடர்ச்சியினை நாம் முன்னர் குறிப்பிட்ட மூன்று கவிதைத்துறைகளிலும் காணலாம். அரசவை இலக்கியங்களின் வளர்ச்சியிலும் இவ்வுண்மை புலப்படுகிறது. 10ம் நூற்றாண்டின் பின்னர் அதாவது சோழப் பெருமன்னர் காலத்தில் அரசர்களைப் புகழ்ந்து பாடும் இலக்கியங்கள் ஏற்கனவே பல்லவர் காலத்திலே காணப்பட்டது போன்று அரசவை இலக்கியங்களாக மேற்கிளம்புகின்றன. மூவர் உலா பாடிய ஒட்டக் கூத்தர் சோழ அரசவையின் ஆஸ்தான கவிஞராவார். இவர் விக்ரம சோழன், 2ம் குலோத்துங்கன், 2ம் இராஜராஜ சோழன் மீது உலாக்களைப் பாடியுள்ளார். ஒட்டக் கூத்தருக்கு முன்வந்த செயங்கொண்டார் என்பவரும் ஓர் அரசவைப் புலவராவார். இவர் முதலாம் குலோத்துங்கனின் கலிங்கத்துப் போரைச் சிறப்பித்துப் பாடியிருக்கிறார்.

கலிங்கத்துப் பரணி சங்ககாலத்துப் புறத்திணை மரபைப் போற்றியமைந்த ஓர் இலக்கிய ஆக்கமாகும். சங்க காலத்தில் மக்களிடையே போர்கள் பற்றி ஒரு சுவாரஸ்யமான நம்பிக்கை இருந்து வந்தது. அதன்படி போர்கள்

ஆடப்படும் களங்களிலே இயற்கைபதீதமான பேய்கள் உலாவும். அவை போரிலே விழுதின்ற பிணங்களை விரும்பி உண்ணும். பேய்கள் ஒன்றுகூடி சிறந்த பிணங்களைக் கொண்டு கூழ் ஆக்கிக் குடித்துக் குதூகலிக்கும். இந்த நம்பிக்கையே பிற்காலத்தில் வரும் பரணி என்கிற இலக்கிய வடிவத்துக்குத்தளமாக அமைந்தது. ஒரு போரிலே ஆயிரம் யானைகளைக் கொன்ற வீரனைப் புகழ்ந்து 'பரணி' பாடப்படும் என்று சொல்வதுண்டு.

தமிழிற் காவிய வளர்ச்சி பல்லவர் காலப் பிற்பகுதி முதல் சோழர் காலம் வரையில் ஏற்படுகின்றது எனலாம். வட மொழியிலே 'காவ்ய' எனப் பேசப்படும் இலக்கிய வடிவத்தின் அடிப்படையில், குறிப்பாக 'காவியாதர்ஸ' என்ற நூலில் எடுத்துக் கூறப்பட்ட விதிகளுக்கமையத் தோன்றியதே சீவக சிந்தாமணி எனும் பெரும் காப்பியமாகும். இதனைத் திருத்தக்க தேவர் என்னும் சமணர் ஆக்கினார். தமிழில் பெருங்காப்பியங்கள் பற்றிய வளர்ச்சி மரபை நோக்கும் போது அவை எல்லாமே பௌத்த, சமண மதங்களைச் சார்ந்தவை என்பது தெரியவருகிறது. சீவக சிந்தாமணி மிகவும் ஒரு சனரஞ்சகமான இலக்கியமாக இருந்ததாக அறிகிறோம். ஆனால் இந்த காவிய வளர்ச்சியில் முற்றிலும் தமிழ் நாட்டுக்குரிய அல்லது இந்துப் பண்பாட்டு வழிநின்ற படைப்புக்கள் பின்னரே தோன்றுகின்றன. அவை உண்மையில் பக்தி இலக்கியப் பாரம்பரியத்தினூடாகவே மேற்கிளம்புகின்றன. தமிழ் நிலைநின்ற வைதிக மதங்களான வைணவமும் சைவமும் தமக்குரிய காப்பியங்களை கி.பி.11ம், 12ம் நூற்றாண்டுகளிலே ஆக்கிக் கொள்கின்றன. சைவ மரபுக்குரியது பெரியபுராணமாகும். இது சேக்கிழார் என்பவரால் 2ம் குலோத்துங்க சோழன் (கி.பி.1133-1150) காலத்தில் எழுதப் பெற்றது. இதில் 63 நாயன்மார்களின் வரலாறு கூறப்படுகிறது. கம்பர் எழுதிய இராமாயணம் தமிழிலக்கியத்தின் கொடுமுடியாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. இது 3ம் குலோத்துங்கன் (கி.பி.1178-1216) காலத்தில் எழுதப்பட்டதாகும்.

தமிழின் பெரும் காப்பிய மரபுக்குள் இவையிரண்டும் வரவில்லையெனினும் தமிழின் மிகச் சிறந்த இலக்கியங்களுள் இவை முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன. இளங்கோ அடிகளோடு தொடங்கிய தொடர்நிலைச் செய்யுட் பாரம்பரியத்தின் உச்சியாக கம்பர் அமைகின்றார். கம்பரில் தமிழ்ப் பண்பாடும் அனைத்திந்தியப் பண்பாட்டு

மரபுகளும் இணைகின்றன. கம்பனுடைய கவித்துவத்திறன் பற்றி அறிஞர்கள் போற்றிக் கூறியுள்ளனர். இந்தியாவிலேயே மிகச் சிறந்த காப்பிய நூலாக கம்பராமாயணத்தைப் போற்றும் ஒரு விமரிசன மரபு உண்டு.

பல்லவர் காலத்துப் பக்திப் பாரம்பரியத்தின் வெளிப்பாடுகளுள் ஒன்றாக அமையும் வைணவத்தினுள் பேசப்படும் இராமாவதாரத்தைச் சிறப்பித்துப் பாடுவது கம்பராமாயணம் ஆகும். கம்பராமாயணத்தின் சிறப்பு அது தெய்வங்களில் மனிதத் தன்மையை காண்பதும் மனிதர்களில் தெய்வத்தன்மையைக் காண்பதுமாகும். பாடல் முறையினை நோக்கும் போது அதன் வருணனைகளில் ஒரு மிகைத்தன்மை காணப்படுவது இயல்பு ஆகும். இதனைக் காவிய மரபின் ஒரு பண்பெனக் கூறுவர்.

கம்பராமாயணத்திற் சித்திரிக்கப்படும் பாத்திர உறவுகளையே அதன் உயிர் எனக் கொள்ளல் வேண்டும். கம்பர் கதையை அமைத்துள்ள முறைமையில் ஒரு சிக்கலிலிருந்து இன்னொரு சிக்கலுக்கு செல்கின்ற தன்மையை காணமுடிகிறது. இதனால் பாத்திர மோதல்களினூடாக அந்தக் கதை கட்டவிழ்க்கப்படுகிறது. இதனாலேயே கம்பராமாயணத்தை கம்ப நாடகம் என்று கூறுவர். கம்பர் விருத்தம் என்ற பாவினத்தின் பல்வேறு ஆக்கச் சாத்தியப்பாடுகளை இராமாயணத்திலே கையாண்டுள்ளார்.

கம்பராமாயணமும் பெரிய புராணமும் எழுதப் பட்ட காலத்தையொட்டி தமிழில் பாட்டு இயற்றுவது சம்பந்தமாக முன்னர் காணப்படாத ஓர் இலக்கணமரபு உருவாகத் தொடங்குகிறது. இப்புதிய இலக்கண மரபு பாட்டியல் நூல்களிலே காணப்படுகிறது. இவற்றுட் காலத்தால் முந்தியது பன்னிரு பாட்டியல் ஆகும். புலவர் என்போர் யார், அவர் எத்தனை வகைப்படுவர், கவிதை என்பது யாது, இக்கவிகள் இயற்றுகின்ற ஆக்கங்களை எத்தனை வகையாகப் பிரிக்கலாம், எத்தனை இலக்கிய வடிவங்கள் உள்ளன, அந்த இலக்கிய வடிவங்களில் யார் யார் மீது எத்தனை பாடல்கள் பாட வேண்டும் போன்ற விடயங்களைத் தருவதே பாட்டியல் நூல் மரபாகும்.

சோழர் காலப் பிற்பகுதியில் ஏற்பட்ட பிரதானிகளின் முக்கியத்துவம் காரணமாக அரசர் ஒருவரை மாத்திரமல்லாது பலரைப் பாடும் மரபு தொடங்கி விட்டதெனக் கூறலாம். கம்பன் கூட தன் காலத்தில் இருந்த சோழப் பெரு மன்னனைப் பற்றி நேரடியாக குறிப்பிடாது தனக்கு ஆதரவு தந்த சடையப்ப வள்ளலைப் போற்றுவது நோக்கத்தக்கது

எவ்வாறாயினும் பல்லவர் காலம் முதல் சோழர் காலம்வரை ஒரு தொடர்ச்சியினை நாம் காண்கிறோம். அந்த தொடர்ச்சியின் தன்மையினை இதுவரை நோக்கினோம். அடுத்துவரும் காலப்பிரிவினுள் இந்தத் தொடர்ச்சியிற் சில மாறுதல்கள் ஏற்படுவதைக் காணலாம். அந்த மாறுதல்கள் எவையென நோக்குவதற்கு முன்னர் ஏறத்தாழ கி.பி.1300 வரையிலான தமிழ் கவிதைக் கையளிப்புப் பற்றி ஒரு முக்கிய உண்மையை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

சங்கப் பாடலாயினும் சரி அவற்றின் பின்வந்த அற இலக்கியங்களாயினும் சரி அன்றேல் இவற்றுக்குப் பின்னர் வந்த அரசவைக் காவிய இலக்கியங்களாயினும் சரி இவையாவும் பிரகளுபூர்வமாகப் பேணப்பட்ட இலக்கியங்களே யாகும். அதாவது இவை பேணப்பட வேண்டுமென்கிற அரச அல்லது நிறுவன விருப்பத்திற்கு ஏற்ப இவை பேணப்பட்டவை ஆகும். சங்க இலக்கியத்திற்குள்ள தொகுத்தோன் தொகுப்பித்தோன் மரபு இந்த உண்மையை புலப்படுத்தும். அதே போன்று அற இலக்கியங்களும் பக்தி இலக்கியங்களும் பேணப்பட்டவை ஆகும். இந்த இலக்கியங்கள் பேணப்பட்டவை என்று கூறும்போது பேணப்படாது விடப்பட்ட இலக்கியங்களும் உள்ளனவா என்ற வினா எழும்புகின்றது.

இந்தப் பேணப்பட்ட இலக்கியங்களைப் பார்க்கும் போதே பேணப்படாத இலக்கியங்கள் குறித்து ஊகித்து அறிந்து கொள்ளலாம். சங்க இலக்கிய காலத்தில் நிலவிய மதப் பாடல்கள் யாவை எனத் தெரியவில்லை. தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பிடப்படும் முதுமொழி, பிசி(நொடி) என்பனவற்றுக்கான உதாரணங்களே இல்லை. பல்லவர் - சோழர் காலங்களில் அரசவை சாராத சமயம், சாராத இலக்கியங்கள் தோன்றவில்லையா என்பதும் ஒரு வினாவாகும். இந்த நிலைமை கி.பி.1300க்குப் பின்னர் மாறுகின்றது.

இவ்விடத்தில் மேலும் ஒரு தகவலை அறிந்து கொள்வது அவசியம். பல்லவர், சோழர் காலங்களிலே சமணமும் பௌத்தமும் தமது இலக்கிய முக்கியத்துவத்தினை முற்றுமுழுதாக இழந்துவிட்டன என்று கருதுதல் கூடாது. காப்பிய மரபு சமண- பௌத்த மரபினையே அடியொற்றி நிற்பதனைக் கண்டோம்.

சோழர் காலத்தில் தோன்றிய மிக முக்கியமான இலக்கண நூல்கள் நன்னூல், வீர சோழியம் ஆகும். இதில் முதலாவது சமண முனிவரால்

எழுதப்பட்டது. மற்றது பௌத்தர் ஒருவரால் எழுதப்பட்டது. எனவே நாம் இலக்கியப்பண்பு என்று நோக்கும் போது மேலோங்கி நிற்கும் இலக்கியச் செல் நெறி எதுவென்று பார்க்க வேண்டுமேயொழிய ஒரு காலத்துக்கு ஒரு பண்புதான் உள்ளது என்று கூறுவது ஒரு எளிமைப்பட்ட வாய்ப்பாடு ஆகும். கி.பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பின்னரைக் காலத்திலே சோழப் பேரரசு வலி குன்றத் தொடங்குகின்றது. இதனூடே ஒரு பாண்டிய எழுச்சி காணப்படுகிறது. இந்தப் பாண்டிய எழுச்சியை இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசு என்று கூறும் மரபு உண்டு. இதன் காலம் ஏறத்தாழ கி.பி.1265 முதல் 1300 -01 வரையுள்ள காலமாகும். இந்த இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசு காலத்தில் பண்பாட்டு மேல் தளத்தில் பெரு மாற்றங்கள் எதுவும் ஏற்படவில்லை. ஆனால் அத்தளத்தில் சிதைவு ஏற்படத் தொடங்கிவிட்டது. கி.பி.1301ம் ஆண்டு முதல் முஸ்லிம் படையெடுப்புகள் முக்கியம் பெறுகின்றன. கி.பி,1310-இல் மதுரையில் முஸ்லிம் சல்தான் ஒருவரின் ஆட்சி நிலை நிறுத்தப்படுகிறது. கி.பி.1370-இல் தமிழ் நாட்டுக்கு வடக்கே ஹம்பியில் தோன்றிய விஜயநகர ஆட்சி தமிழ் நாட்டுக்குள் விஸ்தரிக்கப்படுகிறது. கி.பி,1370-முதல் தமிழ் நாட்டில் விஜயநகர ஆட்சி மேலோங்குகின்றது. இந்த ஆட்சி கி.பி. 600-முதல் 1300 வரை நிலவிய ஆட்சி முறையினின்று வேறுபடுகிறது. இங்கே முதலாவதாக தெலுங்கு பிரதானப்படுகிறது. இரண்டாவதாக பண்பாட்டுத் தளங்களாக விளங்கிய கோயில் முறைமை பிரதேச ஆட்சி முறைமை ஆகியவற்றில் முக்கியமான மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. சோழர் காலத்தின் நடுப்பகுதியிலிருந்தே படிப்படியாக மேலோங்கி வந்த சமஸ்கிருதப் பண்பாட்டு மேலாண்மை கி.பி,14 ம் நூற்றாண்டின் பின்னர் ஒரு இறுக்கமான நியமமாக மாறுகின்றது. நிர்வாக அமைப்பில் புதிய மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. புதிய பல பிரதானிகள் தோன்றுகின்றனர்.

இந்தச் சூழலில் தமிழ் இலக்கியத்தின் குறிப்பாக தமிழ்க் கவிதையின் போக்கு முன்னர் நிலவியதிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டதாகின்றது. இந்த மாற்றம் மூன்று நான்கு மட்டங்களில் நடைபெறுகின்றது. ஒன்று அரசவை அமைப்பில் ஏற்படுகின்ற மாற்றமாகும். இப்பொழுது ஒரு புதிய ஆதரவாளர் குழு ஒன்று தோன்றுகின்றது. இவர்களே பாடல்களுக்கு உரியவர்கள் ஆகின்றார்கள். முன்னர் நிலவிய ஆட்சி ஒருமைப்பாட்டுத்தன்மை குலைந்து இப்பொழுது பல அதிகார மையங்கள் தோன்றுகின்றன. இந்தப் புதிய அதிகார மையங்கள் தங்களை

மக்களுடன் இணைப்பதிலும் சிரத்தை காட்டின. இந்தப் பண்பின் அடியாகவே ஸ்தல புராணங்கள், பள்ளு, குறவஞ்சி போன்றவை தொடங்குகின்றன.

இன்னொரு மட்டத்தில் நோக்குகின்ற போது இக்கால கட்டத்துள் தமிழ் நாட்டினுள் அனைத்திந்தியப் பண்பாட்டுக்கு அப்பாலான இரு மதங்கள் வருகின்றன. இஸ்லாமும் கிறிஸ்தவமும் தமிழ் நாட்டிற் பரவுகின்றன. முதலில் இஸ்லாமும் அடுத்து கிறிஸ்தவமும் வருகின்றன. இந்த மதங்களின் வருகை தமிழ் இலக்கியத்தின் பரப்பை விஸ்தரிக்கின்றன.

தமிழ் நாட்டில் இஸ்லாமும், கிறிஸ்தவமும் வளரத் தொடங்க, தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட அம்மதத்தினர் தமது தெய்வங்களைத் தமது மொழியிலே வணங்க விரும்பினர். அம்மக்களுக்கு அவர் தம் மதக் கருத்துக்களை தமிழிற் சொல்ல வேண்டிய தேவையும் ஏற்படுகிறது. இந்த இரு உந்துதல்கள் காரணமாகத் தமிழில் இஸ்லாமிய, கிறிஸ்தவ இலக்கியங்கள் வளரத் தொடங்குகின்றன.

இது நடந்து கொண்டிருந்த அதே வேளையில் அடிநிலை மக்கள் பற்றிய பிரக்ஞையும் ஏற்படுகின்றது. இதுவும் இதுவரை காணப்படாத ஒன்றாகும்.

இப்பண்புகள் ஒன்றுடன் ஒன்று ஊடாடும் போது அதற்கு முன்னர் முற்றிலும் பெரிதும் நிலவாத ஒரு மத அனுபவம் மேற்கிளம்புகின்றது. இக்கால கட்டத்தில் இந்து மதத்தில் அம்மன் வணக்கமும், முருகன் வணக்கமும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. பல்லவ, சோழ காலங்களிலே காணப்பட்ட சிவ வழிபாட்டு முறைமையின் பின்னர் இப்போது அச் சிவ வழிபாட்டுடன் அம்மன் வணக்கமும், முருகன் வணக்கமும் மேலோங்குகின்றன. அம்மனுக்கெனத் தனியே கோயில்கள் கட்டப் பெறத் தொடங்குகின்றன. முருக வணக்கமும் முக்கியம் பெறத் தொடங்குகின்றது. இதனை குமரகுருபரர், அபிராமிபட்டர், அருணகிரிநாதர் முதலியோர் பாடல்களிற் காணலாம்.

இந்த நிலையில் தெய்வத்தோடு உள்ள உறவாடல் மிகவும் அன்னியோன்னியமானதாகக் காணப்படுகிறது.

உதாரணமாக அம்மனைச் சகோதரியாக - குழந்தையாகப் பார்க்கின்ற ஒரு முறைமை மனதைக் கவர்கின்ற இலக்கியப் படைப்புகளுக்குக் காலாகின்றது. இது வீட்டுத்தெய்வ வழிபாட்டுடனும் சம்பந்தப்பட்ட தென்று சிலர் எடுத்துக் கூறுவர். இவ்வாறான மத அநுபவங்கள் ஒரு

புறத்தில் காணப்பட, மறுபுறத்தில் இந்தக் கோயிற் பண்பாட்டையே மறுதலிக்கும் ஒரு கவிதை மரபும் காணப்படுகின்றது. அதுவே சித்தர் பாடல் மரபு ஆகும்.

இவ்வாறு நோக்கும் போது கி.பி.1400க்குப் பின்னர் ஒரே நேரத்தில் பல கவிதைச் செல்நெறிகள் சமாந்தரமாகத் தொழிற்படுவதைக் காணலாம். அவற்றினை மேலே குறித்தோம். இந்தச் சமாந்தரமான போக்குகளினூடே மேற்கிளம்பும் முக்கிய அம்சங்கள் பாடல்களின் எளிமையும் சந்த வேறுபாடும் ஆகும். பாடல்களின் எளிமை என்ற விடயம் மிக முக்கியமான ஒன்றாகும். ஏனெனில் படிப்படியாக இந்தப் பண்பே நம்மை நவீன இலக்கியத்துக்கு இட்டுச் செல்கிறது. குமரகுருபரரில் இந்த எளிமையை நாம் அவதானிக்கலாம்.

இக்காலத்தில் ஏற்பட்ட யாப்பு வேறுபாடு மிக முக்கியமான ஒன்றாகும். பல்லவர், சோழர் காலங்களில் மேலோங்கி நின்ற விருத்தம் இங்கு பன்முகப்பட்ட வளர்ச்சியினை அடைகிறது.

அதேவேளையில் சிந்து, கண்ணி போன்ற நாட்டார் நிலைப்பாடல் யாப்புக் கூறுகளும் மிக முக்கிய இடம் பெறத் தொடங்குகின்றன. இந்த வேறுபாடுகள் தமிழக் கவிதையின் வளத்திற்கு உதவுகின்றன.

இவ்வாறு தமிழக் கவிதையானது 14ம் நூற்றாண்டின் பின் பன்முகப்பட்ட மாற்றங்களைப் பெற்றுச் செழித்து வளரத் தொடங்கிய அதே வேளையில் இன்னொரு மட்டத்திற் புலவர்களிடையே ஒரு விரக்தி உணர்வு காணப்படுவதையும் நாம் அவதானிக்கலாம். முன்னர் நிலவிய முறைமையிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்ட ஓர் இலக்கிய உற்பத்திச் சூழல் தோன்றவே புலவர்களுக்கான ஆதரவு மையங்களும் மாறுபடத் தொடங்குகின்றன. இதன் காரணமாக விரக்தி, கிண்டல், நேரடியான தாக்குதல் போன்ற அம்சங்களும் கவிதையில் இடம்பெறத் தொடங்குகின்றன. காளமேகப் புலவர் போன்ற புலவர்களது ஆக்கங்கள் எனத் தனிப்பாடல் திரட்டுக்களில் போற்றப்படுகின்ற மரபு கவிதை வளர்ச்சியின் இன்னொரு புறத்தை நமக்குக் காட்டுகின்றன. வசைப் பாடல்கள், அங்கதப் பாடல்கள் ஆகியவற்றை இதற்கு உதாரணமாகச் சொல்லலாம்.

கி.பி.1400-இன் பின்னர் வருகின்ற கவிதை வளர்ச்சியினைப் பின்வரும் முறையில் தொகுத்துக் கூறலாம். ஒன்று வைதிக மதப்பண்பாட்டு இறுக்கத்தினை காட்டுவனவாகிய செய்யுள் மரபும் மற்றது அவற்றுக்கு எதிர்வினையாக அமைந்த மரபும் ஆகும்.

இரண்டாவது, புதிய பண்பாட்டு வருகையினைக் காட்டுவனவாகிய மரபு, இடில் இரு கட்டங்கள் உள்ளன . ஒன்று இஸ்லாத்தின் வருகை. மற்றது கிறிஸ்தவத்தின் வருகை. மூன்றாவது, அரசியல் சமூக மாற்றங்களால் ஏற்பட்ட புதிய அநுபவங்களும் கருத்துநிலை மாற்றங்களும்.

1400-1800 காலப்பகுதியில் இன்னுமொரு முக்கியமான செல்வாக்குக் காணப்படுகின்றது. தமிழ் நாடு, தெலுங்கு மேலாண்மையின் கீழ் வந்ததன் காரணமாக இக்காலகட்டத்தில் தமிழ், தெலுங்கு மொழி உறவுகளில் ஒரு பண்பாட்டுப் பகிர்வு காணப்படுகிறது. இதில் நாயக்கர் ஆட்சிகளின் செல்வாக்கு முக்கியமாகிறது. இக்காலகட்டத்திலேயே கர்நாடக சங்கீதம் தென்னகத்துக்குப் பொதுவான இசைமரபாக மேற்கிளம்புகிறது. அதிலே கன்னடம், தெலுங்கு, சமஸ்கிருதம் ஆகியன முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றன. அந்தப் பாடல் மரபிலேயே தமிழ் இலக்கியங்களும் எழுதப்படத் தொடங்குகின்றன. பல்லவி, அநுபல்லவி, சரணம் என்ற மரபில் இலக்கியப் பாடல்கள் அமைகின்ற தன்மையைக் காணலாம். திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சியில் இந்த உண்மையைக் காணலாம்.

தஞ்சாவூரில் நாயக்கர் ஆட்சி அற்றுப் போய் மராட்டியர் ஆட்சி வந்தமையால் ஏற்பட்ட பண்பாட்டு மாற்றங்கள் பல, கலை இலக்கியத்துறையைப் பொறுத்தவரையில் மகாராஷ்டிர மரபுகள் சில தமிழுக்குள் வந்து சேர்ந்தன. கீர்த்தனை மரபு என்று சொல்லப்படுவது மகாராஷ்டிர மரபுக் கூடாக வந்ததெனக் கூறுவர். கதா காலாட்சேப மரபு இவ்வழியாக வந்ததென்றே கூறப்படுகிறது. இதனடியாகவே நாடகக் கீர்த்தனை இலக்கியங்கள் தமிழில் தோன்றுகின்றன. தமிழில் கீர்த்தனை என வழங்கப்படும் வடிவம் மகாராஷ்டிரத்தில் வழங்கி வந்த கீர்த்தன் என்னும் வடிவத்தின் வழி வந்ததாகும் என்பர். புகழைப் பாடுவதென்பது இதன் கருத்து. இங்கு இறைவன் புகழ் சுட்டப் பெற்றது. இவை தமிழ் நாட்டில் நிலவிய மரபுகளோடு இணைந்து நாடகக் கீர்த்தனை எனும் வடிவத்தைப் பெற்றன எனக் கொள்ளலாம். இவ்வாறு தோன்றிய இலக்கியங்களுள் இரண்டு மிக முக்கியமானவையாகும். ஒன்று, அருணாசலக் கவிராயர் பாடியுள்ள இராம நாடகக் கீர்த்தனை. மற்றது, கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் பாடியுள்ள நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனை. ஆகும்.

இதுவரை விவரிக்கப்பட்ட பண்புகள் ஏறத்தாழ கி.பி.1400 முதல் 1800 வரையுள்ள காலப்பகுதிக்கு உரியனவாகக் கொள்ளலாம்.

1802இலிருந்து தமிழகம் பிரித்தானிய ஆட்சியின் கீழ் வருகிறது. அந்த நிலைமை ஏற்பட்டதும் தமிழ்நாடு பிரித்தானியரின் இந்திய ஆட்சியினுள்ளே கொண்டுவரப்படுகிறது. ஆங்கில ஆட்சியில் தென்கன்னடம், ஆந்திரா, தமிழ்நாடு, கொச்சி, திருவனந்தபுரம் சமஸ்தானங்கள் தவிர்ந்த) கேரளம் ஆகிய பகுதிகள் சேர்த்து சென்னை மாகாணமாகின்றது.

இந்த நிலைமை ஏற்பட்டதும், அரசியல், சமூக உணர்வில் அடிப்படை மாற்றம் ஏற்பட்டது. கல்வி, நிர்வாகத்துறைகளில் ஆங்கிலம் ஏற்படுத்திய தாக்கம் தமிழிலக்கியத்தின் உருவாக்கத்தையும் உள்ளடக்கத்தையும் மாற்றிற்று. ஆங்கிலம் வழிவந்த மேனாட்டுச் சமூக, அரசியல், கலை, இலக்கிய அறிவு புதிய பார்வைகளை வழங்கத் தொடங்கிற்று.

தமிழிலக்கியத்தில் முன் எப்பொழுதும் காணப்படாத மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சியில் அடுத்த திருப்புமுனையாக பாரதியார் (1882-1921) வருகிறார். பாரதியின் கவிதைகளில் காலமாற்றத்தின் அடியாகக் கிளம்பும் இலக்கிய, அழகியல் மாற்றங்கள் பல வந்து சங்கமிக்கின்றன. பாரதி பாடல்களின் பிரதான தளம் மக்களாகும். அவரது பாடல்கள் நமது இலக்கியப் பரப்பிலே முதற்தடவையாக மக்கள் நலனையும், தேச நலனையும் (விடுதலையையும்) பற்றிய சிந்தனை நிலைப்பட்டவையாக அமைந்தன. மக்கள் நிலை என்பது உண்மையில் சனநாயக மயப்பாட்டினைக் குறிக்கும். அதாவது சகல மக்களும் சமத்துவமானவர்கள். ஒருவரை விட மற்றவர் உயர்ந்தவரல்லர்; இப்படியானவர்கள் சேர்ந்ததுதான் தேசம் அந்தத் தேசத்தின் நலன் தனிப்பட்டோர் நலனிலும் பார்க்க பிரதானமானது என வரும் கொள்கை தமிழ் கவிதை இலக்கியத்திலே முதல் தடவையாகப் பாரதியிலே தெரிகிறது. இந்த நிலைப்பாட்டினைப் பாரதியார் பாரம்பரிய மத உணர்வு ஒன்றிலிருந்து பார்க்கிறார். அது வேதாந்தமாகும். வேதசூத்திர சகல ஜீவாத்மாக்களையும் ஒக்க நோக்குகின்ற பண்பு உண்டு. பாரதியின் வேதாந்த நோக்கு இந்தச் சமத்துவ உட்கிடக்கைக்கு முக்கியமளிக்கின்றது.

சக்தி உபாசகராக இருந்த பாரதியார் நாட்டையே தாயாகக் காண்கிறார். இந்தப் பண்பு சுதந்திர இந்தியா பற்றிய சிந்தனைகளில் காணப்பட்ட ஒன்றாகும். வங்காளத்தில்தோன்றிய வந்தே மாதரம் என்ற சுலோகத்தின் கருத்து தாய்க்கு வணக்கம் என்பதாகும். இந்தியாவைத் தாயாகக் கருதும்

நோக்கு பாரதியாரைத் தமிழையும் தாயாகக் காணுகின்ற நிலைக்கு கொண்டு செல்கின்றது பண்டிதருக்கும் பாமரருக்கும் புரியும் படி பாரதி பாடினான் என்று வாய்ப்பாட்டு முறையில் சொல்லப்படுகின்ற கூற்றினூடே பாரதி தமிழ் கவிதையில் ஏற்படுத்திய புரட்சிகர மாற்றத்தின் தன்மை புலப்படுகிறது.

அதாவது சகல தமிழ் மக்களுக்கும் சமமாக வகையில் அவரது பாடல்கள் அமைந்திருந்தன என்பதே இதன் உட்கிடக்கையாகும். முன்னர் நிலவிய நிலைகளோடு ஒப்பு நோக்கிப் பார்க்கும் பொழுது இது ஓர் இலக்கியப் புரட்சியாகும்.

செந்நெறிச் செய்யுள் மரபு என்பது இதற்கு முன்னர் கற்றறிந்தோருக்கு உரியதொன்றாகவே கருதப்பட்டு வந்தது. பாரதி இப்போது இதனை பொதுவுடமையாக்கினான்.

இலக்கிய உற்பத்தியில் ஏற்பட்ட பெருமாற்றம் இது. பாரதியின் வருகையுடன் தமிழ் இலக்கியத்தில் நுகர்வோரில் ஒரு மாற்றம் ஏற்படுகிறது. "எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தம், பொதுசனங்கள் விரும்பும் மெட்டு இவற்றினுடைய காவியம் ஒன்று தற்காலத்திலே செய்து தருவோன் நமது தாய்மொழிக்கு புதிய உயிர் தருவோனாகின்றான். ஓரிரண்டு வருஷத்து நூற்பழக்கமுள்ள தமிழ் மக்கள் எல்லோருக்கும் நன்கு பொருள் விளங்கும்படி எழுதுவதுடன் காவியத்துக்குள்ள நயங்கள் குறைவுபடாமலும் நடத்துதல் வேண்டும்" என பாரதி 'பாஞ்சாலி சபத' முகவுரையில் குறிப்பிடுகின்றான்.

இந்த மாற்றத்திலே பாரதிக்கிருந்த மேநாட்டு இலக்கியப் பரிச்சயம் பெரும் உதவி செய்கிறது. சுதந்திரம் பற்றிய உணர்வு, விடுதலை பற்றிய உணர்வு ஷெல்லி வழியாகவும், புதிய கவிதை நடை போன்றவை வேர்ல்ட் விட்மன் வழியாகவும் வந்து பாரதியின் பார்வையை செழுமைப்படுத்துகின்றன.

இந்த மாற்றங்கள் ஒரு புதிய அழகியல் உணர்வைத் தோற்றுவிக்கின்றன. அதாவது கவிதை பற்றிய புதிய உணர்வு சுவை உணர்வு மாறுபடுகின்றது. கவிதையின் நேரடித் தன்மை, சொற்களின் வீச்சு, உவமைகளின் வசீகரம், அடிப்படையான சனநாயக அவா என்பன ஒரு புதிய கவித் தரிசனத்தைத் தருகின்றது.

இவையாவற்றுக்கும் மேலாக பாரதி தமிழை அனைத்திந்தியப்பண்பாட்டின் ஓர் அங்கமாகவும் அந்தப் பண்பாட்டை எடுத்துக் கூறும் வளமிக்க வாகன

மாகவும் பயன்படுத்துகின்ற அதேவேளை தமிழின் தனித்துவத்தையும் தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டுத் தனித்துவத்தையும் ஏற்றுக் கொள்கிறான்.

அனைத்திந்திய வட்டத்தினுள் நின்று கொண்டு ஒரு தமிழ்வாதியாகவும் அவன் தன்னை பிரகடனம் செய்து கொள்கிறான்.

இலக்கிய வெளிப்பாட்டு சாதன முறைமையிலும், ஒரு பெருமாற்றம் நடைபெறுவதை பாரதி பாடல்களில் காணலாம். பொதுசனத் தொடர்பு முறைமையான பொதுக்கூட்டத்தையும் வளர்ந்து வரும் வெகுசனத் தொடர்பு சாதனமாகிய பத்திரிகையையும் தனது களமாகக் கொள்கிறான். இதுவும் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் புதிய ஒரு வெளிப்பாட்டு முறைமையாகும்.

இவையாவும் ஒன்று திரண்டு ஒருமித்த ஒரு தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தும் போது பாரதி தமிழின் மகாகவிகளுள் ஒருவனாக மேற்கிளம்புகின்றான். பாரதியின் பாடல்கள் பாரதியால் எழுதப்பட்ட காலத்திற் சிலராலேயே போற்றப்பட்டன. பாரதி ஏற்படுத்திய இலக்கியத் தாக்கத்தின் முக்கியத்துவம் 1930 -களிலேயே நிலைநிறுத்தப்படுகிறது. தாகூர், காளிதாசன் போன்ற கவிஞர்களோடு ஒப்பிடும்போது பாரதியார் ஒரு சிறு வேதாந்தக் கவியே எனக் கூற முனைந்த ராஜாஜி, கல்கி ஆகியோரின் கருத்துக்களை மறுத்த வ.ரா.கு.ப.ரா, புதுமைப்பித்தன், பெ.கோ.சுந்தர ராஜன் முதலியோர் பாரதியை ஓர் உலக மகாகவி என்று நிறுவினர்.

பாரதி ஏற்படுத்திய திருப்பம் மிக முக்கியமான ஒன்றாகும். எப்படி இளங்கோவடிகளுக்குப் பின்னர் அவருக்கு முந்திய கால இலக்கிய மரபு வன்மையான படைப்பாக்கச் சாதனமாகப் பயன்பட முடியாமற் போயிற்றோ, அதேபோல பாரதியின் பின்னர் அவர்காலத்து முன் நிலவிய கவிதை மரபு வலுவிழந்தது. பாரதி தமிழின் மகாகவிகளுள் ஒருவன், தமிழின் நவீன கவிதை மரபு என்று சொல்லப்படுவதற்கு பாரதியே ஊற்றுக்கண் ஆகின்றான்.

பாரதியைத் தொடர்ந்து வருகின்ற கவிதை மரபு பிரதானமாக இரண்டு கிளைகளைக் கொண்டதாக அமைந்தது.

ஒன்று, சமூக - அரசியல் நிலைப்பட்ட கவிதை மரபு.

இரண்டாவது, தன்னுணர்ச்சித் தனிப்பாடல் மரபு.

சமூக அரசியல் மரபுப் பாதையில் சமூக மாற்றங்களும் அரசியல் நிலைப்பாடுகளும் முக்கியமாகின்றன. அரசியல்துறையில் ஒரு

கிளையாக இந்திய விடுதலைப் போராட்டமும் இன்னொரு கிளையாக திராவிட எழுச்சி இயக்கமும் பரிணமிக்கத் தொடங்குகின்றன.

பாரதிக்குப் பின்னர் இந்திய அரசியல் விடுதலைப் போரில் நாமக்கல் கவிஞர் வே. இராமலிங்கம்பிள்ளை போன்றோர் முக்கியமாகின்றனர். ஆனால் சமூக அரசியல் துறையில் மிகமுக்கியமான கவிஞராக மேற்கிளம்புவார் பாரதிதாசன்(1891-1964) ஆவார். பாரதியின் கவிதா மண்டலத்து உறுப்பினர் என்ற அறிமுகத்தோடு பாடல் எழுதத் தொடங்கிய கவிஞர். கனகு சுப்புரத்தினம் என்னும் பாரதிதாசன் அக்காலத்தில் வளர்ந்திருந்த திராவிட இயக்கம் முனைப்புப்படுத்திய மூன்று அம்சங்களில் முக்கிய கவனம் செலுத்தத் தொடங்குகிறார்.

- 1) சமூக சமத்துவம் - குறிப்பாக பெண்ணின் நிலைமையில் முன்னேற்றம் காண விரும்பியமை.
- 2) பிராமண எதிர்ப்பு
- 3) தமிழியக்கம்

இந்த மூன்று அம்சங்களுமே அசாதாரணத்தன்மையுடையனவாகும். பாரதிதாசன் அவற்றைப் பற்றி மிகுந்த வன்மையான, உணர்ச்சிப் படிமங்கள் நிறைந்த, கவிதா வீச்சுக் கொண்ட பாடல்களை இயற்றினார். இன்று தமிழ் எழுச்சி கவிஞராக போற்றப்படும் பாரதிதாசன் தனது ஆரம்ப காலத்தில் எழுதிய கவிதைகள் மிகுந்த வன்மையும் கவர்ச்சியும் உடையவையாகும். அவற்றின் கவர்ச்சி தமிழுக்கு ஓர் புதுமையை அளித்தது. படிப்படியாக அவர் வடமொழிச் செல்வாக்குச் சற்றுமில்லாத தமிழ்ப் பண்பாட்டை மீள் கண்டு பிடிப்புச் செய்ய விரும்பினார். இந்த நிலைப்பாடு காரணமாக அவர் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற காவியங்களைத் தமது கருத்து நிலைக்கேற்ப மாற்றி எழுதினார். திராவிட இயக்க, திராவிட முன்னேற்றக் கழக இயக்க வரலாற்று வளர்ச்சியில் பாரதிதாசனின் பாடல்களுக்கு முக்கியமான ஓர் இடமுண்டு.

பாரதிதாசனைப் பின்பற்றி இந்தப் போக்கில் இந்தச் செல்நெறியில் எழுதிய கவிஞர்களை பாரதிதாசன் பரம்பரையினர் என்று கூறுவது வழக்கமாகும். நா.ரா.நாச்சியப்பன் போன்ற கவிஞர்கள் பாரதிதாசன் பரம்பரையினர் எனப் போற்றப்படுகின்றனர்.

பாரதி பாரம்பரியத்தின் அடுத்த பிரதான வெளிப்பாடு பாரதி எழுதியதைப் போன்ற நெடும் பாடல்களிலும் உணர்வுசார் தனிநிலைக்

கவிதைகளிலும் காணப்படுகிறது எனலாம். இந்த மட்டத்தில் அரசியல் அதிக இடம் பெறவில்லை என்றே கூறவேண்டும். ச.து.ச.யோகியார் முதல் கலைவாணன், திருலோக சீதாராம், தமிழ் ஒளி, கம்பதாஸன், நாணல், அ.வே.ரா.கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் போன்ற கவிஞர்கள் இத்துறையில் முக்கியமானவர்கள். 1930 - 40 களில் தோன்றிய இலக்கிய சஞ்சிகைகளில் இவர்களது பாடல்கள் முக்கிய இடம் பெற்றன.

இவர்களை விடப் பாரதிக்குப் பின்வரும் கவிதை வளர்ச்சியில் முக்கியமாக இடம் பெறுபவர் திருவனந்தபுரம் சமஸ்தானத்தில் வாழ்ந்து வந்த கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளையாவார். தமிழ் நாட்டின் அரசியல் சுழிகளுக்குள் அகப்படாத இவர் குழந்தைகளுக்கான கவிதை எழுதுவதில் மிக முக்கிய இடம் பெற்றார் இவர். இவையாவுமே மனிதாபிமான அடிப்படையைக் கொண்டவை. 1920 - 30 களில் தமிழ் நாட்டில் குறிப்பாக வானொலியின் வருகையுடன் கவியரங்குகள் என்பன இடம் பெறத் தொடங்குகின்றன. இலக்கிய விழாக்களிலும் வானொலிச் சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளிலும் கவியரங்குகள் நடைபெற்றன. இக்கவியரங்கக் கவிதைகள் பேச்சோசைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பனவாக, செவிப்புலனுக்கு கவர்ச்சிகரமாக அமைவது அத்தியாவசியமாகும். இக்காலத்தில் கவிதை எழுதியவர்களுள் சிலர் இந்தத் துறைமூலம் முக்கியமான கவிதைப் படைப்புக்களை வெளிக் கொண்டு வருகின்றனர். அத்தகையவர்களுள் குறிப்பிட்டுக் கூறப்படத்தக்கவர்கள் திருச்சிற்றம் பலக் கவிராயர் என்ற பேரில் எழுதிய தொ.மு.சி.ரகுநாதன், வேளூர் வே.கந்தசாமிக் கவிராயர் என்ற பெயரில் எழுதிய புதுமைப்பித்தன் முதலியோராவர்.

இவ்வாறு தமிழக் கவிதை வளர்ச்சி ஆழ அகலப்பட்டுச் செல்ல இன்னொரு புறத்தில் தமிழ் பாடல் மரபையே மாற்றியமைப்பதான 'புதுக் கவிதை' மரபு எழுந்தது. தமிழின் பாரம்பரியக் கவிதை மரபுக் கட்டுக்கோப்புக்குள் நின்று புதிய நவீன நுண்ணுணர்வுகளை எடுத்துச் சொல்ல முடியாதிருக்கின்றதென்றும் பாரம்பரிய யாப்பு முறைமை அதற்கு ஓர் தடையாக இருக்கின்றதென்றும் கருதிய ஒரு புதிய கவிஞர் குழாம் 1930 களில் தோன்றியது. இவர்களுள் முக்கியமானோர் ந.பிச்சமுர்த்தி, கு.ப.ராஜகோபாலன் போன்றோர் ஆவர்.

மேனாடுகளிலும் முதலாவது உலகயுத்தத்தின் பின்னர் மரபுக்கவிதை முறைமையை மீறும் புதுக்கவிதை மரபு ஒன்று தோன்றியது. இக்கட்டத்தில் 30 களில் 'மணிக்கொடி' என்னும் சஞ்சிகையை மையமாகக் கொண்டு

நடைபெற்ற இலக்கியப் படைப்பாக்க முயற்சிகள், விமர்சன முயற்சிகள் ஆகியவற்றின் முக்கியத்துவத்தைக் குறிப்பிடல் வேண்டும். ந.பிச்சமூர்த்தி, கு.ப.ரா, பெ.கோ.சுந்தரராஜன் புதுமைப்பித்தன், பி.எஸ்.இரா மையா போன்ற எழுத்தாளர்கள் இந்த இலக்கியச் செயற்பாட்டில் இடம் பெறுகின்றனர். இவர்களிடையே இலக்கியம் பற்றிய கருத்து ஒருமை காணப்படவில்லையெனினும் இவர்கள் தமிழிலக்கியம் உருவிலும் பொருளிலும் நவீனத்துவம் பெறுவதை நிலைநாட்டினார்கள். உண்மையில் பாரதியின் புகழை நிலைநாட்டியது இவர்களே. இந்த இலக்கியக் குழுவினுள் முக்கிய இடம்பெற்ற பிச்சமூர்த்தி, கு.ப.ரா. போன்றவர்கள் அக்கால மேல்நாட்டு கலை, இலக்கியங்களால் கவரப்பட்டு தமிழில் ஓர் புதிய கவிதை மரபுக்கு கால்கோள் அமைக்கின்றனர். இவர்கள் தங்களுடைய ஆக்கங்களை வசன கவிதை என்று கூறினர். இந்த வசன கவிதையின் பிரதான பண்புகள் பின்வருமாறு :

- 1) இது மரபு வழியான யாப்பு நெறிப்பட்டது அன்று. அதாவது அந்த அமைப்பைக் கொண்டது அன்று.
- 2) ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு உணர்ச்சி நிலையை சுட்டுகின்ற பாடலே.
- 3) இதில் காணப்படும் படிமங்கள் பாரம்பரியக் கவிதைகளிலிருந்து வேறுபட்டவை. உண்மையில் பாரம்பரியக் கவிதைகளிலும் பார்க்க இக் கவிதைகளில் படிமத்தின் செல்வாக்கு அதிகமாகும்.

இக்கவிதை மரபுக்கும் தமிழில் பாரதியே மூலவராக அமைந்தார். புராதன இந்துப் பாரம்பரியத்தில் கடவுளரை நோக்கி வேண்டுகல் செய்யும் ஒரு மொழி நடையின் அடியாக பாரதி தனது வசன கவிதைகளை இயற்றினார். ரெனலாம். பாரதியார் பாடல் தொகுதிகளில் இவரது வசன கவிதைகள் தனிப் பிரிவாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இன்பம், ஞாயிறு, சக்தி, காற்று, கடல் எனவரும் தலைப்புகளில் அவரது வசன கவிதைகள் அமைந்திருந்தன. ஆரம்பத்தில் இந்த முறைமையைக் கையாண்டோர் 'றொமான் டிஸ்ற்' எனப்படும் மனோரதியக் கவிஞர்களே. ஆனால் படிப்படியாக இக்கவிதை இன்று சமூக விடயங்களை எடுத்துப் பேசும் கவிதை மரபாக மேற்கிளம்பியுள்ளது. நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் புதுக்கவிதையின் வருகை சில முக்கிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளனமையை நாம் அவதானிக்கத் தவறக் கூடாது.

தமிழ்ச் செய்யுள் இயற்றல் பாரம்பரியம் தெரியாதவர்களும் தமது நுண்ணுணர்வான மன வெளிப்பாடுகளையும் சிந்தனைகளையும் வெளிக் கொணர்வதற்கு புதுக்கவிதை பெரிதும் உதவுகிறது.

இதன் காரணமாக புதுக்கவிதையில் தமிழிலக்கியம் சனநாயக மயப்படுத்தப்படவில் முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகின்றது. கிராமியப் பாடல் மரபினை ஒட்டிக் கவிதை எழுதும் மரபு ஒன்றும் சனரஞ்சகமயப் படுத்தப்படுகிறது. கொத்த மங்கலம் சுப்புவினுடைய கவிதைகள் இதில் முக்கியமான இடத்தை வகிக்கின்றன.

தமிழ்ச் செய்யுள் மரபு 'யாப்பு' எனும் கட்டுக்கோப்பு நியமத்தினாலேயே நிர்ணயிக்கப்பட்டு வந்தது. அதாவது கூறமுனையும் உணர்ச்சியை ஒரு யாப்புக் கட்டுக்கோப்புக்குள் நின்று சொல்ல வேண்டும் என்பது மரபு. புதுக்கவிதையோ, உணர்ச்சி, சிந்தனை வியாபகம் ஆகியவை, யாப்பமைதிக்கு அப்பாற்பட்டது. உணர்ச்சியின் விகசிப்பே அதன் உரு வத்தை அமைக்கின்றது என்ற கருத்தின் அடிப்படையில் தோன்றுவதாகும்.

1970 கள் முதல் புதுக்கவிதை பொதுவான தமிழகக் கவிதை மரபினுள் இணைந்து கொள்கிறது.

புதுக்கவிதையின் பிரதான கவர்ச்சி அம்சம் அது கட்புலனுக்காக எழுதப்பட்ட கவிதை என்பதாகும். அதாவது இக்கவிதையில் பிரதானமாக வாசிக்கப்படுவதே முக்கியமாகும். நமது பாரம்பரிய செய்யுள் இலக்கிய மரபு பிரதானமாகச் செவிப்புலனுக்கே உரியது. புதுக்கவிதையோ வாசிப்பதற்குரியது.

புதுக்கவிதையின் வரிகளுக்கும் வாசிப்புக்கான வீச்சுக்கும் ஒரு தொடர்பு காணப்படும். கட்புலனுக்கு எழுதப்படுவது செவிப்புலனுக்குரியதாக மாற்றப்படுகிறது. அந்த மாறுகையிலேயே இந்தக் கவிதையின் வச்சீகரம் தங்கியுள்ளது.

இவ்வாறு புதுக்கவிதை வளர்ச்சியாவது ஒரு புறத்தில் பாடலிலிருந்து விடுபட்டு தனிக் கவிதையாக முகிழ்க்கின்ற பொழுது மறுபுறத்தில் சினிமா என்னும் புதிய தொடர்புச் சாதனத்திற் பாடல் கவிதையோடு இணைந்து வந்து இசையும் கவிதையும் ஓர் அற்புதமான கலவையாகுவதை நாம் அவதானிக்கலாம். இப்பண்பு பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரத்தில் ஆரம்பமாகி கண்ணதாசனில் உச்சமாகிறது. தமிழ் சினிமாப் பாடலின் கவித்துவ வள வரலாற்றில் பாபநாசம் சிவம், உடுமலை நாராயண கவி, கு.மா.பாலசுப்பிரமணியன், கவிஞர், கா.மு.ஷெரிப், கொத்தமங்கலம் சுப்பு, மருத காசி, பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம், கண்ணதாசன் ஆகியோருடன் வேறுசிலரும் இன்று இடம் பெறுகின்றனர்.

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி

ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை மரபு - ஒரு சுருக்கம்

தமிழ்க் கவிதை மரபு என்ற பொதுப்படியான தலைப்பின் கீழ் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை மரபின் பிரதான செல் நெறிகளை நோக்குவதே இக்குறிப்பின் நோக்கமாகும். தனித்தனிக் கவிஞர்களை நோக்குவதிலும் பார்க்க பிரதான கவிதைப் போக்குகளை நோக்குவதே குறிக்கோளாக இங்கு அமையும்.

ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை மரபு பொதுவான தமிழ்க்கவிதை மரபினைப் போற்றி வந்ததென்பதற்குப் போதிய சான்றுகள் உள்ளன. தமிழின் முக்கிய இலக்கியங்கள் அச்சில் பதிப்பிக்கப்பட்ட காலங்களில் பெறப்பட்ட ஏடுகளுள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கிடைத்தனவும் இடம் பெற்றுள்ளமையையும் நாம் அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. இந்த உண்மை யாழ்ப்பாணத்திலே பொதுத் தமிழ்க்கவிதைப் பாரம்பரியம் ஆதரவையும் பயிற்சியையும் பெற்றிருந்ததென்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

ஈழத்துச் செய்யுள் இலக்கியங்கள் என நாம் கொள்பவை இந்த இலக்கியங்களுக்கு மேலதிகமாக ஈழத்தின் கவிதைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையில் அமைந்தனவாகும்.

இங்குள்ள மத பண்பாட்டுச் சூழலுக்கேற்ப தமிழகத்தின் சிலமரபுகள் இங்கு பிரதானப்பட்டு நின்றன என்றும் கொள்ளல் வேண்டும். உதாரணமாக சைவத் தமிழ் இலக்கியங்களும் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களும் கிறிஸ்தவத் தமிழ் இலக்கியங்களும் இலங்கையில் முக்கியமாகப் போற்றப் படுகின்ற தன்மையை நாம் இங்கு காணலாம்.

ஈழத்துத் தமிழ் கவிதை மரபில் இன்னொரு முக்கிய அம்சம் மேற்கூறியதன் வழியாக மேற்கிளம்புகிறது. அதாவது ஈழத்தின் தமிழிலக்கிய நிலையில் காணப்படும் மத நிலைப்பட்ட இறுக்கமான மரபுப் பேணுகை ஆகும். இலங்கையில் தமிழ் பேசியோர் 'தமிழ்' என்ற மொழிநிலை உணர்வு ஒற்றுமையைப் பெறுவதன் முன்னர் தத்தம் மத நிலை நின்று தமது தனித்துவங்களைப் போற்றி வந்துள்ளனர். சைவம், இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம் ஆகிய மூன்று மதநிலைகளிலும் இந்தப் பண்பினை அவதானிக்கலாம்.

இந்த மத நிலை இலக்கியப் பண்பாடு காரணமாக இன்றுவரை ஈழத்தில் பாரம்பரிய இலக்கியங்கள் அல்லது மரபு வழி இலக்கியங்கள் முக்கியமான

இடத்தைப் பெற்று வந்துள்ளன. நவீன இலக்கியங்கள் தோன்றிய பின்னரும் கூட இந்தப் பாரம்பரிய இலக்கியப் போற்றுகை முக்கிய இடம் பெற்று வந்துள்ளது. இன்றும் கூட நவீன இலக்கியங்கள் தோன்றும் அளவிற்கு, சிலநேரங்களில் அவற்றிலும் பார்க்க கூடியளவில் அவ்வவ் மதஞ்சார்ந்த மரபுவழி இலக்கியங்கள் தோன்றிக் கொண்டே இருக்கின்றன என்பது மிக முக்கியமான ஓர் உண்மையாகும்.

ஈழத்தின் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைச் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெறும் ஈழத்துப்பூதன் தேவனாருடன் தொடங்குவது மரபு. பூதன் தேவனாரின் பாடல்கள் சங்க இலக்கியப் பொதுப் பண்புகளிலிருந்து சிறிதும் வேறுபடுகின்றவை அல்ல.

யாழ்ப்பாண அரசு தோன்றுவதற்கு முன்னர் நிலவிய தமிழ்க் கவிதை பற்றிய தகவல்கள் சாசனச் செய்யுள்கள் மூலமே கிடைக்கின்றன, அநுராதபுரத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டில் காணப்படும் பாடல் ஒன்றும் 14 ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கோட்ட கம கல்வெட்டுப் பாடல் ஒன்றும் இதற்கு உதாரணமாகும். அநுராதபுரத்தில் காணப்பட்ட கல்வெட்டும், கோட்டகம கல்வெட்டும் வெண்பா யாப்பில் அமைந்தவையே. யாழ்ப்பாண அரசு காலத்துக்கு முன்னர் சிங்கள அரசவைகளிலுங் கூட தமிழில் நூல்கள் எழுதும் பாரம்பரியம் நிலவியிருந்தமை நமக்குத் தெரிந்ததே.

யாழ்ப்பாண அரசுக் காலத்தில் தோன்றிய செய்யுள் மரபை நோக்கும் போது அவற்றை நான்கு வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

- 1) வரலாறு சார்ந்த நூல்கள்:-
வையா பாடல், கைலாய மாலை.
- 2) பாரம்பரிய அறிவியல் நூல்கள்:-
சோதிட, வைத்திய நூல்கள்.
- 3) மத வழித் தொன்மை நூல்கள்:-
கோணேசர் கல்வெட்டு, தட்சண கைலாசபுராணம்
- 4) மொழி பெயர்ப்பு ஆக்கம்
அரசு கேசரி மொழி பெயர்ப்புச் செய்த காளிதாசனின் இரகுவம்சம்.

யாழ்ப்பாண அரசுக்காலச் செய்யுள் மரபில் காணப்படும் பிரதான பண்பு யாதெனில் செந்நெறிய் பாடல் மரபும், நாட்டார் வழக்குப் பாடல் மரபும்

சமாந்தரமாகக் காணப்பட்டமையேயாகும். கண்ணகி வழக்குரை வாய்மொழிப் பாரம்பரியத்தை ஒட்டியது.

வாய்மொழிப் பாரம்பரியத்தைச் சார்ந்த பாடல்கள் மட்டக்களப்பிலும் நிலவிவந்துள்ளன என்பது அண்மையில் வெளிவந்துள்ள இராமர் அம்மானையின் மூலம் தெரியவருகின்றது.

போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் காலங்களில் கிறிஸ்தவம் தமிழ் மக்களிடையே பரவிற்று. முதலில் கத்தோலிக்கமும், பின்னர் புரட்டஸ்தாந்து மதமும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் தோன்றிய கத்தோலிக்க செய்யுள்கள் செந்நெறி மரபைச் சார்ந்தனவாகவும் வாய்மொழி மரபைச் சார்ந்தனவாகவும் இருப்பதை அவதானிக்கலாம். ஞானப்பள்ளி செந்நெறி மரபைச் சார்ந்தது. சந்தியாகுமையோர் அம்மானை 1647 ல் இயற்றப்பட்டதாகும். இந்நூலில் வரும் ஒரு வரி இதன் பண்பை விளக்குகிறது. 'நாட்டுத் தமிழ்ப்படுத்தி நற்குருக்கள் தந்த உரை' என்று அந்த நூல் கூறுகிறது.

இக்காலத்தில் சைவத் தமிழ்ப் பாரம்பரியங்கள் பேணும் இலக்கியங்கள் படிப்படியாக வளர்வதை அவதானிக்கலாம். இந்த இலக்கியங்கள் புராதன மரபில் எழுதப்பட்டவை ஆகும். இக்காலத்தின் இன்னொரு முக்கியமான பண்பு உள்ளூர் பிரபுக்கள் மேல் செய்யுள் இயற்றப்படுவதாகும். சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்றிய 'கரவை வேலன் கோவை', சின்னக்குட்டிப் புலவர் இயற்றிய 'தண்டிகை கனகராயன் பள்ளி' ஆகியவற்றை உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம்.

புரட்டஸ்தாந்திகள் விவிலியத் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பை தொடங்குகின்றனர். 'பிலிப்த மெல்லோவின் தாவீதின் சங்கீதங்கள்' 1650 -இல் வெளிவந்தது.

19 ம் நூற்றாண்டில் ஈழத்துத் தமிழ் கவிதை மரபு பற்றிப் பேசத் தொடங்கும் வேளையில் ஈழத்தில் தமிழ் செய்யுள் நூல்கள் பேணப்பட்ட மரபில் உள்ள ஒரு முக்கிய அம்சத்தைக் குறிப்பிட வேண்டும். கிறிஸ்தவ மிஷினரித் தாக்கமும் அதற்கு முகம் கொடுத்த சைவ எழுச்சியும் 19 ம் நூற்றாண்டு மத இலக்கியங்களுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றன.

ஈழத்துத் தமிழ் கவிதை மரபினை நோக்கும்போது சமய இலக்கியங்கள் பேணப்பட்டமைக்கான தரவுகளே எமக்குக் கிடைக்கின்றன. சமயம் சாரா இலக்கியங்கள் பேணப்பட்டமைக்கான ஆதாரங்கள் கிடைத்துள்ளமை மிகக் குறைவே. ஆனால் சமய சார்பற்ற, சமூக விமர்சனம் சார்ந்த

இலக்கியங்கள் நிலவின என்பதற்கு கனகி புராணம், தால புராணம், கோட்டுப் புராணம் முதலிய நூற் பெயர்களே சான்றாகும். இவற்றில் கனகி புராணத்தின் சில பாடல்கள் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. அவை ஒரு செழுமையான சங்க மரபை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

19- ம் நூற்றாண்டில் முக்கியமான இலக்கியப்பண்பு உரைநடை முக்கியத்துவம் பெறுதலாகும். இது கிறிஸ்தவத்தின் தாக்கத்தினால் ஏற்பட்டதாகும். ஆறுமுக நாவலர் சைவநிலையில் உரைநடை வளர்ச்சியை ஆழ அகலப்படுத்தினார். இந்த உரைநடைவளர்ச்சி காரணமாக செய்யுள் மரபு என்பது படிப்படியாக வரையறுக்கப்பட்ட விடயங்களுக்கே - உணர்வுநிலை வெளிப்பாடுகளுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்ற நிலைமையினை நாம் காணலாம்.

போர்த்துக்கேய - ஒல்லாந்தர் கால இலக்கியங்கள் பற்றியும் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் முதல் ஐம்பது வருடகால இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றியும் நோக்கும் போது நாம் தவறாது நோக்கும் விடயம் ஒன்று உண்டு. அதாவது யாழ்ப்பாணத்தில் மாத்திரமல்லாது மன்னார், மட்டக்களப்புப் பகுதிகளில் காணப்படும் இலக்கிய வளர்ச்சியாகும்.

17ம், 18ம் நூற்றாண்டுகளில் மன்னாரில் செழுமையான ஓர் கிறிஸ்தவ இலக்கியப் பாரம்பரியம் நிலவி வருவதை நோக்கலாம். நாவலர் காலத்துக்கு முன்பிருந்தே இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் முதன்மை பெற்று வந்ததையும் இங்கு நோக்கலாம். 1816 -இல் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த பதிருதீன் புலவர் என்பவர் முஹைதீன் புராணம் என்ற நூலை அரங்கேற்றினார் என அறிகிறோம். 19 ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மட்டக்களப்பு காத்தான் குடியைச் சார்ந்த அஹமது குட்டிப்புலவர் இசுவா அம்மாணை என்ற ஒரு செய்யுள் நூலினை எழுதியுள்ளார். இசுவா அம்மாணை, இசுக்கந்தரியா எனும் ஊரில் வாழ்ந்த இசுவா எனும் பெண்மணி பற்றியதாகும்.

1850 -இன் பின்னர் காணப்படும் செய்யுள் இலக்கியப் போக்கினைப் பார்க்கும் போது ஐந்து முக்கிய அம்சங்களை அவதானிக்கலாம்.

- 1) நாவலர் தொடக்கிவைத்த சைவத் தமிழ் இலக்கிய மரபின் வளர்ச்சி. -உடுப்பிட்டி சிவசம்புப்புலவர், வல்வை ச.வைத்திலிங்கம்பிள்ளை இப்பாரம்பரியத்தை வளர்த்தெடுக்கின்றனர்.
- 2) கத்தோலிக்க இலக்கிய மரபில் காணப்படும் எழுச்சி.

3) இல்லாமியத் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சி.

4) மலையகத்தின் இலக்கியத் தோற்றம்.

1830களில் இருந்து தமிழகத்திலிருந்து தோட்டத் தொழிலாளர்களாகக் கொண்டு வரும் முறைமை தொடங்குகின்றது இந்தியத் தமிழர்கள் பொருளாதார ரீதியில் மிகவும் வரையறுக்கப்பட்ட சூழலில் தமது வாழ்மொழி இலக்கியப் பாரம்பரியத்தினைப் பேணி வளர்த்தெடுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடுவதனைக் காண்கிறோம்.

5) நவீனத்துவத்தின் ஊற்றுக்கால்கள்.

அச்சவேலி தம்பிமுத்துப்புலவர், திருகோணமலை தி.த.சரவணமுத்துப் பிள்ளை, தெல்லிப்பளை பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை ஆகியோர் ஈழத்தின் தமிழ்க்கவிதை மரபை பாரம்பரியப் போக்கில் இருந்து விடுவித்து நவீனத்துவத்தின் பால் வழி நடத்துகின்ற போக்கினை நாம் அவதானிக்கலாம்.

தம்பிமுத்துப்பிள்ளை சன்மார்க்கம் பற்றியும் சரவணமுத்துப்பிள்ளை பெண்களின் நிலை பற்றியும் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை சுவதேச எழுச்சியின் தேவைபற்றியும் பாடல்கள் இயற்றுகின்றனர். இவர்களைத் தொடர்ந்து முக்கியம் பெறுவோர் நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புலவரும், மு.நல்லதம்பியும் ஆவார். சோமசுந்தரப் புலவர் மிகப் பிரசித்தி பெற்ற குழந்தைப் பாடல்களை இயற்றியுள்ளார். மு.நல்லதம்பியும் குழந்தைப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

இவர்களைவிடப் புலமையாளர் மூவரின் கவித்துவ ஆக்கங்கள் பற்றியும் குறிப்பிடுதல் வேண்டும். இவர்கள் சுவாமி விபுலாநந்தர், பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை, புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை ஆகியோர் ஆவர். இவர்களுள் சுவாமி விபுலாநந்தர் நாற்பதுகள் வரையும், மற்றைய இருவரும் ஏறத்தாழ அறுபதுகள் வரையும் கவிதை ஆக்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இவர்கள் மரபுக் கவிதையின்பேணுகையில் முக்கிய இடம் பெறுபவர்களாவர்

ஈழத்தின் நவீன தமிழ்க் கவிதை 1942 -இல் தொடங்கப்பெற்ற மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகையுடன் ஆரம்பமாகிறது. ஆனால் 1930 இல் தொடங்கிய ஈழகேசரி காலம் முதலே கவிதையில் நவீனத்துவம் படிப்படியாக வளரத் தொடங்குகிறது. அல்வாய் மு.செல்லையா இவ்வகையில் முக்கியமாகின்றார். மறுமலர்ச்சியுடன் தொடங்கும் கவிதைப் போக்கு பாரதியை

மையமாகக் கொண்டது. பாரதி தமிழ் இலக்கியத்தில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களினால் கவரப்பட்ட ஓர் இளங் கவிஞர் குழாம் ஈழத்தில் சமூக உணர்வுள்ள கவிதைப் பாரம்பரியத்திற்கு அத்திவாரம் இடுகின்றனர்.

மறுமலர்ச்சிக் கவிஞர்கள் என்று குறிப்பிடப்படுபவர்கள் நாவற்குழியூர் நடராசன், சோ.தியாகராஜா, அ.ந.கந்தசாமி, மஹாகவி, சாரதா க. இ. சரவணமுத்து முதலியோர் ஆவர். இவர்களுள் நாவற்குழியூர் நடராசன், அ.ந.கந்தசாமி, மஹாகவி ஆகிய மூவரும் முக்கியமான கவிஞர்களாகின்றனர். அ.ந.கந்தசாமி 'கவிந்திரன்' என்ற புனைபெயரில் கவிதைகள் எழுதினார். 'மஹாகவி' என்ற உருத்திரமூர்த்தி இந்த மறுமலர்ச்சிக் குழுவுடன் தொடர்பு கொண்ட இளைஞராகவே கவிதைத் துறைக்கு வருகின்றார். 50, 60, 70 களில் இவர் ஒரு முக்கிய கவிஞராக மேற்கிளம்புகிறார். ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையில் அதிக பாதிப்பையும் பங்களிப்பையும் வழங்கிய கவிஞராக இன்று பார்க்கப்படுகின்றார். 50 களில் முன்னிலை எய்திய கவிஞர்களுள் முக்கியமான இன்னொரு கவிஞர் முருகையன் ஆவார். இவர் புலமைப் பண்பு சார்ந்துள்ள முக்கியமான கவிதைகளை எழுதியுள்ளார். முருகையன் கவிதைகளில் சொல்வீச்சம் 'நேரடித்தன்மையும்' கருத்துத் தெளிவும் காணப்படும்.

40, 50 களில் ஏற்பட்ட தமிழ் வளர்ச்சி சமூக வளர்ச்சி காரணமாக மேற்கூறிய முருகையன் மஹாகவி உள்ளிட்ட ஒரு முக்கியமான கவிஞர் குழாம் ஈழத்தில் தொழிற்பட்டது. நீலவாணன், அண்ணல், புரட்சிக்கமால் ஆகியோரைக் குறிப்பிடல் வேண்டும். இவர்களுள் நீலவாணன் முக்கிய இடம் பெறுபவராவார். காசி ஆனந்தன் அரசியற் கவிதைகளில் ஒரு முக்கியமான கவிஞராவார்.

இந்த வளர்ச்சிப் போக்கின் காரணமாக 60, 70 களில் நவீன கவிதை வளர்ச்சிக்கு வளம் சேர்க்கும் கவிஞர் சிலர் முன்னிலை எய்துகின்றனர். இவர்களுள் நுஃமான், சண்முகம் சிவலிங்கம், மு. பொன்னம்பலம் ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள்.

இக்கட்டத்தில் புதுக்கவிதை வளர்ச்சி பற்றி நோக்குவதும் அவசியம்.

தமிழகத்தின் மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளரான கு.ப.ரா, பிச்சமூர்த்தி ஆகியோரின் செல்வாக்குக்குட்பட்டே வசன கவிதை ஈழத்திலும் தொடங்குகின்றது. உ+ம் வரதர். ஆனால் புதுக்கவிதையை அதன் இலட்சணப் பொலிவுடன் கையாளத் தொடங்கியவர்களுள் ஈழத்தைப் பொறுத்தவரை முக்கியமானவர் தா.இராமலிங்கம் ஆவார். புதுக்கவிதைப்

பயில்வு கவிதை ஆக்கத்தினதும் கவிதை பற்றிய நோக்கிலும், கவிதை பற்றிய வடிவமைப்பிலும் முற்றிலும் ஓர் புதிய சிந்தனை முறைகளையும் உணர்வுப் பதிவும் கொண்டதாகும். வரன் முறையான யாப்பு, ஓசைக்கு அப்பாலான கவிதா நிலையினையும் உணர்வுப் பாங்கினையும் தளமாகக் கொண்டதுவே புதுக்கவிதை. இந்தப் புதுக்கவிதையின் வளர்ச்சி இலங்கையில் ஏற்படும் சமூக அரசியல், அனுபவ மாற்றங்களுடன் தொடர்புடையதாகும்.

இதுபற்றி விரிவாகப் பார்ப்பதற்கு முன்னர் 60, 70 களில் காணப்பட்ட முக்கியமான சில கவிதைப் போக்குகளைப் பதிவு செய்தல் முக்கியம். முதலாவது இலக்கிய நடவடிக்கைகளில் கவியரங்கு பெறும் முதன்மை யாகும். கவிதைகள் மூலமே ஒரு சொல்லாடலை மக்கள் நிலையில் நடாத்துகின்ற புதுமை ஒருபுறமாகவும் இத்தகைய கவிதைகளில் தவிர்க்க முடியாதபடி மேற்கிளம்பிய பேச்சோசை இன்னொரு புறமாகவும் கவிதைப் போக்கினைச் செழுமைப்படுத்தின. இந்தக் கவியரங்க மரபினிலே முக்கியமாக குறிப்பிடப்படுபவர்கள், முருகையன், மஹாகவி, நீலாவணன், காரைசுந்தரம்பிள்ளை, சண்முகம் சிவலிங்கம், புதுவை இரத்தினதுரை, சில்லையூர் செல்வராசன் ஆகியோராவர் இந்த வளர்ச்சியினூடே காணப் பெற்ற நவீன அங்கதக் கவிமரபு குறிப்பிடக் கூடிய ஒரு அம்சமாகும். இதில் சில்லையூர் செல்வராசன் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றார். 60, 70 களில் காணப்பட்ட இன்னொரு முக்கிய பண்பு தீவிர இடதுசாரிக் கவிதைப் போக்கு ஆகும். வர்க்க அடிப்படையிற் சமூகத்தைப் பார்க்கும் ஒரு போக்கினை இது தோற்றுவித்தது. பசுபதி, சுபத்திரன், புதுவை இரத்தினதுரை ஆகியோர் இப்போக்கினை வளர்த்தனர்.

70களுக்குப் பின்னர் ஈழத்துக் கவிதை பெரும்பாலும் புதுக்கவிதையாகவே மாறிவிட்டது. இதிலிருந்து சொந்த அனுபவ வெளிப்பாட்டுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் அ.யேசுராசா சமூக அரசியல் அனுபவங்களுக்கு முதன்மை கொடுக்கும் வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன், சிவசேகரம் ஆகியோர் குறிப்பிடும் வகையில் கவிதைகள் படைத்து முக்கியமான வர்களாக மேற்கிளம்புகின்றனர்.

80 களில் இலங்கையின் சமூக அநுபவம் மாறுகின்றது. இனத்துவப் போர் காரணமாக ஏற்பட்ட அரசு ஒடுக்குமுறை நடவடிக்கைகள் சிறப்பாக இளைஞர்களை, பொதுவாக மக்கள் எல்லோரையும் பாதித்தன. அக்காலத்தில் நடந்த யாழ்ப்பாண நூலக எரிப்பு போன்ற சம்பவங்கள்

பெருத்த உணர்வுக் கிளர்ச்சிகளை ஏற்படுத்தின. இத்தகைய ஓர் அநுபவம் இதற்கு முன்னர் ஏற்படவில்லையென்றே கூறமுடியும்.

இளைஞர் இயக்கங்களின் வருகை, அரசு நடவடிக்கைகளின் போக்கு ஆகியன மக்கள் வாழ்க்கையிலே பெருத்த மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. இந்த மாற்றங்கள் இலக்கியத்தில் இரு முனைகளிலிருந்து வெளிப்படுவதைக் காணலாம். இக்காலத்தில் எழுதிக் கொண்டிருந்த முதிய, இளம் கவிஞர்கள் இந்த அநுபவங்களைப் பாடியமை. முருகையன், வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன், நுஃமான், சிவசேகரம் ஆகியோர்களை இவ்வாறு எழுதியோரெனக் கூறலாம்.

அடுத்து இவர்களிலும் பார்க்க முக்கியமாக அமைந்தவர்கள் இந்த அநுபவங்களினூடே தோன்றிய ஒரு புதிய தலைமுறையினர் ஆவர். இவர்கள் தங்களின் அநுபவங்களின் ஊடாக இந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பார்க்கத் தொடங்கினர். இந்தச் செல்நெறி முற்றிலும் ஒரு புதிய கவிதை வளர்ச்சிக்கு இடமளித்தது. இவர்களில் முதல் உதாரணமாக எடுத்துக் கூறப்படுபவர் சேரனாவார். இவரின் "இரண்டாவது சூரிய உதயம்", "யமன்" போன்ற கவிதைத் தொகுதிகள் ஈழத்தின் புதிய புலப்பதிவுகளைப் புதிய படிமங்கள் நிறைந்த ஒரு கவிதைப் போக்கினைக் காட்டுகின்றன. இந்த வளர்ச்சியில் 'புதுசு' என்ற சஞ்சிகையும் முக்கிய இடம் பெற்றது. அந்தச் சஞ்சிகையினூடாக மேற்கிளம்பிய முக்கிய இளம் கவிஞர்களுள் ஒருவர் இளவாலை விஜயேந்திரன் ஆவர்.

இனத்துவப் போராட்டம் கவிதைத்துறையில் இரண்டு முக்கியமான வளர்ச்சிகளுக்கு இடமளிக்கிறது.

ஒன்று புலம் பெயர் இலக்கியம் ஆகும். இளைஞர் இயக்கங்களில் ஈடுபட்டதன் காரணமாகவும் இலங்கையில் தொடர்ந்து வசிக்க முடியாத காரணத்தாலும் இளந்தலைமுறையினர் பலர் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றனர். அவர்கள் தாம் வாழும் பிரதேசங்களிலிருந்து கொண்டே தமது அநுபவம் பற்றி எழுதத் தொடங்கினர். இப்படி எழுதியவர்களுள் கவிதை வல்லமையுடையவர்களாக கி.பி. அரவிந்தன் முல்லைபூரான், ரவி, பாலமோகன் போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம்.

இதேவேளையில் போராட்டத்துக்கு வலுச் சேர்க்கும் வகையில் அமைந்த கவிதைப் போக்கும் முக்கியமானதாகும். இதில் புதுவை இரத்தினதுரை குறிப்பிடத்தக்கவர்.

எண்பதுகளின் தொடக்கத்தில் இந்தப் புதிய மாற்றங்களினதும் புதிய வளர்ச்சிகளினதும் தொடக்கத்தை முற்றுமுழுதாகப் பிரகடனப்படுத்தி நிற்பது 'மரணத்துள் வாழ்வோம்' என்ற கவிதை தொகுதி. இதனை அ. யேசுராசா, சேரன், மயிலங்கூடலூர் நடராசன் ஆகியோர் பதிப்பித்திருந்தனர் (1984)

இக்காலகட்டத்தில் கவிதையை அச்சக்குரிய ஒன்றாக மட்டும் கொள்ளாமல் இசைப் பாடல்களாக அமைத்து வெளியிடும் பண்பும் காணப்பட்டது.

இந்த வளர்ச்சிகளினூடே இன்னுமொரு முக்கியமான அம்சம் வெளிப்படலாயிற்று. பெண்கள் தம் நிலைமை குறித்து கவிதை இயற்றத் தொடங்கியமை ஆகும். இந்த வகையில் 'சொல்லாத சேதிகள்' என்ற கவிதைத் தொகுதி முக்கிய இடம் பெறுகிறது. மைத்ரேயி, ஓளவை, சிவரமணி, சங்கரி முதலியவர்களைக் குறிப்பிடலாம்.

இனத்துவப் போராட்டங்களில் ஏற்பட்ட திருப்பங்களும் மாற்றங்களும் இலக்கிய உணர்விலும் பதிவிலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. இத்தகைய மாற்றத்தினை மிகுந்த கவிதை வனப்புடன் எடுத்துக் கூறுபவராக 'சோலைக்கிளி' என்னும் கவிஞர் வருகின்றார். இவருடைய அசாதாரணமான படிமங்கள் இவருடைய மொழிநடை ஆகியன கவனத்தைப் பெற்றதோடு இவரைத் தனித்துவமுடையவராக வெளிப்படுத்தின.

தொண்ணூறுகளில் வரும் கவிதையில் இருமுனைப்பட்ட வெளிப்பாட்டினை அவதானிக்கிறோம். ஒன்று, இந்தப் போரின் தாக்கத்தினால் ஏற்பட்ட பாதிப்புக்களை தத்தமக்குரிய சூழ்நிலைகளில் நின்று வெளிப்படுத்துகின்றனர். இனப் போராட்டம் ஏற்படுத்திய சமூக சிதறல்களின் கொடூரத்தை மிகவும் நுண்ணியதான முறையில் இவர்கள் கவிதைகள் பதிவு செய்தன. நட்சத்திரன் செவ்விந்தியனை இப் போக்குக்கான ஏற்புடைய உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

இன்னொன்று போர்க்களத்தில் ஈடுபட்டவர்களே தமது மனநிலைகளைப் பதிவு செய்தல் ஆகும். இதற்கு உதாரணமாக கஸ்தூரி, வானதி போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம். இத்தகைய கவிதைப் பதிவுகளும் தமிழுக்கு அசாதாரணமானவையே.

இவற்றைவிட இனத்துவப் போராட்டங்களில் நேரடியாகப் பாதிப்படையாமல் ஆனால் இந்த சமூக, அரசியல் மாற்றங்கள் ஏற்படுத்திய தாக்கங்களால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் தமிழ் கவிதைகளை எழுதியுள்ளனர். இதற்கு உதாரணமாக வடகிழக்கைச் சாராத சில கவிஞர்களைக் கூறலாம். இவர்களில் சிலர் தங்கள் சொந்தப் படைப்புக்களாலும் வேறு சிலர் மொழி

பெயர்ப்புகளாலும் கவிதை வளத்தை விரிவு படுத்தியுள்ளனர். பின்னதுக்கு உதாரணமாக பண்ணாமத்துக் கவிராயரைக் கூறலாம்.

80 களின் பின் வருகின்ற வளர்ச்சியுடன் ஈழத்து தமிழ் கவிதை உலகில் புதுக்கவிதை நிலையான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. இன்றைய கவிதை வெளிப்பாடுகளில் பெரும்பாலானவை புதுக் கவிதைகளாகவே உள்ளன. ஆயினும் யாப்பு மரபில் நின்று கொண்டு கவர்ச்சிமிக்க கவிதைகள் தொடர்ந்தும் எழுதுபவர்கள் இருந்தே வருகிறார்கள். குறிப்பாக சோ.பத்மநாதனைக் குறிப்பிடலாம்.

பொதுவான தமிழ் கவிதை வளர்ச்சியின் பின் புலத்தை நோக்கும் போது ஈழத்தில் எழுபதுகளிலிருந்து ஏற்பட்ட கவிதை வளர்ச்சியானது தமிழ் கவிதைப் பரப்பு முழுவதிலுமே தனித்துவமுடையதும் முக்கியத்துவமானதாக அமைகின்றது.

ஈழத்தின் தமிழ்க் கவிதை மேற்கூறிய வகையில், புதிதாகத் தோன்றிய சமூக அருபவங்களின் பதிகையாக அமையும் அதேவேளையில், இன்னொரு புறத்தில், அதாவது மதநிலைப்பட்ட விடயங்களில் மரபுவழிச் செய்யுள் களாகத் தொடர்ந்தும் வருவதைக் காணலாம். இவை பெரும்பாலும் செய்யுள் முறைமையிலேயே அமைந்துள்ளன. நவீன வளர்ச்சிகளைப் பற்றிப் பேசும் பொழுது, இந்த உண்மையை மறந்து விடக் கூடாது.

காவிய இலக்கியம்
பொதுவான தமிழ் கவிதை வளர்ச்சியின் பின்
புலத்தை நோக்கும் போது
ஈழத்தில் எழுபதுகளிலிருந்து ஏற்பட்ட
கவிதை வளர்ச்சியானது தமிழ்
கவிதைப் பரப்பு முழுவதிலுமே
தனித்துவமுடையதும் முக்கியத்துவமானதாக
அமைகின்றது.

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி

புறநானூறு

சங்க இலக்கியத் தொகைநூல்கள் இரண்டில் ஒன்றான எட்டுத் தொகையில் (மற்றது பத்துப் பாட்டு) இடம் பெறும் நூல்களுள் புறநானூறு ஒன்றாகும். புறத்திணை பற்றிய நானூறு பாடல்களைக் கொண்ட திணை பற்றிய நானூறு பாடல்களைக் கொண்ட தொகுப்பாகும். இதில் இரண்டு பாடல்கள் இப்போது காணப்படவில்லை. இதனைத் தொகுத்தோர் தொகுப்பித்தோர் யாரென்பது தெரியாது. மூவேந்தர், நிலக்கிழார்கள் முதலியோருடைய புகழினை ஏறத்தாழ முதல் இருநூறு பாடல்களிலும் காணலாம். பிற்பகுதியில் வரும் இருநூறுபாடல்கள் பெரும்பாலும் போர் நிகழ்ச்சிகள் பற்றியும் போரினால் ஏற்படும் பாதிப்புகள் பற்றியும் சொல்கின்றன. குறிப்பாக கைம்மைத்துயர் பற்றிய சில பாடல்கள் உள்ளன.

புறநானூற்றுச் செய்யுள் .... திணை, துறை வகுக்கப்பட்டுள்ளன. திணை என்பது வெட்சி, உழிஞை, போன்ற புறத்திணைகளாகும். துறை என்பது செய்யுள் கூறுகின்ற பிரதான விடயம் யாது என்பதன் அடிப்படையில் வகுக்கப்படுவதாகும். அதாவது பொருட்கூறு எத்தகையது என்பதைக் கூறுவதே துறையாகும்.

நளியிரு முந்நீ ரேணி யாக
வளியிடை வழங்கா வானஞ் சூடிய
மண்டிணி கிடக்கைத் தண்டமிழ்க் கிழவர்
முரசுமுழங்கு தானை மூவ ருள்ளும்
அரசெனப் படுவது நினதே பெரும
அலங்குகதிர்க் கனலி நால்வயிற் றோன்றினும்
இலங்குகதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினும்
அந்தண் சாவிரி வந்துகவர் பூட்டத்
தோடுகொள் வேலின் றோற்றம் போல
ஆடுகட் கரும்பின் வெண்பூ நுடங்கும்
நாடெனப் படுவது நினதே யத்தை, ஆங்க
நாடுகெழு செல்வத்துப் பீடுகெழு வேந்தே
நினவ கூறுவ லெனவ கேண்மதி
அறம்புரிந் தன் செங்கோ னாட்டத்து

முறைவேண்டு பொழுதிற் பதனொளி யோரீன்
 டுறை வேண்டு பொழுதிற் பெயல்பெற் றோரே
 ஞாயிறு சுமந்த கோடுதிரள் கொண்மு
 மாக விசம்பி னடுவுநின் றாங்குக்
 கண்பொர விளங்குநின் விண்பொரு வியன்குடை
 வெளிண்மறைக் கொண்டன்றோ வன்றே வருந்திய
 குடிமறைப் பதுவே கூர்வேல் வளவ
 வெளிற்றுப்பனந் துணியின் வீற்றுவிற்றுக் கிடப்பக்
 களிற்றுக்கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை
 வருபடை தாங்கிப் பெயர்புறத் தார்த்துப்
 பொருபடை தருஉங் கொற்றமு முழுபடை
 ஊன்றுசான் மருங்கி னீன்றதன் பயனே
 மாரி பொய்ப்பினும் வாரி குன்றினும்
 இயற்கை யல்லன செயற்கையிற் றோன்றினும்
 காவலர்ப் பழிக்குமிக் கண்ணகன் ஞாலம்
 அதுநற் கறிந்தனை யாயி னீயும்
 நொதும் லாளர் பொதுமொழி கொள்ளாது
 பகடுபுறந் தருநர் பார மோம்பிக்
 குடிபுறந் தருகுவை யாயினின்
 அடிபுறந் தருகுவ ரடங்கா தோரே.

நளி இரு முந்நீர் ஏணி ஆக,
 வளி இடை வழங்கா வானம் சூடிய
 மண் திணி கிடக்கைத் தண் தமிழ்க் கிழவர்,
 முரசு முழங்கு தானை மூவருள்ளும்
 அரசு எனப்படுவது நினதே, பெரும!
 அலங்குகதிர்க் கனலி நால்வயின் தோன்றினும்
 இலங்குகதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினும்,
 அம் தண் காவிரி வந்து கவர் பு ஊட்ட,
 தோடு கொள் வேலின் தோற்றம் போல,
 ஆடு கண் கரும்பின் வெண் பூ நுடங்கும்
 நாடு எனப்படுவது நினதே அத்தை; ஆங்க
 நாடு கெழு செல்வத்துப் பீடு கெழு வேந்தே!
 நினவ கூறுவல்; எனவ கேண்மதி-

அறம் புரிந்தன்ன செங்கோல் நாட்டத்து
முறை வேண்டு பொழுதில் பதன் எளியோர் ஈண்டு
உறை வேண்டு பொழுதில் பெயல் பெற்றோரே;
ஞாயிறு சுமந்த கோடு திரள் கொண்டமு
மாக விசும்பின் நடுவு நின்றாங்கு,
கண் பொர விளங்கு நின் விண் பொரு வியன்குடை
வெயில் மறைக் கொண்டன்றோ? அன்றே; வருந்திய
குடி மறைப்பதுவே; கூர்வேல் வளவ!
வெளிற்றுப் பனந் துணியின் வீற்றுவிற்றுக் கிடப்ப,
களிற்றுக் கணம் பொருத கண் அகன் பறந்தலை,
வருபடை, தாங்கி, பெயர் புறத்து ஆர்த்து,
பொருபடை தருஉம் கொற்றமும் உழுபடை
ஊன்று சால் மருங்கின் ஈன்றதன் பயனே;
மாரி பொய்ப்பினும், வாரி குன்றினும்,
இயற்கை அல்லன செயற்கையில் தோன்றினும்,
காவலர்ப் பழிக்கும், இக் கண் அகல் ஞாலம்:
அது நற்கு அறிந்தனை ஆயின், நீயும்
நொதுமலாளர் பொதுமொழி கொள்ளாது,
பகடு புறந்தருகுவை ஆயின், நின்
அடி புறந்தருகுவர், அடங்காதோரே.

உரை: நளி யிரு முந்நீர் ஏணியாக- நீர் செறிந்த பெரிய கடல்
எல்லையாக; வளியிடை வழங்கா -காற்று ஊடு போகாத; வானம் சூடிய
மண் திணி கிடக்கை -வானத்தைச் சூடிய மண் செறிந்த உலகத்தின்கண்;
தண் தமிழ்க் கிழவர் -குளிர்ந்த தமிழ்நாட்டிற் குரியராகிய; முரசு முழங்கு
தானை மூவருள்ளும்- முரசொலிக்கும் படையினையுடைய மூவேந்த
ருள்ளும்; அரசெனப் படுவது நினைது -அரசென்றற்குச் சிறப்புடையது
நின்னுடைய அரசே; பெரு-; அலங்கு கதிர்க் கனலி நால்வயின்
தோன்றினும்- விளங்கிய சூடையுடைய ஞாயிறு நான்கு திக்கினும்
தோன்றினும்; இலங்கு கதிர் வெள்ளி தென் புலம் படரினும்- விளங்கிய
கதிரையுடைய வெள்ளிமீன் தென்றிசைக்கட் செல்லினும்; அந் தண்
காவிரி வந்து கவர்பு ஊட்ட - அழகிய குளிர்ந்த காவிரி வந்து பல
காலாய் ஓடி ஊட்ட; தோடு கொள் வேலின் தோற்றம் போல- தொகுதி
கொண்ட வேலினது காட்சியை யொப்ப; ஆடு கண் கரும்பின் வெண்
பூ நுடங்கும் - அசைந்த கண்ணினையுடைய கரும்பினது வெளிய பூ

அசையும்; நாடெனப் படுவது நினதே - நாடென்று சொல்லப்படுவது நின்னுடைய நாடே; நாடு கெழு செல்வத்துப் பீடு கெழு வேந்தே - அந் நாடு பொருந்திய செல்வத்தையுடைய பெருமை பொருந்திய வேந்தே; நினவ கூறுவல்- நின்னுடையன சில காரியஞ் சொல்லுவேன்; எனவ கேண்மதி - என்னுடையன சில வார்த்தையைக் கேட்பாயாக; அறம் புரிந்தன்ன செங்கோல் நாட்டத்து முறை வேண்டு பொழுதின-அறக் கடவுள் மேவி ஆராய்ந்தாற் போன்ற செங்கோலா னாராயும் ஆராய்ச்சியையுடைய நீதியைக் கேட்க வேண்டுங் காலத்து; பதன் எளியோர் -செவ்வி யெளியோர்; ஈண்டு உறை வேண்டு பொழுதில் பெயல் பெற்றோர் -இவ்விடத்துத் துறிவேண்டுங் காலத்து மறை பெற்றவரே; ஞாயிறு சுமந்த கோடு திரள் கொண்மு -ஞாயிற்றைத் தன்மேற் கொண்ட பக்கந்திரண்ட முகில்; மாக விசம்பின் நடுவு நின் றாங்கு -மாக மாகிய உயர்ந்த வானத்தினது நடுவு நின்று அதன் வெயிலை மறைத்தாற் போல; கண் பொர விளங்கும் - - கண்ணொளியோடு மாறுபட விளங்குகின்ற; நின் விண் பொரு வியன் குடை -நினது வாளை முட்டிய பரந்த வெண்கொற்றக் குடை; வெயில் மறைக் கொண்டன்றோ அன்றே -வெயிலை மறைத்தற்குக் கொண்டதோ வெளின் அன்று; வருந்திய குடி மறைப்பது -வருத்தமுற்ற குடியை நிழல் செய்தல் காரணத்தாற் கொள்ளப்பட்டது; கூர்வேல் வளவ -கூரிய வேலினையுடைய வளவ; வெளிற்றுப் பணந் துணியின்-இளைய பனையினது துண்டம் போல; வீற்று வீற்றுக் கிடப்ப -வேறு வேறு கிடப்ப; களிற்றுக் கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை- களிற்றுத் திரளைப் பொருத இடமகன்ற போர்க்களத்தின் கண்; வரு படை தாங்கிப் பெயர் புறத்தாத்து-வருகின்ற படையை யெதிர்நின்று பொறுத்து அது சரிந்து மீளும் புறக்கொடை கண்டு ஆர்த்துக்கொண்டு; பொருபடை தருஉம் கொற்றமும்-நின் போர் செய்யும் படை தரும் வெற்றியும்; உழு படை யூன்று சால் மருங்கின் ஈன்றதன் பயன் -உழுகின்ற கலப்பை நிலத்தின்கண்ணே ஊன்று சாலிடத்து விளைந்த நெல்லினது பயன்; மாரி பொய்ப்பினும் -மழை பெய்யுங்காலத்துப் பெய்யா தொழியினும்; வாரி குன்றினும்- விளைவு குறையினும்; இயற்கை மல்லன செயற்கையில் தோன்றினும்- இயல்பல்லா தன மக்களது தொழிலிலே தோன்றினும்; காவலர்ப் பழிக்கும்- காவலரைப் பழித்துரைக்கும்; இக் கண்ணகன் ஞாலம்-இவ்விடமகன்ற உலகம்; அது நற்கு அறிந்தனை யாயின் -அதனை நன்றாக அறிந்தனை யாயின்; நீயும் நொதுமலாளர் பொது

மொழி கொள்ளாது- நீயும் குறளை கூறுவாரது உறுதியில்லாத வார்த்தையை உட்கொள்ளாது; பகடு புறந் தருநர் பாரம் ஒம்பி-ஏரைப் பாதுகாப்பாருடைய குடியைப் பாதுகாத்து; குடிபுறந் தருகுவையாயின் அக் காவலர்லே ஏனைக் குடிகளையும் பாதுகாப்பாயாயின்; நின் அடிபுறந் தருகுவர் அடங்காதோர்-நின் அடியைப் போற்றுவர் நின் பகைவர் எ-று.

விளக்கம்:- முப்பத்துநான்கு வரிகளைக் கொண்ட இந்தப் பாடலினை இருபெரும் பிரிவுகளாக எடுத்தல் வேண்டும். ஒன்று, முதல் பதின்மூன்று வரிகள்.

இரண்டு, பதின்னான்காம் வரியிலிருந்து 34 ம் வரி வரை காணப்படும் அறிவுரை.

முதல் பதின்மூன்று வரிகளையும் ஒன்றுமுதல் ஐந்துவரையும் ஆறுமுதல் பதின்மூன்று வரையுமென வகுத்துக் கொள்ளலாம்.

முதல் ஐந்து வரிகளுக்குமான கருத்தாவது:-

நீர் சொரிந்த பெரிய கடலை எல்லையாக காற்று இடையே நுழையாததும் வானத்தைச் சூடியதுமான மண்திணிந்த உலகத்திலுள்ள குளிர்ந்த தமிழ் நாட்டை உடையவர்களும் முரசுகள் முழங்குகின்ற படையினை உடையவர்களுமான மூவேந்தருள்ளும் உண்மையில் அரசு என்று கூறப்படத்தக்கது உன்னுடையதே பெருமைக்குரியவனே!

அசைகின்ற கதிர்களையுடைய கனலி ஆகிய சூரியன் நான்கு திசைகளில் தோன்றினாலும் பிரகாசமான ஒளியையுடைய வெள்ளி ஆகிய கோள் தெற்குத் திசை நோக்கிச் சென்றாலுமென்ன (இவ்வாறான தீய நிகழ்வுகள் ஏற்பட்டாலும் உனது நாட்டுவளம் குன்றாது) அழகிய குளிர்ந்த காவேரி பல வாய்க்கால்களாக ஓடி ஒரு தொகுதியாகக் கட்டப்பட்ட வேலின் தோற்றத்தை உடையது. அசைகின்ற கணுக்களையுடைய கரும்பின் வெள்ளை நிறப்பூக்கள் ஆடுகின்ற நாடு என்று சொல்லப்படுவது உன்னுடையதே. அத்தகைய நாட்டினுள் செல்வத்தினால் பெருமை பொருந்துகின்ற வேந்தனே! உனக்கு வேண்டியவனவற்றைக் கூறுவேன். என்னுடையவற்றைக் கேட்பாயாக!

அறக்கடவுளே செய்வது போன்று செய்கின்ற செங்கோலினது பார்வையில் (கருத்தில்) நீதி வேண்டப்படும் பொழுதில் நிலத்தில்

பக்குவத்தைக் கண்டு மழைத்துளியை வேண்டும் பொழுதிலே கொட்டும் மழையைப் பெற்றவர்களைப் போன்று இருப்பார்கள். சூரியனைச் சுமந்த பக்கம் திரண்ட முகில் ஆகாய வெளியின் நடுவிலே அதாவது சூரியனுக்கும் பூமிக்கும் இடையிலே நின்றது போல பிரகாச மிகுதியினால் கண்ணைக் கூசச் செய்யும் ஒளி(கண்ணோடு சண்டை செய்யும் ஒளி) போன்று விளங்குகின்ற உன்னோடு போரிடுகின்ற அகன்ற வெண் கொற்றக்குடை வெய்யிலை மறைப்பதற்கு கொள்ளப்பட்டதா? அல்ல. வருத்தமுற்ற குடிகளை பாதுகாப்பதற்காகவே மேலே உயர்த்தப்பட்டது. கூர்பொருந்திய வேலையுடைய சோழனே!

இளம் பனையினது துண்டங்கள் போல் வேறு வேறாகக் கிடக்க யானைக் கூட்டத்தை எதிர்த்துப் போராடிய இடமகன்ற போர்க்களத்தின் கண்ணே வருகின்ற படையைத் தாங்கி அது சரிகின்றபோது சந்தோசித்து போர் செய்கின்ற உனது படை தருகின்ற வெற்றியும் உழவுக்குரிய படையாகிய கலப்பை ஊன்றிச் சென்ற உழவுசாலில் பெறப்பட்டதன் (நெல்) பயனே. மாரி மழை பொய்த்தாலும் பெருங்கடல் வற்றினாலும் இயற்கையில் நடவாதன செயற்கையாகத் தோன்றினாலும் இந்த அகன்ற பூமியைக் காவல் செய்கின்ற அரசர்களையே பழி கூறும். இதனை நீ நன்கு அறிந்தவனாகையால் அன்பில்லாதவர்களுடைய சிறப்பில்லாச் சொற்களை மனதில் கொள்ளாது விவசாயத்துக்கு வேண்டிய ஏரைப் பாதுகாப்பவர்கள் உன்கீழ் வரும் பாரத்தைத் தாங்கி (பகடு என்பது எருமையையும் குறிக்கும். பகடு புறந்தருநர் என்பது விவசாயத்துக்காக எருமையை வளர்ப்போர் என்ற கருத்திலும் கொள்ளலாம்) குடிகளைப் பாதுகாப்பாயானால் உனது கால் அடியினை உனக்கு அடங்காதோராகிய உன்பகைவரும் போற்றுவர்.

அரும்பத விளக்கம்: நளி-செறிந்த., முந்நீர் -கடல், ஏணி - எல்லை, வளி - காற்று, இடை வழங்கா -இடையில் உட்புகாத, கிடக்கை - உலகம், கிழவர் - உரிமையுடையோர், தானை - படை, கனலி - சூரியன், நால்வயின் -நான்கு பக்கங்களிலும், தென்புலம் - தெற்குப்பக்கத்துக்கு இயமனின் இடம் என்ற கருத்துண்டு., கவர்பு:- பலவாய்க்கால்களாகப் பிரிதல், தோடு கொள் - ஒருங்கு திரண்ட, நுடங்கும் - காற்றில் படபடக்கும், அத்தை - முன்னிலை அசை., கெழு - பொருந்திய, பீடு - பெருமை., நினவ - உனக்கு உரியவை, எனவ - என்னுடையவை., கேண்மதி - கேட்பாயாக., முறை - நீதி., பதன் - பக்குவம்., உறை -

மழைத்துளி, பெயல் - கொட்டுமழை, கொண்மு - முகில், மாகம் , விசம்பு - ஆகாயம், வெளிறு - இளம், துணி - துணிக்கப்பட்ட துண்டம், களிற்றுக் கணம் - யானைக் கூட்டம், கண்அகன் - அகன்ற இடத்தில், பறந்தலை - போர்க்களம்/ இடுகாடு/ பாழ்இடம், வருபுடை- தாக்க வரும்படை, பொருபடை - எதிர்க்கும் படை, தருஉம் - தருகின்ற கொற்றமும் தருஉம் வெற்றி ஊன்று சால் மருங்கின் - உழவுசாலின் பக்கத்தில், வாரி - கடல், காவலர் - அரசர், நற்கு - நன்கு, நொதுமலாளர் - அன்பில்லார், பொதுமொழி - அன்பற்ற சொல், பகடு - எருமை / ஏர், புறந்தருநர் - காப்பாற்றுவவர்.

இச்செய்யுளுக்கிரிய திணை பாடாண் என்பதாகும். பாடாண் என்பது ஒரு வீரனை புகழ்ந்து பாடல் ஆகும். இதன்துறை செவியறிவுறா உ எனப்படும். செவியறிவுறா உ என்பது அரசருக்கு நல்லறிவு புகட்டுதலைக் கூறுவது. அதாவது அவர்களது செவியிலே நிற்கத்தக்கதாகக் கூறுவது.

வினா:-

- 1) இப்பாடல் அமைக்கப்பட்டுள்ள முறைமையினை விளக்குக?
- 2) இப்பாடலில் இச்சோழமன்னர் எவ்வாறு புகழப்படுகின்றார்.
- 3) இப்பாடலில் மன்னனுக்கு அறிவுறுத்தப்படும் விடயம் யாது?
- 4) அவ்வாறு அறிவுறுத்தப்படுவதில் மிக முக்கியமானவை என நீர் கருதும் வரிகளை எழுதுக?
- 5) அரசன் புகழப்பட்டிருக்கும் முறைமைக்கும் அவனிடத்து எடுத்துச் சொல்லப்படும் விடயத்துக்கும் எத்தகைய இயைபு அல்லது தொடர்பு இருக்கின்றதெனக் கருதுகின்றீர்?
- 6) இப்பாடலில் வரும் உமக்கு மிகவும் பிடித்த வரிகள் யாவை? ஏன்.

உண்டா லம்மவீவ் வுலக மிந்திரர்
 அமிழ்த மியைவ தாயினு மினிதெனத்
 தமிய ருண்டலு மிலரே முனிவிலர்
 துஞ்சலு மிலர்பிற ரஞ்சவ தஞ்சிப்
 புகழெனி னுயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின்
 உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளல ரயர்விலர்
 அன்ன மாட்சி யனைய ராகித்
 தமக்கென முயலா நோன்றாட்
 பிறர்க்கென முயலுந ருண்மை யானே.

உண்டால் அம்ம, இவ் உலகம் -இந்திரர்
 அமிழ்தம் இயைவது ஆயினும், 'இனிது' எனத்
 தமியர் உண்டலும் இலரே; முனிவு இலர்;
 துஞ்சலும் இலர்; பிறர் அஞ்சவது அஞ்சி,
 புகழ் எனின், உயிரும் கொடுக்குவர், பழி எனின்,
 உலகுடன் பெறினும், கொள்ளலர்; அயர்விலர்;
 அன்ன மாட்சி அனையர் ஆகி,
 தமக்கு என முயலா நோன் தாள்,
 பிறர்க்கு என முயலுநர் உண்மையானே.

உரை: உண்டால் அம்ம இவ்வுலகம் -உண்டேகாண் இவ்வுலகம்;
 இந்திரர் அமிழ்தம் இயைவதாயினும்- இந்திரர்க்குரிய அமிழ்தம்
 தெய்வத்தானாதல் தவத்தானாதல் தமக்கு வந்து கூடுவதாயினும்;
 இனிதெனத் தமியர் உண்டலும் இலர்-அதனை இனிதென்று கொண்டு
 தனித்து உண்டலும் இலர்: முனிவிலர் - யாரோடும் வெறுப்பிலர்; பிறர்
 அஞ்சவது அஞ்சித் துஞ்சலும் இலர்- பிறர் அஞ்சத் தகும் துன்பத்திற்குத்
 தாமும் அஞ்சி அது தீர்த்தற்பொருட்டு மடிந்திருத்தலு மிலர்; புகழ்
 எனின் உயிரும் கொடுக்குவர்- புகழ் கிடைக்கின் தம்முடைய
 உயிரையும் கொடுப்பர்; பழி எனின் உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்
 - பழியெனின் அதனால் உலகமுழுவதும் பெறினும் கொள்ளலர்;
 அயர்வு இலர்- மனக்கவற்சியில்லார்; அன்ன மாட்சி அனையராகி -
 அப் பெற்றித்தாகிய மாட்சிமைப்பட்ட அத் தன்மையராகி; தமக்கென
 முயலா நோன்றான் -தமக்கென்று முயலாத வலிய முயற்சியையுடைய;
 பிறர்க்கென முயலுநர் - பிறர் பொருட்டென முயல்வார்;
 உண்மையான்- உண்டாதலான் எ-று

இந்த உலகம் இருக்கிறது.

தேவர்கள் தருகின்ற அமிழ்தம் கிடைப்பதாயின் அது சுவையானதென தாம் தனியே உண்ணாதவர்கள் யாரையும் வெறுக்காதவர்கள்;

பிறர் அஞ்சத்தரும் துன்பத்துக்குத் தாமும் அஞ்சி அது தீர்த்துப் பொருட்டு இறக்காதவர்கள்;

புகழ் கிடைப்பதாயின் அதற்கெனத் தம்முயிர்களைக் கொடுப்பவர்கள்;

ஒன்றைப்-பெறுவதற்காகப்-பழிவருமென்றால்-உலகம்-முழுவதும் பெறினும் அதனைக் கொள்ளாதவர்கள்;

சோர்பு அற்றவர்களாய் மாட்சிமை உடையோராகி தமக்கு மாத்திரமென ஒன்றை முயலாது வலிய முயற்சியையுடையவர் பிறர் பொருட்டு முயற்சி செய்கின்றவர்கள் இருப்பதனால்.

(இந்த உலகம் இப்படி இருக்கிறது)

அரும்பத விளக்கம்:- உண்டால் - இருக்கின்றது., அம்ம - வியப்புக்குறி., அமிழ்தம் - அமிர்தம், இயைவதாயினும் - கிடைப்பதாயினும், தமிழர் - தனியராக, முனிவு இலர் - வெறுப்பு இல்லாதவர், துஞ்சலும் இலர் - மடிதல் இல்லாதவர், அயர்விலர் - சோர்வற்றவர்கள்., அன்ன - அத்தகைய, மாட்சியனையர் ஆகி-மாட்சிமைப்பட்ட தன்மையராகி, நோன்தாள் - வலிய முயற்சி, முயலுநர் - முயல்கின்றவர், உண்மையாலே - உள்ளமையாலே

வினாக்கள்:-

- 1) எத்தகையோர் இருப்பதன் காரணமாக இந்த உலகம் தொடர்ந்து நிலவுகிறது என்று கூறப்படுகிறது?
- 2) இப்பாடலில் கூறப்படும் பல்வேறு பண்புகளிலினூடே யாதேனும் ஒரு பொதுப்பண்பினை அவதானிக்கின்றீரா? அது யாது?
- 3) இப்பண்புகள் யாவற்றுள்ளும் உமக்கு மிகவும் பிடித்த பண்பு யாது?
- 4) இப்பாடல் தொடங்கும் வரியும் முடியும் வரியும் ஏற்படுத்துகின்ற கவிதைக் கவர்ச்சியினை விளக்குக.?

இளையோர் சூடர் வளையோர் கொய்யார்

நல்லியாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கிப்

பாணன் சூடான் பாடினி யணியான்

ஆண்மை தோன்ற வாடவர்க் கடந்த

வல்வேற் சாத்தன் மாய்ந்த பிணை

முல்லையும் பூத்தியோ வொல்லையூர் நாட்டே.

இளையோர் சூடார்; வளையோர் கொய்யார்;
 நல் யாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கி,
 பாணன் சூடான்; பாடினி அணியாள்;
 ஆண்மை தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த
 வல் வேற் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை
 முல்லையும் பூத்தியோ, ஒல்லையூர் நாட்டே?

உரை : இளையோர் சூடார் - இளைய வீரர் சூடார்; வளையோர் கொய்யார் - வளையணிந்த இளைய மகளிர் பறியார்; நல்லி யாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கி - நல்ல யாழ்க் கோட்டின் மெல்ல வளைத்து; பாணன் சூடான் - பாணன் பறித்துச் சடிக்க கொள்ளான்; பாடினி அணியாள் - பாடினி சூடான்; ஆண்மை தோன்ற - தன்னுடைய ஆண்மைப்பாடு யாவர்க்கும் வெளிப்பட; ஆடவர்க்கடந்த - வீரரை எதிர் நின்று கொன்ற; வல்வேல் சாய்த்தன் மாய்ந்த பின்றை - வலிய வேலையுடைய சாத்தன் இறந்துபட்ட பின்பு; முல்லையும் பூத்தியோ - முல்லையாய நீயும் பூக்கக் பூக்கக்கடவையோ; ஒல்லையூர் நாட்டு - அவனது ஒல்லையூர் நாட்டின்கண்; எ-று.

“அவனையிழந்து கொடியேனாய் வாழ்கின்ற யானேயன்றி நீயும் கொடியையாய்ப் பூக்கின்றாயோ?” என எச்சவுன்மையாய் நின்றது; என்றது, பூச்சூடி நுகர்வார் இன்மையின் பயனில்லை யென்றதாம்.

இளம் வயதினர் சூடார்; வளையல் அணிந்த மகளிர் கொய்யமாட்டார்; தனது நல்ல யாழின் வளைந்த பகுதியினால் மிகக் கவனமாக வளைத்து பாணன் சூடிக்கொள்ளான்; அவனுடைய குழுவினோர் உள்ள பாடுகின்ற பெண் அதனை அணியாள்; வீரமும் ஆளுகின்ற திறமையும் தோன்ற ஆடவர்களை வென்ற வலிய வேல் உடைய சாத்தன் இறந்ததன் பின்னர் முல்லையே நீ இன்னும் பூக்கின்றாயா? ஒல்லையூர் நாட்டிலே! திணை:- பொதுவியல் துறை:- கையறுநிலை ஒல்லையூர் கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தனை குடவாயிற் கீர்த்தனார் பாடியது.

இன்பத்தையும் அழகையும் தருகின்ற முல்லைப் பூவானது சாத்தன் மறைந்த பின்னரும் ஏன் பூக்கின்றது என்று கூறுவதன் மூலம் சாத்தன் மறைவால் அந்த நாட்டில் ஏற்பட்ட சோகத்தை இச்செய்யுள் குறிப்பிடுகிறது. கையறுநிலை என்பது இறப்பின் காரணமாக ஏற்படும் செயலற்ற நிலையாகும்.

அரும்பதவிளக்கம்:-

மருப்பு - யாழின் உறுப்பு / வளைந்து நீண்ட பகுதி., வளையோர் - கையில் வளையலை அணிந்தவர்கள் (மங்கலப் பெண்களே வளையல் அணிந்திருப்பர்), வல்வேற் சாத்தன் - வலிமை பொருந்திய வேலையுடைய சாத்தன்

வினாக்கள்:-

- 1) சாத்தன் மறைவினால் ஏற்பட்ட சோகம் அந்த நாட்டில் எவ்வாறு புலப்படுகிறது?
- 2) சாத்தனின் மறைவினால் ஏற்பட்ட துன்பத்தை எடுத்துரைப்பதற்கு இச்செய்யுளில் பயன்படுத்தப்படும் உத்தியாது?

தேஎந் தீந்தொடைச் சீறியாழ்ப் பாண
 கயத்துவாழ் யாமை காழ்கோத் தன்ன
 மண்கோற் றகைத்த தெண்கண் மாக்கிணை
 இனிய காண்கிவட் டணிகெனக் கூறி
 வினவ வானா முதுவா யிரவல
 தைஇத் திங்கட் டண்கயம் போலக்
 கொளக்கொளக் குறைபடாக் கூமுடை வியனகர்
 அடுதீ யல்லது சுடுதீ யறியா
 திருமருந்து விளைக்கு நன்னாட்டுப் பொருநன்
 கிள்ளி வளவ னல்லிசை யுள்ளி
 நாற்ற நாட்டத் தறுகாற் பறவை
 சிறுவெள் ளாம்பன் ஞாங்க மூதும்
 கைவள் ளீகைப் பண்ணன் சிறுகுடிப்
 பாதிரி கமழு மோதி யொண்ணுதல்
 இன்னகை விறலியொடு மென்மெல வியலிச்
 செல்வை யாயிற் செல்வை யாகுவை
 விறகொய் மாக்கள் பொன்பெற் றன்னதோர்
 தலைப்பா டன்றவ னீகை
 நினைக்க வேண்டா வாழ்கவன் றாளே.

தேளம் தீம் தொடைச் சீறியாழ்ப் பாண!

கயத்து வாழ் யாமை காழ் கோத்தன்ன

நுண் கோல் தகைத்த தெண் கண் மாக் கிணை

இனிய காண்க; இவண் தணிக எனக் கூறி;

வினவல் ஆனா முது வாய் இரவல!

தைஇத் திங்கட் தண் கயம் போல,

கொளக் கொளக் குறைபடாக் கூழுடை வியல் நகர்,

அடுதீ அல்லது சுடுதீ அறியாது;

இரு மருந்து விளைக்கும் நல் நாட்டுப் பொருநன்,

கிள்ளி வளவன் நல் இசை உள்ளி,

நாற்ற நாட்டத்து அறு காற் பறவை

சிறு வெள் ஆம்பல் ஞாங்கர் ஊதும்

கை வள் ஈகைப் பண்ணன் சிறுகுடிப்

பாதிரி கமழும் ஓதி, ஒள் நுதல்,

இன் நகை விறலியொடு மெல்மெல இயலிச்

செல்வை ஆயின், செல்வை ஆகுவை;

விறகு ஓய் மாக்கள் பொன் பெற்றன்னதோர்

தலைப்பாடு அன்று, அவன் ஈகை;

நினைக்க வேண்டா; வாழ்க, அவன் தாளே!

உரை: தேளந் தீந் தொடைச் சீறி யாழ்ப் பாண - தேன் போல இனிய நரப்புத்தொடை பொருந்திய சிறிய யாழையுடைய பாண; கயத்து வாழ் யாமை காழ் கோத் தன்ன - கயத்தின் கண் வாழும் மாயையை நாராசத்தின் கண்ணே கோத்தாற் போன்ற; நுண் கோல் தகைத்த தெண் கண் மாக் கிணை - நுண்ணிய கோலாற் பிணிக்கப்பட்ட தெளிந்த கண்ணையுடைய பெரிய உடுக்கை யோசை; இனிய காண்க; இவண் தணிக எனக் கூறி வினவல் ஆனா - இனிய காண்க, இவ்விடத்தே சிறிது ஆறிப் போவீராக என்று சொல்லிப் பலவும் என்னை வினவுதலமையாத; முதுவாய் இரவல - முதிய வாய்மையுடைய இரவலனே; யான் சொல்லுவதனைக் கேட்பாயாக; தைஇத் திங்கள் தண்கயம் போல - தைமாதத்தின்கட் குளிர்ந்த பொய்கையைப் போல; கொளக் கொளக் குறைபடாக் கூழுடை வியனகர் - கொள்ளக் கொள்ளத் தொலையாத சோற்றையுடைய அகன்ற நகரிடத்து; அடு தீயல்லது சுடு தீ யறியாது

-அடு நெருப்பல்லது சுடு நெருப்பறியாது; இரு மருந்து விளைக்கும் நன்னாட்டுப் பொருநன்- சோற்றையும் தண்ணீரையும் விளைக்கும் நல்ல நாட்டுக்கு வேந்தன்; கிள்ளி வளவன் நல்லிசை உள்ளி - கிள்ளி வளவனது நல்ல புகழை நினைத்து; நாற்ற நாட்டத் தறுகாற் பறவை - மணத்தை யாராயும் ஆராய்ச்சியையுடைய வண்டு; சிறு வெள்ளாம்பல் ஞாங்கர் ஊதும் - சிறிய வெளிய ஆம்பலின்மீதே யூதும்; கை வள் ஈகைப் பண்ணன் சிறு குடி-கையான் வள்ளிய கொடையையுடைய பாணனது சிறு குடிக்கண்; பாதிரி கமழும் ஒதி - பாதிரி நாரும் மயிரினையும்; ஒண்ணுதல் இன்னகை விறலியொடு - ஒள்ளிய நுதலினையும் இனிய முறுவலையுமுடைய விறலியுடனே; மென் மெல் இயலிச் செல்வையாயின- மெல்ல மெல்ல நடந்து செல்வையாயின்; செல்வையாகுவை- செல்வத்தையுடைய யாவை; விறகு ஓய் மாக்கள் பொன் பெற்றன்னதோர் - விறகைக் காட்டினின்றும் ஊரகத்துச் செலுத்தும் மாந்தர் அக் காட்டகத்து விழுப்பொருள் எடுத்துக்கொண்டாற் போல்வதொரு; தலைபாடு அன்று - நேர்பா டன்று; அவன் ஈகை - அவனது வண்மை; நினைக்க வேண்டா - அது பெறுவேன் கொல் என்று கருத வேண்டா; அவன் தாள் வாழ்க - அவனது தாள் வாழ்க எ-று.

தேன்போன்ற இனிய இசையைக் கிளப்புக்கின்ற யாழ் வாசிக்கும் பாணனே! குளத்திலே வாழுகின்ற ஆமையை இரும்பினால் குத்திக் கோத்தாற் போன்று அமைகின்றதும் நுண்ணிய கோலினால் அடிக்கப்படுவதுமான தெளிந்த கண்ணையுடைய கிணை (Drum) என்னும் வாத்தியத்தின் இனிய ஓசையைக் கேளுங்கள் எனக் கூறிப் பல வினாக்களைக் கேட்கின்ற பழைமையான விடயங்களைச் சொல்லுகின்ற இரப்பவனே! (பாணனே) தை மாதத்து குளிர்ந்த குளத்து நீரானது அள்ள அள்ளக் குறைவில்லாதது போன்று பிழைப்பாதாரப் பொருள் * களையுடைய அழகிய அகன்ற நகர் எனது உணவு சமைக்கும் நெருப்பை அன்றி ஊரினைச் சுட்டெரிக்கும் நெருப்பினை அறிய மாட்டாது.

சோறு, தண்ணீர் ஆகிய உயிருக்கு மருந்து போன்ற இரண்டையும்

★ கூழ் என்பதனை ஒருவகை உணவு எனக் கூறுவதுண்டு. ஆனால் இந்தப் பாடலிலும் திருக்குறளிலும் கூழ் என்னும் பதம் சுட்டும் பொருளை நோக்கும் போது அது உணவை மாத்திரமல்லாது பிழைப்பாரத்துக்கு வேண்டிய உணவு உட்பட்ட சகலவற்றையும் குறிப்பதாகும்.

விளைவிக்கும் நல்ல நாட்டையுடைய வீரனாகிய கிள்ளிவளவனது நல்ல புகழை நினைத்துக் கொண்டு நறுமணத்தை நாடித்திரிகின்ற அறுகால் பறவையான வண்டு சிறிய வெள்ளி நிற குமுத மலரின் மீது ஊதுகின்ற (தேன் சேர்க்கின்றது) கையினால் வளம் பொருந்திய கொடையை உடைய பாணனது சிறு குடிலில், பாதிரிப் பூக்கள் மணக்கின்ற கூந்தலையும் பிரகாசிக்கின்ற நெற்றியையும் இனிமையான சிரிப்பையும் உள்ள விறவியுடன் மெல்ல மெல்ல நடந்து செல்லுவாயானால் செவ்வத்தை உடையவனாவாய்.

விறகைப் பொறுக்கச் செல்லுகின்றவர்களுக்குப் பொன் கிடைப்பது போன்றதன்று. அவனது ஈகையை நான் பெறுவேனோ என்று எண்ண வேண்டாம்.

அவனது அடிகள் வாழ்க!

திணை:- பாடாண்

துறை:- பாணாற்றுப்படை

பாணாற்றுப்படை என்பது பாணனை ஆற்றுப்படுத்தல் என்பதாகும். ஆற்றுப் படை என்னும் இலக்கிய உத்தி சங்க காலத்தில் பெரிதும் வழக்கிலிருந்தது. ஒரு மன்னனிடத்து அல்லது வீரனிடத்துப் பொருளைப் பெற்ற கூத்தர்/ பாணர்/ பொருநர்/ விறலி தங்களைப் போன்ற இன்னொருவருக்குத் தாங்கள் பெற்ற பெருஞ் செல்வம் பற்றி எடுத்துக் கூறி அந்தப் புரவலரிடத்துச் செல்லுமாறு வழிகாட்டுவதை (ஆறு-வழி) ஆற்றுப்படுத்தல் ஆகும்.

அரும்பத் விளக்கம்:

தேஎம் - தேன்போன்றதீம் -இனிய, தொடை -பாட்டு, சீறி - எழுப்புகின்ற கயம் - குளம், யாமை - ஆமை, காழ் - இரும்புக்கம்பு, தகைத்த - அடித்த தெண்கண் மாக்கினை - தெள்ளிய கண்ணையுடைய கிணை (★) என்னும் வாத்தியம், முதுவாய் - பழமையைப் பேசுவோர்., உள்ளி - எண்ணிக்கொண்டு., ஞாங்கர் -இடத்தில்/ பக்கத்தில், ஒள்நடல் - ஒளி பொருந்திய நெற்றி, பாதிரி - ஒருவகைப் பூ, ஒதி - கூந்தல், ஓய் - சேர்க்கின்ற, தலைப்பாடு - தற்செயல் நிகழ்ச்சி

வினாக்கள்:-

- 1) இப்பாடலை அதன் பொருளமைதிக்கு ஏற்ப எத்தனை அலகுகளாகப் பிரிக்கலாம்? ஏன்?

- 2) கிள்ளிவளவனுடைய நாட்டுச் சிறப்பும் ஈகைச் சிறப்பும் எவ்வாறு எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன?
- 3) பாணர் எவ்வாறு விபரிக்கப்பட்டுள்ளனர்?
- 4) பின்வரும் வரிகளின் கவித்துவச் சிறப்பினை விளக்குக.
(அ) 'கூழுடை வியல் நகர்'
(ஆ) 'அடுதீ அல்லது சுடுதீ அறியது'
(இ) 'செல்வை ஆயின் செல்வை ஆகுவை'
(ஈ) 'விறகு ஓய் மாக்கள் பொன் பெற்றன்னதோர் / தலைப்பாடு''
அன்று அவன் ஈகை.

★ கிணை என்பது இக்காலத்தில் வாசிக்கப்பெறும் தவண்டை என்னும் பறையாகும். பார்க்க Drama in Ancient Tamil Society by Dr.K.Sivathamby.

குறுந்தொகை

குறுகிய பாடல்களையுடைய தொகை நூல் என்பது கருத்தாகும். இது ஒரு அகப்பாடல் தொகுதியாகும். இதில் 402 பாடல்கள் உள்ளன. பாடல்கள் நான்கு முதல் எட்டு அடிகள் கொண்டவை. 205 புலவர்களுடைய பாடல்கள் இந்தத் தொகுதியில் இடம் பெறுகின்றன. பூரிக்கோ என்பவர் இதனைத் தொகுப்பித்தார் என்று தெரிகிறது.

இப்பாடல்களை விளங்கிக் கொள்வதற்கு அவற்றின் சந்தர்ப்பத்தை அறிந்து கொள்வது மிக முக்கியமானது. இப்பாடல் ஒவ்வொன்றுக்கும் பாடல் குறிக்கும் சந்தர்ப்பங்களை விளக்குகின்ற கொளு என்னும் பகுதிகள் காணப்படுகின்றன.

யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்

யானும் நீயும் எவ்வழி யறிதும்

செம்புலப் பெயனர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே.

யாயும் ஞாயும் யார் ஆகியரோ?

எந்தையும் நுந்தையும் எம் முறைக் கேளிர்?

யானும் நீயும் எவ் வழி அறிதும்?

செம் புலப் பெயல் நீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே.

இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த பின்னர், பிரிவர் எனக் கருதி அஞ்சிய தலைமகள் குறிப்பு வேறுபாடு கண்டு, தலைமகன் கூறியது.

(இ-ள்) யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ- என் தாயும் நின் தாயும் ஒருவர்க்கு ஒருவர் என்ன உறவுடையர் ஆகுவர்? எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்- என் தந்தையும் நின் தந்தையும் எம்முறையினையுடைய உறவினர் ஆகுவர்?, யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும் -யானும் நீயும் இப்பொழுது அறிந்ததையல்லால் முன்பு எவ்வாற்றான் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்துள்ளோம்? இம் மூன்றானும் தொடர்புடையோம் அல்லமாகவும், செம்புலப் பெயல் நீர் போல-

செந்நிலத்தே பெய்யப்பட்ட மழை அந் நிலத்தியல்போடே ஒன்றுறக் கலந்தாற்போன்று, அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தன - அன்புடைய நம் நெஞ்சங்கள் தாமாகவே கலந்தன காண்.

பொருள்:- எனது தாயாரும் உனது தாயாரும் ஒருவருக்கொருவர் என்ன உறவினர்? எனது தந்தையும் உனது தந்தையும் எந்த வகையில் உறவினர்? -நானும் நீயும்-இதற்கு முன்னர் ஒருவரை-ஒருவர்-எப்படி அறிந்தோம்? (இவை ஒன்றுமே இல்லை)

செம் மண் நிலத்தில் பெய்கின்ற மழை நீர் போல (எது மண் எது நீர் என்று பிரித்தறிய முடியாதபடி) அன்புடைய நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே.

இப்பாடலில் வரும் 'செம்புலப் பெயல் நீர்' என்ற தொடரைக் கொண்டே இப்பாடலின் ஆசிரியர் பெயர் சூட்டப்படுகிறது. இவரது உண்மையான பெயர் எமக்குத் தெரியாது.

இந்தப் பாடலில் வரும் உவமை சங்க இலக்கியம் முழுவதிலும் பிரசித்த பெற்ற ஒன்றாகும்.

தலைவனும் தலைவியும் தாம் தனியராய் ஒன்று சேர்ந்த பின் தலைவன் தன்னைப் பிரிந்து விடுவான் என்று அஞ்சிய தலைமகளின் முகக் குறிப்புக் கண்டு அந்தத் தலைமகள் அவளுக்குக் கூறியதாக இப்பாடல் அமைகிறது. சங்க இலக்கிய அகத்திணைப் பாடல்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட இயற்கைப் பின்புலத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தில் உணர்வு நிலையில் உள்ள பாத்திரம் தனது மன நிலையைச் சொல்லுவதாக அமைவதாகும்.

வினாக்கள்:-

- 1) இப்பாடலைக் கவித்துவக் கவர்ச்சியுடையதென்று நீர் கருதுகின்றீரா? ஏன்?
- 2) இருவருக்கும் உள்ள உறவின் இணைபிரியாத் தன்மை எவ்வாறு இப்பாடலில் புலப்படுகின்றது?

**கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி
காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியல்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவும் உளவோ நீயறியும் பூவே.**

கொங்கு தேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி!
காமம் செப்பாது, கண்டது மொழிமோ;
பயிலியது கெழீஇய நட்பின், மயில் இயல்,
செறி எயிற்று, அரிவை கூந்தலின்
நறியவும் உளவோ, நீ அறியும் பூவே?

இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்தவழி, தலைமகளை இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் இடையீடுபட்டு நின்ற தலைமகன், நாணின் நீக்குதற்பொருட்டு, மெய் தொட்டுப் பயிறல் முதலாயின அவள்மாட்டு நிகழ்த்திக் கூடி, தனது அன்பு தோற்ற நலம் பாராட்டியது.

(இ-ள்) கொங்கு தேர் வாழ்க்கை அம் சிறைத் தும்பி- பூந்துகளையே ஆராய்ந்து உண்ணாநின்ற வாழ்க்கையினையுங் அழகிய சிறகர்களையும் உடைய வண்டே, காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ -யான் விரும்பியதனை அறிந்து முகமன் கூறாமல் நீ வாய்மையாக அறிந்ததளையே கூறுவாயாக, பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயில் இயல் செறி எயிற்று அரிவை கூந்தலின் - எழுமையும் என்னோடு பயின்றடிபட்ட அன்பினையும் மயில்போன்ற சாயலினையும் நெருங்கிய எயிற்றொழுங்கினையும் உடைய இவளது கூந்தல் போன்று, நீ அறியும் பூ நறியவும் உளவோ -நின்னால் அறியப்பட்ட மலர்களுள் வைத்து நறுமணமிக்க மலர்களும் உள்ளனவாக அறிந்ததுண்டோ?

பொருள்:- பூந்துகளினைத் தேர்ந்து நுகர்கின்ற வாழ்க்கையினுடைய அழகிய சிறகினையுடைய வண்டே! எனக்கு விருப்பமானது என்பதற்காக எடுத்துக் கூறாது (உண்மையில் நீ கண்டதைச் சொல்வாயாக) நீ உண்மையில் கண்டதை எடுத்துக் கூறுக. என்னுடன் பயின்றதனால் ஏற்பட்டுள்ள அன்பினையும் மயில் போன்ற சாயலையும் செறிந்த பல் அழகையுடைய இப்பெண்ணின் கூந்தலை விட நீ அறிந்த பூ ஏதாவது வாசனை உடையதாக உள்ளதோ?

அரும்பத விளக்கம்:- கொங்கு - பூந்தாது, தேர் - தேர்ந்து பார்க்கின்ற அஞ்சிறை - அழகான சிறகு, தும்பி - வண்டு, காமம் - விருப்பம், மொழிமோ - கூறுவாயாக, பயிலியது கெழீஇய நட்பின் - சேர்ந்து பழகியதனால் ஏற்பட்ட நட்பினையுடைய, செறி எயிற்று அரிவை

கூந்தலின் -செறிந்த பல் அழகுடைய இப்பெண்ணுடைய கூந்தல் (அவள் இவனைப் பார்த்துச் சிரிக்கும் பொழுது தெரியும் பல்லொழுங்கு காரணமாக 'செறி எயிற்று அரிவை') என்றார். அவ்வாறு அவள் சிரித்துக் கொண்டு தலைகுனியும் பொழுது அவள் கூந்தல் முழுவதும் தெரிகிறது. நறியவும் உளவோ - அதிக மணம் உடையதாக உள்ளதோ.

இது குறிஞ்சித்-திணைக்குரிய பாடல் தலைமகளோடு ஒன்று சேர்ந்த தலைமகள் அவளது வெட்கத்தை விடுவித்தற் பொருட்டு அவள் மீது தான் கொண்ட அன்பு வெளிப்படும் முறையில் அவளது அழகைப் பாராட்டியது ஆகும்.

வினாக்கள்:-

- 1) தலைவியின் அழகு இப்பாடலில் எவ்வாறு தெரியப்படுத்தப் படுகிறது?
- 2) இப்பாடல் தலைவன் தலைவியின் அந்நியோன்னியத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்ற தென்று நீங்கள் கருதுகின்றீர்களா? ஏன்?

நற்றிணை

நல்+திணை என்று இத்தொடரைப் பிரிக்கலாம்.

இதனைத் தொகுப்பித்தோன் பண்ணாடு தந்த பாண்டியன் மாறன் வழுதி ஆகும். தொகுத்தாரது பெயர் தெரியவில்லை. இது முன்னர் நற்றிணை நானூறு என அழைக்கப்பட்டது என்பர். இப்பாடல்களின் அடியில் தரப்பட்ட கொள்கைகள் மிகப் பழமையானவை. குறுந்தொகையில் உள்ளவற்றைவிடச் சற்று நீளமான பாடல்கள் இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. 9-12 வரையிலான அடிகளைக் கொண்ட பாடல்கள் இத்தொகுப்பில் உள்ளன.

அருந்துயர் உழத்தலின் உண்மை சான்மெனப்
பெரும்பிறிது இன்மையின் இலேனும் அல்லேன்
கரைபொருது இழிதரும் கான்யாற்று இகுகரை
வேர்கிளர் மாஅத்து அந்தளிர் போல
நடுங்கல் ஆனா நெஞ்சமொடு இடும்பை
யாங்கனந் தாங்குவென் மற்றே ஓங்குசெலல்
கடும்பகட்டு யானை நெடுமான் அஞ்சி
ஈர நெஞ்சம் ஓடிச்சேண் விளங்கத்
தேர்வீச இருக்கை போல
மாரி இரீஇ மான்றன்றால் மழையே.

அருந் துயர் உழத்தலின் உண்மை சான்ம் எனப்
பெரும்பிறிது இன்மையின் இலேனும் அல்லேன்;
கரை பொருது இழிதரும் கான் யாற்று இகுகரை
வேர் கிளர் மராஅத்துஅம் தளிர் போல,
நடுங்கல் ஆனா நெஞ்சமொடு, இடும்பை
யாங்கனம் தாங்குவென்மற்றோ? -ஓங்கு செலல்
கடும் பகட்டு யானை நெடு மான் அஞ்சி,
ஈர நெஞ்சமொடு இசை சேண் விளங்க,
தேர் வீச இருக்கை போல,
மாரி இரீஇ மான்றன்றால் மழையே.

பிரிவிடை ஆற்றாளாகிய தலைமகள் பருவ வரவின்கண் சொல்லியது.

(செ-ள்) ஓங்கு செலல் கடும் பகட்டு யானை நெடு மான் அஞ்சி
 ஈரநெஞ்சம் ஓடிச் சேண் விளங்கத் தேர் வீச இருக்கை போல-
 தலையெடுத்து நடக்கும் உயர்ந்த விரைந்த நடையையுடைய
 களிற்றுயானைப் படையும் விரைந்து செல்லும் குதிரைப் படையுமுடைய
 அஞ்சியென்பான் குளிர்ந்த உள்ளத்தால் ஆராய்ந்து நீண்டகாலம்
 தன்பெயர் விளங்கி நிற்குமாறு இரவலர்க்குத் தேர்களைப் பரிசு கொடுக்க
 இருக்கின்ற நாளோவக்கம் போல; மாரி இரீஇ மழைமான றன்று-மேகம்
 மழை பெய்யத் தொடங்கி மாறாது ஒரு தன்மையாய்ப் பெய்யாநின்றது;
 அருந்துயர் உழத்தலின் சானெம் உண்மை-என் காதலர் வருவேன் என்ற
 இப்பருவத்தில் அவர் வாராமையாலே தாங்குதற்கரிய துன்பத்தை
 நுகர்தலின் அறிகுறியாக இதுகாறும் யான் இறந்தொழியின் அவர்பால்
 அன்புடையேன் என்பது உண்மையாகும்; இன்மையின் இலேனும்
 அல்லேன் - அவ்வாறு இறந்தொழியாமையின் அன்பிலேன்
 அல்லேனோ?; கரை பொருது இழிதரும் கான்யாற்று இரு கரை வேர்
 கிளர் மராஅத்து அம் தளிர் போல- அவ்வண்ணம் அன்பில்லாதேனை
 அவர் அருளாராயினும் கரையை மோதியோடுகின்ற கான்யாற்றின்
 இடிகரையில் வேர்களெல்லாம் அலசப்பட்டுத் தோன்றிக்
 காற்றாலையும் மாமரத்தின் அழகிய தளிர்போல; நடுங்கல் ஆனா
 நெஞ்சமொடு இடும்பை யாங்ஙனம் தாங்குவென் -நடுங்குதல் நீங்காத
 நெஞ்சுடனே இத்துன்பத்தை எவ்வாறு தாங்கவல்லேன்? எ-று.

திணை:- முல்லை, துறை:- பிரிவிடையாற்றாளாகிய தலைமகன் பருவ
 வரவின்கண் சொல்லியது

பின்புலம்:- இப்பாடல் ஓளவையார் பாடினார் -

தலைவன் பிரிந்து சென்றமையிட்டு துன்பம் தாங்கமுடியாதிருக்கும்
 தலைவி அவன் திரும்பி வரவேண்டிய பருவம் (மழைக்காலம்) வந்ததும்
 தன்மனநிலையை எடுத்துக் கூறுவதாய் அமைந்துள்ளது இப்பாடல்.

தலைவி கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

அருந்துயருழத்தலின் உண்மை சான்மெனப் - தாங்குவதற்கு அரிய
 துன்பத்தினைத் தாங்கி வருந்துதல் காரணமாக நான் அவர்பால்
 அன்புடையேன் என்பது உண்மையாகும், பெரும் பிறிது இன்மையின்
 இலேனும் அல்லேன் - இறப்பு இல்லாததனால் அன்பிலேன் அல்லேனோ;
 கரைபொழுது இழிதரும் கான்யாற்று இரு கரைவேர் கிளர் மரா அத்து
 அம் தளிர் போல - கரையை மோதி ஓடுகின்ற காட்டாற்றின் இரு

கரைகளிலுமுள்ள வேர்கள் கிளருகின்ற மரங்களின் அழகிய தளிர்போல; நடுங்கல் ஆனா நெஞ்சமொடு இடும்பை யாங்கனம் தாங்குவென் - நடுக்கம் தீராத நெஞ்சுடனே இந்தத் துன்பத்தை யான் எங்ஙனம் தாங்குவேன்:

ஓங்கு செலல் கடும் பகட்டு யானை நெடுமான் அஞ்சி - மிகுந்த வலிமை கொண்ட யானைகளையும் நீண்ட குதிரைகளையும் உடைய அஞ்சி என்பவன்; ஈர நெஞ்சமோடி சேண் விளங்க, தேர்வீசு இருக்கை போல, கொடுக்க வேண்டுமென்ற ஈரநெஞ்சத்துடன் நீண்ட காலம் தன் பெயர் பெற்று விளங்குமாறு தேர்களை அள்ளி வீசுகின்ற நாள் ஓலக்கம் (நாளவை) போல;

மாரி இரீ இமழை மான்ற அன்று- மாரி காலம் வந்தமையால் விடாது தொடர்ந்து மழை பெய்து கொண்டிருக்கிறது.

விளக்கம்:- முல்லை நிலத்தில் இருக்கும் தலைவி தனது (கணவன்) தலைவனின் வருகையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். கடும் கோடைக் காலத்தில் பிரிந்து சென்ற அவர் மழைபெய்யத் தொடங்கும் காலமாகிய ஆவணி மாதமளவில் திரும்பிவிடுவது அக்கால மரபு.

இந்தப் பாடலை இரண்டு கட்டங்களாகப் பிரிக்கலாம்.

1) தலைவியின் மனம் பதட்டமடைந்த நிலையாகும். கணவனின் பிரிவினால் துன்பம் இடைவதால் அவனிடத்துத் தனக்கு உண்மையான அன்பு உண்டென்பது அவளுக்குத் தெரியும். ஆனால் அதேவேளையில் இந்தப் பெரிய துன்பத்தைத் தாங்க முடியாது தான் இறந்து போகாமலிருப்பதால் (அந்தப் பெருந்துன்பத்தில் இறந்திருக்க வேண்டும்) அவன் மீது அன்பில்லையோ என்ற தடுமாற்றம் ஏற்படுகிறது.

இந்தத் தடுமாற்றம் ஓடிச் செல்கின்ற காட்டாறு கரையோரமாக வேரடியில் உள்ள மண்ணை அரிப்பதனால் பாதிக்கப்பட்ட வேர்களையுடைய மரங்களின் தளிர்கள் நடுங்குவதை ஒத்திருக்கிறது.

2) இப்பாடலில் வரும் படிமம் பின்வருமாறு அமைகிறது. மழையோ தொடர்ந்து பெய்கிறது. அந்த மழைவீழ்ச்சி அஞ்சி என்னும் வள்ளல் ஈரநெஞ்சத்தோடு தேர்களை அள்ளி வீசுகின்ற நாளவைபோல இருக்கிறது.

இந்த மழைபெய்யப் பெய்ய அவனது வருகையின் தேவையை அவள் உணருகிறாள்.

இந்தப் பாடலில் வரும் அஞ்சி பற்றிய குறிப்பு முக்கியமான ஒன்றாகும். இங்கு புறத்திணைக்குரிய ஒரு புகழ்ச்சி அகத்திணைக்குள் செலுத்தப்பட்டு எடுத்துக் கூறப்படுகிறது. 'அதாவது அகத்திணைக் கட்டுக்கோப்புக்குள் புறத்திணைப் புகழ்ச்சி மிக நாகுக்குடன் சொல்லப்படுகிறது.

அகத்திணைப் பாடல்கள் பலவற்றில் இந்தப் பண்பைக் காணலாம்.

இப்பாடலில் சித்திரிக்கப்படும் மனநிலையை விளங்கிக் கொள்வதற்கு நடுக்கமுறும் அவளது மனம் பற்றியதும் தொடர்ந்து மழைபெய்வதுமான இரு படிமங்களை மனங்கொள்ளல் வேண்டும். கடைசி அடியாக வரும் 'மாரி இரீ இ மான்றன்றாய் மழையே' (மாரி காலம் வந்திருந்து மழை மயக்கமில்லாமல் பெய்கிறது) என்பது அவளது மன ஆதங்கத்தை நன்கு வெளிக் கொணருகிறது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் ஒரு பண்பு அதன் பேச்சோசை என்பதாகும். அதாவது ஒருவர் இயல்பான நிலையில் நின்று பேசுவதை ஒத்த முறைமையில் பாடல் அமைந்திருக்கும்.

இங்கும் தலைவியின் பேச்சு அவளின் மனநிலையை வெளிக்கொணரும் வகையில் பகுதி, பகுதியாக வருகிறது. தனது கவலை, கவலைக்கான உவமை இவையாவும் ஒன்று சேர்கின்ற போது ஒரு முழுமையான உணர்வுநிலை தெரியவருகின்றது.

வினா:-

- 1) இப்பாடலில் எடுத்துக்கூறப்படும் தலைவியின் மனோநிலையாது? அது எத்தகைய இயற்கைப் பின்புலத்தில் இது நிகழ்கிறது?
- 2) தலைவியின் மன நிலையுடன் எங்களால் ஒன்ற முடிகிறதா? எவ்வாறு?
- 3) அஞ்சி பற்றிய உவமையின் பற்றிய பயன்பாடு யாது? இது பாடலின் முழுமையான உணர்வுக்கு உதவுகின்றதா? ஊறு விளைவிக்கின்றதா?

மையற விளங்கிய மணிநிற விசும்பின்
கைதொழு மரபின எழும்ன் போலப்
பெருங்கடல் பரப்பின் இரும்புறந் தோயச்
சிறுவெண் காக்கை பலவுடன் ஆடுந்
துறைபுலம்பு உடைத்தே தோழி பண்டும்
உள்ளூர்க் குரீ இக் கருவுடைத் தன்ன

பெரும்போது அவிழ்ந்த கருந்தாள் புன்னைக்
கானலங் கொண்கன் தந்த
காதல் நம்மொடு நீங்கா மாறே.

மை அற விளங்கிய மணி நிற விசம்பில்
கைதொழும் மரபின் எழு மீன் போல,
பெருங் கடற் பரப்பின் இரும் புறம் தோய,
சிறு வெண் காக்கை பலவுடன் ஆடும்
துறை புலம்பு உடைத்தே -தோழி!-பண்டும்,
உள் ஊர்க் குரீஇக் கரு உடைத்தன்ன,
பெரும் போது அவிழ்ந்த கருந் தாட் புன்னைக்
கானல் அம் கொண்கன் தந்த
காதல் நம்மொடு நீங்காமாறே.

சிறைப்புறமாகத் தோழி சொல்லி, வரைவு கடாயது -இளநாகனார்.

(சொ-ள்.) தோழி பண்டும் உள் ஊர்க்குரீஇக் கரு உடைத்து அன்ன
பெரும்போது அவிழ்ந்த கருந்தாள் புன்னைக் கானலங் கொண்கன்
-தோழி! இதன் முன்னும் மனையின் கண்ணேயுள்ள ஊர்க்குருவியின்
முட்டையை உடைத்தாற் போன்ற பெரிய அரும்பு மலர்ந்த கரிய
அடிமையுடைய புனை வஞ் சோலையையுடைய கொண்கன்; தந்த
காதல் நம்மொடு நீங்காமாறு- கொடுத்த காதலானது நம்மை விட்டு
நீங்காமையினாலே: மை அற விளங்கிய மணிநிற விசம்பின் கை தொழு
மரபின் எழு மீன்போல - மாசு அற விளங்கிய நீலமணிபோன்ற
நிறத்தையுடைய ஆகாயத்தின் கண்ணே தோன்றி உலகத்தாராலே
கைதொழப்படுந் தகுதியையுடைய முனிவரின் தோற்றமாகிய
ஏழுமீன்களைப் போல; பெருங்கடற் பரப்பின் இரும் புறந்தோயச் சிறு
வெண்காக்கை பல உடன் ஆடும் துறை -பெரிய கடற் பரப்பின் கண்ணே
கரியமுதுகு நனையும்படி சிறிய வெளிய நீர்க்காக்கை பலவும் ஒருசேர
நீர் குடையாநிற்கும் கடல் துறையை; புலம்பு உடைத்து -யாம்
தமியேமாய் நோக்குதற்கு அத் துறை நனி இன்னாமை உடையதாகக்
காணுந் தன்மையதாயிராநின்றது. எ-று.

பின்புலம்: -காதலன் பக்கத்திலே வருவது தெரிந்து அவன் வருவதைத்
தெரியாது கூறப்பட்டதைப் போல அவனுக்குக் கேட்குமாறு 'விரைவில்

திருமணம் நடக்க வேண்டும்' என்று பூடகமாக எடுத்துக் கூறுவதாகும். இது தோழி கூற்றாக அமைந்தது.

பொருள்:- மையற விளங்கிய மணிநிற விசும்பில் கைதொழும் ாரபின் எழுமீன் போல- குற்ற மற விளங்கிய நீலமணி போன்ற நிறத்தையுடைய ஆகாயத்தில் காணப்படும் (உலகத்தில் உள்ளவர்களால் கையெடுத்துக் கும்பிடப்படுகின்ற) ஏழு நட்சத்திரங்களைப் போல; பெரும் கடற் பரப்பின் இருபுறம் தோய சிறுவெண் காக்கையுடன் ஆடும் துறை - பெரிய கடற்பரப்பிலே கரிய முதுகு நனையும்படி சின்ன வெள்ளைக் காக்கைகள் பல ஒருங்கு சேர நீரைக் குடைகின்ற அந்தக் கடல்துறையானது; புலம்பு உடைத்தே தோழி துன்பத்தை அழுகையாய்த் தருவது தோழி

பண்டும் - முன்னரும் உள் ஊர்க் இக் கருஉடைத்தன்ன - ஊர்க்குருவியினுடைய முட்டையை உடைத்தது போன்ற (மஞ்சள் நிறத்தையுடைய) பெரும்போது அவிழ்ந்து கருந்தாட் புன்னைக் கானல்அம் கொண்ட- பெரிய அரும்பு அவிழ்ந்த கரிய அடிப்பாகத்தையுடைய தலைவன் (நெய்தல் நிலத் தலைவன்) தந்த காதல் நம்மொரு நீங்காமாறே- நம்மைவிட்டு நீங்காததனால்.

இப்பாடலைப் பின்வருமாறு இணைத்து வாசிக்க வேண்டும்.

சிறு வெண் காக்கை பலவுடனும் துறை புலம்பும் கொண்கன்தந்த காதல் நம்மொடு நீங்காமையினால்.

இங்கும் பேச்சோசைப் பண்பை அவதானிக்கலாம். முதலில் இங்கு துறை புலம்பும் என்று சொல்லி அதற்கான காரணத்தைப் பின்னர் சொல்கிறாள் (தோழி) இவ்வாறு சொல்வதன் மூலம் திருமணத்தைத் தலைவன் துரிதப்படுத்த வேண்டுமென்று பூடகமாகத் தெரிகின்றது.

இந்த நீர்த்துறையில் வெண் காக்கைகள் ஆடுவதைக் கண்டு இத்தலைவியும் தலைவனோடு அந்தத் துறையில் நின்று நீராட விரும்புகின்றமை, எடுத்துக் கூறப்படுகின்றமை; திருமணம் செய்யாது அவ்வாறு நீராட முடியாமையினால் ஏற்படும் ஏக்கம் இப்பாடலில் தெரிகிறது.

இப்பாடலில் இறைச்சிப் பொருள் இருப்பதாகக் கூறுவர். அதாவது சிறுவெண் காக்கைகள் நீராடுவதை நோக்கும்போது தாங்களும் அவ்வாறு ஆடமுடியவில்லையே என்ற உணர்வு தொனிப்பொருளாக எடுத்துக் கூறப்படுகின்றது.

வினாக்கள்:-

1. இப்பாடலின் அமைப்பை விளக்குக.
2. "ஆடும் துறை புலம்பு அழிந்தீது" என்று கூறப்படுகிறது ஏன் என்று கருதுகின்றீர்?
3. இந்தப் பாடலில் காணும் தொனிப் பொருளை விளங்கப்படுத்துக.

சிறும நாயகன் (கி.க.க. க.க.க.க.) வகுப்பாசிரியர் தன் துப்பா
 குளத்தில் கைப்பாடல் செய்து அதைத் துறையாடல் செய்து
 சிறும நாயகன் கைப்பாடல் செய்து அதைத் துறையாடல் செய்து
 சிறும நாயகன் கைப்பாடல் செய்து அதைத் துறையாடல் செய்து
 சிறும நாயகன் கைப்பாடல் செய்து அதைத் துறையாடல் செய்து

கைப்பாடல் செய்து அதைத் துறையாடல் செய்து
 கைப்பாடல் செய்து அதைத் துறையாடல் செய்து
 கைப்பாடல் செய்து அதைத் துறையாடல் செய்து
 கைப்பாடல் செய்து அதைத் துறையாடல் செய்து
 கைப்பாடல் செய்து அதைத் துறையாடல் செய்து

கைப்பாடல் செய்து அதைத் துறையாடல் செய்து
 கைப்பாடல் செய்து அதைத் துறையாடல் செய்து
 கைப்பாடல் செய்து அதைத் துறையாடல் செய்து
 கைப்பாடல் செய்து அதைத் துறையாடல் செய்து
 கைப்பாடல் செய்து அதைத் துறையாடல் செய்து
 கைப்பாடல் செய்து அதைத் துறையாடல் செய்து
 கைப்பாடல் செய்து அதைத் துறையாடல் செய்து
 கைப்பாடல் செய்து அதைத் துறையாடல் செய்து
 கைப்பாடல் செய்து அதைத் துறையாடல் செய்து
 கைப்பாடல் செய்து அதைத் துறையாடல் செய்து

கலித்தொகை

கலித்தொகை என்பது 150 கலிப் பாடல்களின் தொகுதியாகும். கலி என்பது ஒரு பாவகையாகும். (மற்றவை அகவல், வெண்பா, வஞ்சி என்பவையாகும்) இதில் உள்ள பாடல்கள் ஒவ்வொரு திணைக்கு முரியனவாக அமைந்துள்ளன. இவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு புலவரால் எழுதப்பட்டன என்று கூறுவர்.

கலித்தொகையில் வருகின்ற பாடல்கள் காலத்தால் பிந்தியவை என்பது இப்பொழுது பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் கருத்தாகும். எனவே சங்க இலக்கிய மரபிலிருந்து வளர்ந்த ஒரு கவிதை மரபினையே இது சுட்டுகின்றதென்று கொள்ளல் வேண்டும்.

மாமலர் முண்டகந் தில்லையோ டொருங்குடன்
கான லணிந்த உயர்மணல் எக்கர்மேல்
சீர்மிகு சிறப்பினோன் மரமுதல் கைசேர்த்த
நீர்மலி கரகம்போல் பழந்தூங்கு மூடத்தாழைப்
பூமலர்ந் தவைபோலப் புள்ளல் குந் துறைவகேள்;

ஆற்றுதல் என்பதொன் றலந்தவர்க் குதவுதல்
போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை
பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகுதல்
அன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறாஅமை
அறிவெனப் படுவது பேதையார் சொல்நோன்றல்
செறிவெனப் படுவது கூறியது மறாஅமை
நிறைவெனப் படுவது மறைபிற ரறியாமை
முறையெனப் படுவது கண்ணோடா துயிர்வெளவல்
பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்;
ஆங்கதை யறிந்தனி ராயினென் தோழி
நன்னுதல் நல்லுண்டு துறத்தல் கொண்க
தீம்பா லுண்பவர் கொள்கலம் வரைதல்
நின்றலை வருந்தியாள் துயரம்
சென்றனை களமோ பூண்கநின் தேரே

மா மலர் முண்டகம் தில்லையோடு ஒருங்கு உடன்
கானல் அணிந்த உயர் மணல் எக்கர்மேல்,
சீர் மிகு சிறப்பினோன் மரமுதல் கை சேர்த்த
நீர் மலி கரகம் போல் பழம் தூங்கு முடத் தாழைப்
பூ மலர்ந்தவை போல, புள் அல்கும் துறைவ! கேள்:

“ஆற்றுதல்” என்பது ஒன்று அலந்தவர்க்கு உதவுதல்;
“போற்றுதல்” என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை;
“பண்பு” எனப்படுவது பாடு அறிந்து ஒழுக்குதல்;
“அன்பு” எனப்படுவது தன் கிளை செறாஅமை;
“அறிவு” எனப்படுவது பேதையார் சொல் நோன்றல்;
“செறிவு” எனப்படுவது கூறியது மறாஅமை;
“நிறை” எனப்படுவது மறை பிறர் அறியாமை;
“முறை” எனப்படுவது கண்ணோடாது உயிர் வெளவல்;
“பொறை” எனப்படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்;
ஆங்கு அதை அறிந்தனீர் ஆயின், என் தோழி
நல் நுதல் நலன் உண்டு துறத்தல் -கொண்க!

தீம் பால் உண்பவர் கொள் கலம் வரைதல்;
நின்தலை வருந்தியாள் துயரம்
சென்றனை களைமோ; பூண்க, நின் தேரே!

“வரைவு உடம்பட்டோர்க் கடாவல் வேண்டினும்” என்பதனால்,
தலைவன் தெருளாதவனைத் தெருட்டி, வரைவு கடாயது.

(இ-ள்) கருமையையுடைத்தாகிய மலரையுடைய கழி முள்ளி
தில்லையோடே சேர்ச் சூழ்ந்த கானலிடத்துத் திரையிட்ட மணல் மேலே
காற்றாலுயர்ந்த மணலிலே உடனின்றி, புகழ் மிகுகின்ற
தலைமையினையுடைய தக்கணாமூர்த்திதேவர் தாமிருந்த ஆலமரத்தே
தாமிருப்பதற்கு முன்னே தூக்கிவைத்த நீர் நிறைந்த குண்டிகை போலப்
பழந்தூங்கும் முடத்தையுடைய தாழைப்பூ அலர்ந்தவைபோலக்
குருகினம் அத் தாழைமேலே தங்குந் துறைவனே! யான் கூறுகின்
றதனைக் கேள்!

முள்ளுடைய முண்டகமுங் கொடிய தில்லையுமே சூழ்ந்த கானலைக்
கொடிதாக அலர் கூறுகின்ற மகளிர் சூழ்ந்திருக்கின்றதாகவும்
உயிர்க்கொலை சூழங் குருகுகள் நன்றாகிய தாழைமலர் போற்

றோன்றுகின்றதனை எம்முயிர்க்கு வருத்தஞ்செய்கின்ற தலைவன் நன்மகனைப்போற் பிறர்க்குத் தோன்றுகின்ற தன்மையாகவும் உள்ளுறையுமங் கொள்க.

கலித்தொகைப் பாடல்கள் சங்கத் தொகுதியில் வரும் பரிபாடல் திருமுருகாற்றுப்படை தவிர்ந்த மற்றைய பாடங்கள் தோன்றிய காலத்துக்குரியனவல்ல என்றும் திருமுருகாற்றுப்படை, பரிபாடல் போன்று சங்கமருவிய காலத்துக்கே உரியவையென்றும் நாம் கூறப்படுவதை மறந்துவிடலாது.

கலித்தொகைப் பாடல்களில் சங்கப் பாடல்களில் காணப்படாத நாடகத் தன்மை காணப்படுகிறதென்பதை அறிஞர்கள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். கலித்தொகையின் மொழி நடையும் சங்ககாலத்துக்குப் பிந்தியதே.

விளக்கம்:- இப்பாடலில் ஒரு தோழி தலைவனைத் தலைவியிடத்து அவனைத் திருமணம் செய்து கொள்வதற்காக விரைந்து செல்லுமாறு கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இந்தப்பாடலில் இரண்டு பெரும் பகுதிகள் உள்ளன.

- 1) தலைவனை விளிம்பது.
- 2) அவன் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று கூறுவது. இதனை மேலும் இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்.
  - 1) தான் சொல்லப் போகும் பின்னணியைத் தயார் செய்து கொள்ளல்.
  - 2) அந்தப் பின்புலம் காரணமாக அவனைத் தலைவியிடத்துப் போகச் சொல்லல்.

முதலாவது பகுதியை எடுத்துக் கொள்வோம். இங்கு தலைவனுடைய நெய்தல் நிலத்தில் ஒரு காட்சி விபரிக்கப்படுகிறது. முள்ளி மரம் தில்லை எனும் (பூ) மரத்தோடு பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கின்ற நெய்தல் சோலையில் உள்ள உயர்ந்த மணல் மேட்டின் மேலே முடத்தானை என்னும் மரம் காணப்படுகிறது. சிவபெருமான் ஆலமரத்தின் கீழிருந்து தவம் செய்வதன் முன்னர், அந்த மரத்திலே தொங்கவிட்ட நீர் நிறைந்த கமண்டலம் போன்றது. அந்தத் தாழை மரங்கள் அத்தகைய தாழை மரத்தில் அத்தாழை பூப் பூத்ததைப் போல அதற்கு மேலே நாரைப் பறவைகள் இருக்கின்றன. இத்தகைய இடத்தையுடைய தலைவனே என்று விளிக்கின்றார்.

இந்த விபரிப்பின் ஊடே உள்ளுறையாக நிற்கும் பொருளை நாம் உய்த்துணர்ந்து கொள்ளத் தவறக் கூடாது. அவை பின்வருமாறு:

- 1) களிமுள்ளி தில்லையோடு சேர்ந்திருத்தல்.
  - 2) தாழை மரத்தின் மீது நாரையிருத்தல்.
- (நாரை தான் இருப்பது பாரமென்பதை உணராது அந்த தாழை மரத்தின் மேல் இருத்தல்) இந்த உள்ளுறைக்குள் தலைவியின் நிலைமை நன்கு தெரிய வருகிறது. தோழி தலைவனுக்கு எடுத்துக் கூறும் உலகநடைமுறை, பண்புகளும் அது சம்பந்தப்பட்ட தொழிற்பாடுகளும் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன.

வாழ்க்கை நடாத்துதல் என்பது கஷ்டரப்படுபவர்களுக்கு உதவுதல். போற்றுதல் என்பது கூடிச் சேர்ந்தவர் பிரியாது இருத்தல் - பண்பு எனப்படுவது உலக ஒழுக்கத்தை அறிந்து நடத்தல். அன்பு என்பது தனது உறவை கேடாது இருத்தல். அறிவு எனப்படுவது அறிவில்லாதவர்களின் சொல்லைப் பொறுத்திருத்தல், செறிவு எனப்படுவது முன்னர் கூறியதை மறுத்துக் கூறாமை, நிறை எனப்படுவது இரகசியத்தை பிறர் அறியாமல் நடந்து கொள்ளல், முறைமை (நீதி) எனப்படுவது தன்னைப் போற்றாதவர்களையும் பொறுத்தல்.

இவற்றை அறிந்தனரோதலால் அவளிடம் செல்க. சென்று அவளது துயரத்தைக் களைக. அதற்காக உனது தேரில் குதிரை பூட்டுக என்கிறாள். மேலே சொன்ன பண்புகளுடே அவன் திருமணம் செய்ய வேண்டுமென்பது வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளதை நாம் அவதானிக்கலாம். அவ்வாறு சொன்ன தோழி தலைவனை உனது தேரைப் பூட்டுக' என்று துரிதப்படுத்தும் பொழுது கூறப்படுபவை சுவை பயப்பனவாக உள்ளன.

வினா:-

- 1) தலைவன் தலைவியிடத்துச் சென்று அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்வதைத் தூண்டும் முகமாக தோழி சொல்கின்ற உலக நியதிகள் யாவை?
- 2) தலைவன் விளிக்கப்படும் முறைமையில் உள்ள சிறப்பினை எடுத்துக் கூறுக?
- 3) "தீம்பால் உண்பவர் கொள் கலம் வரைதல்" என வரும் உவமையின் பொருத்தப்பாட்டை விளக்குக?

ஊர்க்கால் நிவந்த பொதும்பருள் நீர்க்காற்
 கொழுநிழல் ஞாமல் முதிரிணர் கொண்டு
 கமும முடித்துக் கண்கூடு சூழை
 சுவன்மிசைத் தாதொடு தாழ வகன்மதி
 தீங்கதிர் விட்டது போல முகனமர்ந்
 தீங்கே வருவா ளிவ்வயார்கொல் ஆங்கேயோர்
 வல்லவன் தைஇய பாவைகொல் நல்லார்
 உறுப்பெலாங் கொண்டியற்றி யார்கொல் வெறுப்பினால்
 வேண்டுருவங் கொண்டதோர் கூற்றங்கொல் ஆண்டார்
 கடிதிவளைக் காவார் விடுதல் கொடியியற்
 பல்கலைச் சில்பூங் கலிங்கத்தள் ஈங்கிதோர்
 நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்;
 இவளை, சொல்லாடிக் காண்பேன் தகைத்து;
 நல்லாய்க் கேள்,

ஆய்தாவி யனமென அணிமயிற் பெடையெனத்
 தூதுணம் புறவெனத் துதைந்தநின் னெழினலம்
 மாதர்கொள் மானோக்கின் மடநல்லாய் நிற்கண்டார்ப்
 பேதுறூஉ மென்பதை அறிதியோ அறியாயோ;

நுணங்கமைத் திரளென நுண்ணிழை யணையென
 முழங்குநீர்ப் புணையென அமைந்தநின் தடமென்றோள்
 வணங்கிறை வாலெயிற் றந்நல்லாய் நிற்கண்டார்க்
 கணங்காகு மென்பதை அறிதியோ அறியாயோ;

முதிர்கோங்கின் முகையென முகஞ்செய்த குறும்பை யெனப்
 பெயல்துளி முகிழெனப் பெருத்தநின் னிளமுலை
 மயிர்வார்ந்த வரிமுன்கை மடநல்லாய் நிற்கண்டார்
 உயிர்வாங்கு மென்பதை உணர்தியோ உணராயோ;

எனவாங்கு
 பேதுற்றாய் போலப் பிறரெவ்வம் நீயறியாய்
 யாதொன்றும் வாய்வாளா திறந்தீவாய் கேளினி

நீயுந் தவறிலை நின்னைப் புறங்கடைப்
போதர விட்ட நுமருந் தவறிலர்.
நிறையழி கொல்யானை நீர்க்குவிட் டாங்குப்
பறையறைந் தல்லது செல்லற்க வென்னா
இறையே தவறுடை யான்.

ஊர்க்கால் நிவந்த பொதும்பருள், நீர்க் கால்,
கொழு நிழல் ஞாமுல் முதிர் இணர் கொண்டு,
கமும் முடித்து, கண்கூடு கூழை
சுவல்மிசைத் தாதொடு தாமு, அகல் மதி
தீம் கதிர் விட்டதுபோல, முகன் அமர்ந்து,
ஈங்கே வருவாள் இவள் யார் கொல்? ஆங்கே, ஓர்
வல்லவன் தைஇய பாவைகொல்? நல்லார்
உறுப்பு எலாம் கொண்டு, இயற்றியாள்கொல்? வெறுப்பினால்,
வேண்டு உருவம் கொண்டதோர் கூற்றம்கொல்?-ஆண்டார்,
கடிது, இவளைக் காவார் விடுதல்: கொடி இயல்,
பல் கலை, சில் பூங் கலிங்கத்தள் -ஈங்கு, இது ஓர்!
நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்!

இவளைச் சொல்லாடிக் காண்பேன், தகைத்து
நல்லாய்! கேள்:

ஆய் தூவி அனம் என, அணி மயிற் பெடை என,
தூது உண் அம் புறவு என, துதைந்த நின் எழில் நலம்-
மாதர் கொள் மான் நோக்கின் மட நல்லாய்! -நிற் கண்டார்ப்
பேதுறாஉம் என்பதை அறிதியோ? அறியாயோ?

நுணங்கு அமைத் திரள் என, நுண் இழை அணை என,
முழுங்கு நீர்ப் புணை என, அமைந்த நின் தட மென் தோள்-
வணங்கு இறை, வால் எயிற்று, அம் நல்லாய்! - நிற் கண்டார்க்கு
அணங்காகும் என்பதை அறிதியோ? அறியாயோ?

முதிர் கோங்கின் முகை என, முகம் செய்த குறும்பை என,
பெயல் துளி முகிழ் என, பெருத்த நின் இள முலை-
மயிர் வார்ந்த வரி முன்கை மட நல்லாய்!- நிற் கண்டார்
உயிர் வாங்கும் என்பதை உணர்தியோ? உணராயோ?

என ஆங்கு,

பேதுற்றாய் போலப் பிறர் எவ்வம் நீ அறியாய்,
யாது ஒன்றும் வாய்வாளாது இறந்தீவாய்! கேள், இனி:
நீயும் தவறு இலை; நின்னைப் புறங்கடைப்
போதர விட்ட நுமரும், தவறு இலர்;
நிறை அழி கொல் யானை நீர்க்கு விட்டாங்கு,
‘‘பறை அறைந்தல்லது செல்லற்க!’’ என்னா
இறையே தவறு உடையான்.

காமம் சாலா இளமையோள்வயின், ஏமம் சாலா இடும்பை
எய்தி, நன்மையும் தீமையும் என்று இரு திறத்தால், தன்னொடும்
அவளொடும் தருக்கிய புணர்த்து, சொல் எதிர் பெறாஅன்
சொல்லி இன்புறல், புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே
என்பதனால், தருக்கிச் சொல்லி, சொல் எதிர் பெறான்
இன்புற்றது.

இது காமஞ் சாலா இளமையோள்வயி, னேமஞ் சாலா இடும்பையெய்தி,
நன்மையுந் தீமையு மென்றிரு திறத்தாற். நன்னொடு மவளொடுந்
தருக்கிய புணர்த்துச், சொல்லெதிர் பெறாஅன் சொல்லி யின்புறல்,
புல்லித் தோன்றும் கைக் கிளைக் குறிப்பே என்பதனாற் தருக்கிக்
சொல்லிச் சொல் லெதிர் பெறான் இன்புற்றது. ஊர்க்கால்.....மகள்

(இ-ள்) ஊரிடத்தே வளர்ந்த இளமரக் காவினுள் நீர் ஓடுகின்ற
காலிடத்தே நின்ற கொழுவிய நிழலையுடைய ஞாழலினது முதிர்ந்த
கொத்துக்களைப் பறித்துக் கொண்டு, பூவும் மயிருந் தம்முள்
மயங்கும்படி முடித்து, வாரி முடிக்கும்படி தலைகூடின மயிர்
தோட்கட்டிலே தாதோடே சிறிது குலைந்து வீழ், நிறைந்த மதி இனிய

கதிர்களை விட்டாற்போல முகம் ஒளிபொருந்தி யான் நிற்கின்ற இவ்விடத்தே வருவாளாகிய இவள் யார்தான்? கொல்லி மலையிலே வல்லவனாலே பண்ணப்பட்ட ஒப்பில்லாத பாவையோ? அன்றி அயனாலே நல்ல மகளிருடைய உறுப்புக்களெல்லாவற்றையும் ஒருங்கு கொண்டு ஒரு வடிவாகப் பண்ணப்பட்டாளொருத்தியோ? அன்றி ஆடவர் மேலுள்ள வெறுப்பாலே தன்னைக் கூற்றமென்று அறியாதபடி மறைத்துப் பெண்வடிவு கொண்டு வந்ததொரு கூற்றமோ? இந்நிலையை ஓர்ந்து பாராயி! கொடி போன்ற நுடக்கத்தினையும் எண் கோவையாகிய மேகலையையுஞ் சில பூத்தொழிலையுடைய கலிங்கத்தையு முடையளா யிருந்தாளாதலால் இவ்வூரிடத்துப் பிள்ளையால் மிடிப்பட்டாருடைய செல்வத்தையுடைய மகள் காண்! இவளைக் காத்துப்போந்தவர்கள் இப்பொழுது காவாராய்ப் புறப்பட விடுதல் கொடிது;

(பெ-வி):- ஊர்க்கால் என்புழி கால் ஏழாவதன் சொல்லுருபு. நீர்க்கால் - நீரோடும் வாய்க்கால், ஞாழல் கொழு நிழலுடையதாதற்கு நீர்க்கால் குறிப்பேதுவாய் நின்றது. இணர் - (உரையில் தொத்து) பூங்கொத்து. கழுமுதல் - கலத்தல். கண் கூடுதல் - ஓரிடத்தே முடித்தற்கியையச் சேர்தல் - அகன்மதி - முழுவெண்டிங்கள். காண்டற் கினிதாகலின் நிலவொளியைத் தீங்கதிர் என்றான்; இது தலைவியின் முகவொளிக்குவமை. கொல்லிப் பாவை - கொல்லிமலையிற் கலைவல்லாளொருவனால் இயற்றப்பட்டதும் தன்னைக் காண்போர் உயிரை மயக்குவதுமாகிய வொரு பெண்ணுருவமாகிய மண்ணீடு (சிற்பம்) ஆங்கேயொரு வல்லவன் தைஇய பாவை எனச் சேய்மைச் சுட்டாற் சுட்டிக் கூறியதனால்(நச்.) கொல்லிமலையிலே என்றார். "நல்லார் உறுப்பெலாங் கொண்டியற்றியாள் கொல்" என்னும்தொடரோடு, "பண்களாற் கிளவி செய்து, பவளத்தா லதரமாக்கிப் பெண்களானார்க்கு நல்லவறுப்பெலாம் பெருக்கி, நீட்ட எண்களால் அளவாமானக் குணந் தொகுத் தியற்றினாளை" எனவரும் கம்பர் செய்யுளையும் நோக்குக. (மாயாசனகப்).

கஊ: இவளைச்... நல்லாய்க்கேள்

(இ-ள்) இனிஇவளை "நல்லாய்! யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்" என்று போகாமற் றடுத்து வார்த்தை சொல்லிப் பார்ப்பேன். இஃது ஐயுற்றுத் துணிந்து நெஞ்சொடு கூறியது. மேகலையானுங்

கலிங்கத்தானும் ஐயம் நீங்கி மகளென்று துணிந்தான், மனைக்கிழத்தி யாக யான் கோடல் வேண்டுமெனக் கருதி. "மருந்து பிரிதில்லாப் பெருந்துயர்" எய்தினா னாதலின் இங்ஙனம் ஐயமும் நிகழ்ந்தது. இவ்வகை உவமைகள், "வேறுபட வந்த உவமத் தோற்றங், கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக் கொளா அல்" என்பதனாற் கொண்டாம், "அவ்வமாக்க ளும் விவங்கு மன்றிப், பிறவவண் வரினுந் திறவதி னாடித், தத்தமியலின் மரபொடு முடியி, னத்திற்ந் தானே துறையெனப் படுமே" — என்பதனான் ஞாமுல் முடித்தா ளென நெய்தற் றலைவி போலவும், "ஊர்க்கானிவந்த பொதும்ப" ரென்றதனான் மருதத்துக் கண்டான் போலவுங் கூறிக் குறிஞ்சிப் பொருளாகிய புணர்தனிமித்தம் பொருளாக முடித்தான். இவ்வாறு மயங்கினுங் குறிஞ்சித் துறைப்பாற்பட்ட துறையுறுப்பான் வந்த தென்க.

(பெ-வி) சொல்லாடுதல் என்னு மிச்சொல் இக்காலத்திற்கு வழங்கத்தக்க சொல்லாகும். ஆய்துவளி..... அறியாயோ

(இ-ள்) கண்டார் காதல் கோடற்குக் காரணமாகிய மான் போலும் நோக்கத்தினையும் மடப்பத்தினையுமுடைய நல்லாளே! சூட்டு மயிரினையுடைய அன்னமென்ன, அழகினையுடைத்தாகிய பெடையினையுடைய மயிலென்ன, கல்லையுண்கின்ற அழகிய புறவென்ன, நடையுஞ் சாயலும் மடப்பமுமாகிய நலம் நெருங்கின நின்னுடைய இவ்வெழில் நினைக்க கண்டவர்களை மயக்கமுறுத்து மென்னும் நிலைமையை நீ தான் அறிவையோ? அறியாயோ? இது நிலம் வரையாது வந்த கைக்கிளை, மயிலும் பிறவுஞ் சினையொடு சினையுடையம்:

(பெ.வி) மாதர் கொள் மானோக்கு என்றது தானே தன் கருத்தைச் சொல்லியின்புற்றது. மாதர் -காதல். நுணங்கமைத்..... அறியாயோ

(இ-ள்) வளைந்த முன் கையினையும் வெள்ளிய எயிற்றினையுமுடைய அழகிய நல்லாளே! நிறத்தாலுந் திரட்சியாலும் புகரினது நுண்மையையுடைய மூங்கிலென்ன, மென்மையால் நுண்ணிய துகிலினையுடைய அணியென்ன, காமக் கடலை நீந்துதற்குத்

தெப்பமாதலான் முழங்கும் நீரைக் கடக்கும் வேழங்கோலாற் செய்த தெப்பமென்ன, பொருந்திய நின்னுடைய பெருமையை யுடைய மெல்லிய தோள்கள் நினைகை கண்டவர்களுக்கு வருத்தமா மென்னும் நிலைமையை நீதான் அறிவையோ? அறியாயோ?

(பெ-வி.):-(நச்) புகரினது என உரையிற் கூறுதலால் அழகைக் குறிக்குமிச்சொல் அவர் காலத்துப் பயில வழங்கிற்றுப் போலும். நூல் வழக்கினும் இச்சொல் இப் பொருட்டாய் வழங்குதல் அரிது. அடியார்க்கு நல்லார் (சிலப் க:க0) புகர் வெள்ளை நாகர் என்புழி புகர் 'அழகு' என்று கூறினர். முதிர்கோங்கின்..... உணராயோ

(இ-ள்) மயிர் நேரிதான வரிகளையுடைய முன்கையினையும் மடப்பத்தினையுமுடைய நல்லாளே! முற்றின கோங்கமரத்தினது இளைய முகையென்ன, அடிவரைந்து கட்புலனான குரும்பை யென்ன, பெய்தற் றொழிலையுடைய மேகத்தின் றுளியாலுண்டான மொக்குளென்ன, பெருத்த நின்னுடைய இளைய முலைகள் நினைகை கண்டவர்களுடைய உயிரை வாங்கிக் கொள்ளு மென்னும் நிலைமையை நீ தான் அறிவையோ? அறியாயோ?

(பெ-வி) முதிர்வை முகைக்குக் கொள்ளாமைப் பொருட்டு (நச்) உரையில் "இளைய முகை" என்று வேண்டா' கூறி வேண்டியது முடித்தார். இனி முகையென, முகிழ் எனக் குரும்பை எனப் படிப்படியாகப் பெருத்த முலை என்று தருக்கிக் கூறினன் எனக் கோடலுமாம். உச: எனவாங்கு

(இ-ள்) என்று யான் கூறா நிற்க; 'ஆங்கு' 'அசை' பேதுற்றாய்..... யான்

(இ-ள்) நீ மயக்கமுற்றாய் போலே பிறருடைய வருத்தத்தை அறியாயாய்க் கேட்டார்க்கு யாதொன்றுஞ் சொல்லாயாய்க் கழிந்து போகின்றவளே! இப்பொழுது யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்! நீயுங்

குற்றமுடையை யல்லை; நின்னை இப் புறத்தே புறப்படவிட்ட நும்முடைய சுற்றத்தாருங் குற்றமுடையரல்லர்; குற்றமுடையான் யாவனென்னில் நிறையழிந்த கொல்கின்ற யானையை நீர்க்கு விட்டாற் பறைசாற்றிச் செல்லுமாறு போலச் சாற்றிச் செல்வதல்லது பறைசாற்றாமற் செல்லாதொழிக வென்று சொல்லாத இறைவனே யென்க.

இதனாற் றலைவற்கு அசைவென்னும் அழகை பிறந்தது.

இது புணர்தனிமித்தமாதலிற் குறிஞ்சியுட் கோத்தார். இது தான் உயிர் கொடுத்தானாகத் தனது நன்மை கூறி அவள் தீங்குங் கூறினான்.

இது முன் ஒரு நெடுவெண்பாட்டும் ஓர் அம்போதரங்கமுந் தனிச்சொல்லுந் தாழிசையும் பின்னும் ஒரு தனிச் சொல்லும் வெள்ளைச் சரிதகமும் பெற்று வந்த கொச்சகக் கலிப்பா.

(பெ-வி.) இறந்தீவாய்: ஒரு சொன்னீர்மைத் தெனினுமாம். நீர்க்கு விட்டாங்கு என்றமையால் கொல்லானையை நீர்க்கு விடுங்கால் பறையறைந்து விடும் வழக்கமுண்மை பெற்றாம்.

விளக்கம்: - 'கலித்தொகையில் 56 வது ஆக வரும் இப்பாடல் குறிஞ்சிக் கலியைச் சார்ந்தது. இது ஒரு கைக்கிளைப் பாடலாகும். கைக்கிளை என்பதற்கு ஒருவர் விரும்புதல் என்பதே பொதுப்படையாகக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் தொல்காப்பியத்தின் படி கைக்கிளை என்பது காம உணர்ச்சி இல்லாத இளம் வயதினரான ஒரு பெண்ணைக் கண்டு தாங்க முடியாத துன்பத்தை அடைந்து தன்னோடு அவளை இணைத்துக் கூறி அவள் திருப்பி ஒன்றும் சொல்லாத இடத்தும் தான் இவற்றைச் சொல்லிச் சந்தோசப்படுதல் கைக்கிளை என்று கூறப்படுகிறது. இந்தப் பாடலும் அத்தகைய ஒன்றே.

இப்பாடலில் ஒருவன் ஒரு இளம் பெண் வருவதைக் கண்டு அவள் அழகை இரசித்து அவளுடன் உரையாடிக் கொள்வேன் என்று தீர்மானித்து அவளுக்குச் சில விடயங்களை எடுத்துக் கூறவும் அந்தப் பெண் பேசாது நிற்பதைப் பார்த்து 'இது உனது தவறோ, உனது இனத்தவர் தவறோ அல்ல. இது கடவுள் விட்ட தவறு எனக் கூறுவதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

ஊர்க்கால் நிவந்த பொதும் பொருள்..

விளக்கம்:-

அவள் சொல்கிறாள் 'எனது, தோழியின் அழகினை அனுபவித்து அதனை விடப்பார்த்தல் என்பது இனியபாலை உண்பவர்கள், அந்தப் பாலிலுள்ள கொள்கலத்தை கைவிடுதல் போன்றது என்று சொல்கிறாள்.

இதனைச் சொல்கின்ற போது இடைமறித்து "கொண்க" என்றும் கூறுகின்றாள். கொண்க என்பது கொண்கன் என்பதன் விளி வேற்றுமை வடிவம் 'கொண்கன்' என்ற சொல் ஒரே நேரத்தில் கணவனையும் நெய்தல் நிலத்தலைவனையும் குறிக்கும்.

இந்தப் பாடலை 4 பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம்.

- 1) 1 முதல் 12 வரி வரை அந்தப் பெண்ணை விபரித்தல்.
- 2) 13 ம் வரி அவளோடு (உரையாடுவேன்) சொல்லாடுவேன் என்று தீர்மானித்தல்.
- 3) 14 - 26 வரிவரை அவளுக்கு அவளது அழகு ஏற்படும் வருத்தத்தைத் தெரிவித்தல்.
- 4) 27 வது வரியில் வரும் 'என ஆங்கு' என்ற தனிச் சொல்லுடன் வரும் பகுதியை ஒன்றாகக் கொள்ள வேண்டும். அதில் கடவுள் மீது பழிபோட்டு சொல்கிறாள்.

வினா:-

1. நடந்து வருகின்ற பெண்ணை இவன் விபரிக்கும் முறைமையை எடுத்துக் கூறுக?
2. அப் பெண்ணின் அழகி தன்னை எவ்வெவ்வகையில் துன்புறுத்துகிறது என்று கூறுகின்றாள்?
3. தெய்வத்திலேதான் பிழை உண்டு என்று சொல்வதற்கான காரணம் என்ன?

சிலப்பதிகாரம்

இந்நூல் சிலம்பை மையமாகக் கொண்டு கோவலன், கண்ணகி, மாதவி ஆகியோரின் வாழ்க்கையைக் கூறுவது. இது கி.பி. 450-550 க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் தோன்றியிருக்க வேண்டும். இந்தப் பாடல் தமிழிலுள்ள முதலாவது தொடர்நிலைச் செய்யுளாகும். பாடல் முழுவதும் கதையொன்று தொடர்ந்து நிற்கும் செய்யுள் தொடர்நிலை செய்யுள் எனப்படும்.

தொடர்நிலையின் எதிர்ப்பதம் தொகை நிலையாகும். மூன்று காண்டங்களையும் முப்பது அலகுகளையும் இந்நூல் கொண்டுள்ளது. இதற்கு அடியார்க்கு நல்லார் பெரிதும் போற்றப்படும் உரையினை எழுதியுள்ளார். முப்பது அலகுகளில் 22 அலகுகள் காதை என்ற பெயரில் வருகின்றன. மூன்று அலகுகள் வரி என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன. ஒரு அலகு பாடல் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மற்றைய இரண்டும் குரவை என்று முடிவடைகிறது. மூன்று காண்டங்கள் என்பன புகார்க் காண்டம், மதுரைக் காண்டம், வஞ்சிக் காண்டம் என்பனவாகும்.

இந்நூல் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு திருப்பு மையமாக அமைந்துள்ளது.

வழக்குரை காதை

ஆங்குக்

குடையொடு கோல்வீழ நின்று நடுங்கும்

கடைமணி இன்குரல் காண்பென்காண் எல்லா

திசையிரு நான்கும் அதிர்ந்திடும் அன்றிக்

கதிரை இருள்விழுங்கக் காண்பென்காண் எல்லா

விடுங்கொடி வில்லிர வெம்பகல் வீழும்

கடுங்கதிர் மீனிவை காண்பென்காண் எல்லா

கருப்பம்

செங்கோலும் வெண்குடையும்

செறிநிலத்து மறிந்து வீழ்தரும்

நங்கோன்றன் கொற்றவாயில்

மணிநடுங்க நடுங்குமுள்ளம்
 இரவு வில்லிடும் பகல்மீன்விழும்
 இருநான்குதிசையும் அதிர்ந்திடும்
 வருவதோர் துன்பமுண்டு
 மன்னவர்க்கியாம் உரைத்துமென
 ஆடியேந்தினர் கலனேந்தினர்
 அவிர்ந்துவிளங்கும் அணியிழையினர்
 கோடியேந்தினர் பட்டேந்தினர்
 கொழுந்திரையலின் செப்பேந்தினர்
 வண்ணமேந்தினர் சுண்ணமேந்தினர்
 மான்மதத்தின் சாந்தேந்தினர்
 கண்ணியேந்தினர் பிணையலேந்தினர்
 கவரியேந்தினர் தூபமேந்தினர்
 கூனுங்குறளும் ஊமுங்கூடிய
 குறுந்தொழிலிளைஞர் செறிந்துசூழ்தர
 நரைவிரைஇய நறுங்கூந்தலர்
 உரைவிரைஇய பலர்வாழ்த்திட
 ஈண்டுநீர் வையங்காக்கும்
 பாண்டியன்பெருந் தேவிவாழ்கென
 ஆயமுங் காவலுஞ்சென் றடியீடு பரசியேத்தக்
 கோப்பெருந் தேவிசென்றுதன் தீக்கனாத் திறமுரைப்ப
 அரீமா னேந்திய அமளிமிசை இருந்தனன்
 திருவீழ் மார்பின் தென்னவர் கோவே; இப்பால்
 வாயி லோயே வாயி லோயே
 அறிவறை போகிய பொறியறு நெஞ்சத்து
 இறைமுறை பிழைத்தோன் வாயி லோயே
 இணையரிச் சிலம்பொன் றேந்திய கையள்
 கணவனை யிழந்தாள் கடையகத் தாளென்று
 அறிவிப் பாயே அறிவிப் பாயே, என
 வாயிலோன், வாழியெங் கொற்கை வேந்தே வாழி
 தென்னம் பொருப்பின் தலைவ வாழி
 செழிய வாழி தென்னவ வாழி
 பழியொடு படராப் பஞ்சவ வாழி

அடர்த்தெழு குருதி யடங்காப் பசந்துணிப்
 பிடர்த்தலைப் பீடம் ஏறிய மடக்கொடி
 வெற்றிவேற் றடக்கைக் கொற்றவை யல்லள்
 அறுவர்க் கிளைய நங்கை இறைவனை
 ஆட்கண் டருளிய அணங்கு குருடைக்
 கானகம் உகந்த காளி தாருகன்
 பேருரங் கிழித்த பெண்ணு மல்லள்
 செற்றனள் போலும் செயிர்த்தனள் போலும்
 பொற்றொழிற் சிலம்பொன் றேந்திய கையள்
 கணவனை இழந்தாள் கடையகத் தாளே
 கணவனை இழந்தாள் கடையகத் தாளே, என

வருக மற்றவள் தருக ஈங்கென
 வாயில் வந்து கோயில் காட்டக்
 கோயில் மன்னனைக் குறுகினள் சென்றுழி
 நீர்வார் கண்ணை எம்முன் வந்தோய்
 யாரை யோநீ மடக்கொடி யோய்எனத்
 தேரா மன்னா செப்பு வதுடையேன்
 எள்ளறு சிறப்பின் இமையவர் வியப்பப்
 புள்ளறு புன்கண் தீர்த்தோன் அன்றியும்
 வாயிற் கடைமணி நடுநா நடுங்க
 ஆவின் கடைமணி உகுநீர் நெஞ்சுகடத் தான்தன்

அரும்பெறற் புதல்வனை ஆழியின் மடித்தோன்
 பெரும்பெயர்ப் புகாரென் பதியே அவ்வூர்
 ஏசாச் சிறப்பின் இசைவிளங்கு பெருங்குடி
 மாசாத்து வாணிகள் மகனை யாகி
 வாழ்தல் வேண்டி ஊழ்வினை துரப்பச்
 சூழ்கழல் மன்னா நின்னகர்ப் புகுந்தீங்கு
 என்காற் சிலம்புகர்தல் வேண்டி நிற்பாற்
 கொலைக்களப் பட்ட கோவலன் மனைவி
 கண்ணகி யென்பதென் பெயரேயெனப், பெண்ணணங்கே
 கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோ லன்று
 வெள்வேற் கொற்றங் காண்என ஒள்ளிழை

நற்றிறம் படராக் கொற்கை வேந்தே
என்காற் பொற்சிலம்பு மணியுடை அரியே, எனத்
தேமொழி யுரைத்தது செவ்வை நன்மொழி
யாமுடைச் சிலம்பு முத்துடை அரியே
தருகெனத் தந்து தான்முன் வைப்பக்
கண்ணகி அணிமணிக் காற்சிலம் புடைப்ப
மன்னவன் வாய்முதல் தெறித்தது மணியே, மணிகண்டு
தாழ்ந்த குடையன் தளர்ந்தசெங் கோலன்
பொன்செய் கொல்லன் தன்சொற் கேட்ட
யானோ அரசன் யானே கள்வன்
மன்பதை காக்குந் தென்புலங் காவல்
என்முதற் பிழைத்தது கெடுகுவென் ஆயுளென
மன்னவன் மயங்கிவிழ்ந் தனளே தென்னவன்
கோப்பெருந் தேவி குலைந்தனள் நடுங்கிக்
கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவ தில்லென்று
இணையடி தொழுதுவிழ்ந் தனளே மடமொழி.

வெண்பா

அல்லவை செய்தார்க் கறங்கூற்ற மாமென்னும்
பல்லவையோர் சொல்லும் பமுதன்றே -பொல்லா
வடுவினையே செய்த வயவேந்தன் நேறி
கடுவினையேன் செய்வதூஉங் காண்.
காவி யுருநீருங் கையில் தனிச்சிலம்பும்
ஆவி குடிபோன அவ்வடிவும் -பாவிவேன்
காடெல்லாஞ் சூழ்ந்த கருங்குழலுங் கண்டஞ்சிக்
கூடலான் கூடாயி னான்.

மெய்யிற் பொடியும் விரித்த கருங்குழலும்
கையில் தனிச்சிலம்பும் கண்ணீரும் -வையைக்கோன்
கண்டளவே தோற்றான்அக் காரிகைதன் சொற்செவியில்
உண்டளவே தோற்றான் உயிர்.

வழக்குரை காதை

அஃதாவது -கண்ணகியார் சீற்றத்துடன் சென்று தம் வருகையை வாயில்
காவலருக்கு அறிவிப்ப அவரது சீற்றங்கண்டு வாயில் காவலர் அஞ்சி
பிரைந்தோடி அரசனுக்கு அறிவித்து, அவன் பணித்தபடியே

கண்ணகியை அரசன்முன் அழைத்துப் போதலும் கண்ணகியார் அம் மன்னன் அவைக்களத்தேறிச் சீறி நின்று வழக்குரைத்தலும் அதன் விளைவுகளும் கூறும் பகுதி என்றவாறு;

உரை:-

கோப்பெருந்தேவி தான்கண்ட தீக்கனாவினைத்

தன் உசாத்துணைத்தோழிக் குரைத்தல்

க-எ: ஆங்கு..... காண்பென் காண்

(இ-ள்) ஆங்கு -அவ்வாறு கண்ணகி சீற்றம் சிறந்து அம் மன்னவன் செழுங்கோயில் வாயிலை எய்து முன்னர் அவ்வரண்மனையின்கண் கோப்பெருந்தேவி தான் முதல் நாளின் வைகறை யாமத்தே கண்ட தீக்கனாவினால் கலக்கமெய்தித் தன் தோழிக்குக் கூறுபள்; எல்லா -தோழி கேள்!; குடையொடு கோல் வீழ - நம் மன்னனுடைய கொற்றவெண் குடையொடு செங்கோலும் ஒருசேர வீழாநிற்ப; கடைமணியின் குரல் நின்று நடுங்கும் காண்பென் காண் - அரண்மனை வாயிலின்கண் கட்டப்பட்ட ஆராய்ச்சிமணியின் ஒலி இடையறாது நடுங்கி ஒலிக்கவும் கனவு கண்டேன் காண்; அன்றி-இவையே அன்றி; இரு நான்கு திசையும் அதிர்ந்திடும் -எட்டுத் திசையும் நிலம் அதிரா நிற்கும்; கதிரை இருள் விழுங்க காண்பென் காண் - ஞாயிற்றை இருள் மறைக்கவும் கனவு கண்டேன் காண்!; எல்லா - தோழீ!; இர கொடிவில் இடும் -இரவின்கண் ஒழுங்குபட்ட இந்திரவில் தோன்றவும்; வெம்பகல் கடுங்கதிரீ மீன் விழும் - வெவ்விய பகற் பொழுதிலே மிக்க ஒளியொடு விண்மீன்கள் விழவும் இவை; காண்பென் காண் -இக் கனவுகளையும் கண்டேன் காண்; என்றாள்; என்க.

(வி-ம்) கடைமணி -முறைவேண்டி வருவோர் ஒலிப்பித்தற் பொருட்டு அரண்மனை முன்றலில் கட்டப்படுவதொரு பெரிய மணி. குரல் -ஒலி. ஒலி நடுங்குதலாவது இனிதாக ஒலியாமல் கேட்டற் கன்னாவாக ஒலித்தல். நின்று நடுங்கும் என்றது இடையறாது நெடும் பொழுது ஒலிக்கும் என்றவாறு. கதிர் -ஞாயிறு. இர -இரா; குறியதன் கீழ் ஆகாரம் குறுகி நின்றது. விண்மீன் விழுங்கால் மிக்கஒளியொடு வீழக்கண்டேன் என்பாள், கடுங்கதிரீ மீன் என்றாள். எல்லா.....உரைத்துமென

(இ-ள்) எல்லா -தோழி; கருப்பம் -இவை எல்லாம் பின்வரும் கேட்டிற்கு முதலாம்; செங்கோலும் வெண்குடையும் செறிநிலத்து வீழ்தரும் -மன்னவன் செங்கோலும் வெண்கொற்றக் குடையும் மண்திணிந்த நிலத்தின்கண் சாய்ந்து வீழாநிற்கும்; நம்கோன் தன் கொற்ற வாயில் மணி நடுங்க உள்ளம் நடுங்கும் - நம்மரசனுடைய வெற்றியையுடைய வாயிலின் கண் ஆராய்ச்சி மணி நெடும்பொழுது நடுங்கி ஒலித்தல் கேட்டு என் நெஞ்சமும் அஞ்சி நடுங்கா நின்றது, அன்றியும்; இரவு வில்லிடும் பகல்மீன் விழும் இருநான்கு திசையும் அதிர்ந்திடும் -இரவின் கண் வானத்தே வில் தோன்றும், பகலிலே விண்மீன் வீழும், எட்டுத் திசையும் அதிரா நிற்கும்; இவையெல்லாம் மிகவும் தீய கனாக்களே ஆதலால்; வருவதோர் துன்பமுண்டு -நமக்கு வரவிருக்கின்ற ஒப்பற்ற துன்பம் ஒன்று உளதாதல் தேற்றமாம்; யாம் மன்னவற்கு உரைத்தும் என -யாம் இத் தீக்கனாவிற்குக் கழுவாய் செய்தற்பொருட்டு இப்பொழுது சென்று நம் மன்னவனுக்கு இவற்றை அறிவிப்பாம் என்று கூறா நிற்ப; என்க.

(வி-ம்) கோப்பெருந்தேவி இவற்றைக் கண்டு தான் அஞ்சுவது தோன்றவும் இதனை அரசனுக்குக் கூறுதல் இன்றியமையாமையே தோன்றவும் முற்கூறியதையே மீண்டும் கூறியவாறாம். கருப்பம் -முதல். முளை எனினுமாம். அறிகுறி என்பது கருத்து. தீக்கனாவிற்குக் கழுவாய் செய்தற்பொருட்டு இவற்றை மன்னவனுக்கு யாம் இப்பொழுதே கூறவேண்டும் என்றவாறு. யாம் உரைத்தும் என்றது ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக் கிளவி. 'யாமென்றாள் தம்பிராட்டியாதலால் தன்பெருமித்தோன்ற' என்பது அரும்பதவுரை. அரசரைத் தம்பிரான் என்றும் அரசர் தேவியைத் தம்பிராட்டி என்றும் வழங்குதல் மலைநாட்டில் இப்பொழுதும் உள்ளது என்பர்.

கோப்பெருந்தேவி தீக்கனாத்திறமுரைப்பத்

தன் பரிசனத்துடன் அரசன்பாற் செல்லுதல்

ஆடியேந்தினர்.... சூழ்தர

(இ-ள்) அவிர்ந்து விளங்கும் அணியிழையினர் ஆடியேந்தினர் கலன் ஏந்தினர் - ஒளி வீசித் திகழுகின்ற மணி அணிகலன்களை அணிந்த தோழியர் ஆடி ஏந்தியவரும் அணிகலன்களை ஏந்தியவரும்; கோடி ஏந்தினர் பட்டேந்தினர் கொழுந்திரையலின் செப்பேந்தினர் - புத்தாடை ஏந்தியவரும் பட்டாடை ஏந்தியவரும்; கொழுவிய வெற்றிலைச் சுருள் பெய்த செப்பை ஏந்தியவரும்; வண்ணம் ஏந்தினர் சுண்ணம் ஏந்தினர்

மான் மதத்தின் சாந்து ஏந்தினர் - பல்வேறு வண்ணமுடைய நறுமணச் சாந்தேந்தியவரும் பொற்சண்ணம் ஏந்தியவரும் கத்தூரிக் குழம்பேந்தியவரும்; கண்ணி ஏந்தினர் பிணையல் ஏந்தினர் கவரி ஏந்தினர் தூபம் ஏந்தினர் - கண்ணி ஏந்தியவரும் பிணையல் ஏந்தியவரும் சாமரை ஏந்தியவரும் நறுமணப் புகை ஏந்தியவரும் கூனும் குறளும் ஊழும் கூடிய குறுந்தொழில் இளைஞர் செறிந்து சூழ்தர - கூனுடையோரும் குறளும் மூங்கையரும் ஆகிய இவரோடுங் கூடிய குற்றேவல் புரியும் இளமையுடைய பணிமகளிர் பலர் தன்னை நெருங்கிச் சூழ்ந்து வருமாறு, என்க.

(வி-ம்) ஆடி - கண்ணாடி. கலன் - அணிகலன். மணியிழையினர் ஆகிய குறுந்தொழில் இளைஞர் எனவும், கூனும் குறளும் ஊழும் கூடிய குறுந்தொழில் இளைஞர் எனவும் தனித்தனி கூட்டுக. இளைஞர் ஆடி முதலியவற்றை ஏந்தினராய்ச் செறிந்து சூழ்தர என இயைத்துக் கொள்க. கோடி - புத்தாடை. திரையல் - வெற்றிலைச் சுருள். சண்ணம் - பொற்சண்ணம். மான்மதம் - கத்தூரி விரவிய சாந்தென்க. கண்ணிபிணையல் என்பன மலர் மாலையின் வகை. கூன் குறள் மூங்கை முதலிய உறுப்புக் குறைபாடுடையோர் உவளகத்தே பணிபுரிவோராக இருத்தல் மரபு. இதனை:-

கூனுங் குறளும் மாணிழை மகளிரும்

திருநுதலாயத்துத் தேவிய ரேறிய

பெருங்கோட் றீர்திப் பின்பின் பிணங்கிச்

செலவு கண்ணுற்ற பொழுதின்

எனவரும் பெருங்கதையினும் (க-ஊஅ. கஎஅ. அக) காண்க.

நரைவிரைஇய.....கோவே

(இ-ள்) நரை விரைஇய நறுங்கூந்தலர் பலர் - நரை மயிர் கலந்த நறிய கூந்தலையுடைய செம்முது மகளிர் பலர்; உரை விரைஇய வாழ்த்திட-புகழ் விரவிய மங்கல மொழிகளாலே வாழ்த்தர நிற்ப; ஆயுழும் காவலும் சென்று - தன்னோடு வருகின்ற மகளிர் கூட்டமும் காவல் மகளிரும் தான் செல்லுந்தோறும் தன் எதிர் சென்று தான் அடிபெயர்ந்திடுந்தோறும் ஈண்டு நீர் வையங் காக்கும் பாண்டியன் பெருந்தேவி வாழ்க எனப் பாசி ஏத்த - கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகத்தைக் காக்கின்ற தங்கள் பாண்டி மன்னனுடைய பெருந்தேவியார் நீடுழி வாழ்க

என்று வாழ்த்துக் கூறி, வணங்கிப் புகழா நிற்ப; கோப்பெருந்தேவி சென்று -கோப்பெருந்தேவியானவன் மன்னவன்பாற் சென்று அவன் மருங்கிருந்து, தன் தீக்கனா திறமுரைப்ப- தான் கண்ட தீய கனவுகளின் தன்மையை எடுத்துக் கூற அவற்றைச் செவிமடுத்தி; திருவீழ்-மார்பின் தென்னவர்க்கோ- திருமகள் விரும்புதற்குக் காரணமான மார்பினையுடைய தென்னாட்டவர் மன்னனாகிய நெடுஞ்செழியன்; அரிமான் ஏந்திய அமளிமிசை இருந்தனன் -சிங்கம் சுமந்த அரசு கட்டிலின் மேல் வீற்றிருந்தனன் என்க.

(வி-ம்) ஈண்டுநீர் -கடல். ஆற்று நீரும் ஊற்று நீரும் மழை நீரும் வந்து செறிந்த நீர் நிலையாகிய கடல் என்றவாறு. ஆயம்- மகளிர் குழாம். காவல் -காவல் மகளிர், கஞ்சுகிமாக்களுமாம். தென்னவன் செவிமடுத்து அமளி மிசை இருந்தனன் என்க. திருவீழ் மார்பின் தென்னவர்கோ என்பது திருமகள் கழிகின்ற மார்பையுடைய தென்னவர்கோ எனவும் ஒரு பொருள்தந்து அடிகளார் திருவாயில் தோன்றிய தீய வாய்ப்புள்ளாகவும் நின்றல் உணர்க.

கண்ணகி தன் வரவினை வாயில் காவலர்க்குக் கூறுதல்
இப்பால்.....என்

(இ-ள்) இப்பால் -அரசன் நிலை இங்ஙனமாக முற்கூறிய திருமாபத்தினி அரண்மனை வாயிலை அணுகி ஆங்கு நின்ற வாயில் காவலனை நோக்கி; வாயிலோயே வாயிலோயே -வாயில் காவலனே! வாயில் காவலனே; அறிவு அறைபோகிய பொறி அறு நெஞ்சத்து இறைமுறை மிழைத்தோன் வாயிலோயே - தனது நல்லறிவு கீழற்றுப்போன புலங்கெட்ட தீய நெஞ்சத்தாலே செங்கோன்முறைமையின் இழுக்கிய கொடுங்கோன் மன்னனுடைய புல்லிய வாயிலைக் காக்குங் காவலனே! ஈதொன்று கேள்; இணை அரிச் சிலம்பு ஒன்று ஏந்திய கையள் - இணையாகிய பாலையுடைய சிலம்புகளுள் வைத்து ஒரு சிலம்பினை ஏந்திய கையையுடையளாய்; கணவனை யிழந்தாள் - தன் கணவனை இழந்தவளொருத்தி; கடை அகத்தாள் என்று- அரண்மனை முன்றலிடத்தே முறைவேண்டி வந்து நிற்கின்றாள் என்று; அறிவிப்பாயே அறிவிப்பாயே என- அக் கொடுங்கோல் மன்னனுக்குச் சென்று சொல்லுதி! அக் கொடுங்கோல் மன்னனுக்குச் சென்று சொல்லுதி! என்று கூறா நிற்ப! என்க.

(வி-ம்) அறைபோதல் - கீழறுத்துப் போதல். அஃதாவது உற்றுழி உதவாமல் கரந்தொழிதல். பொறி - கட்பொறி. அதன் தன்மையாகிய கண்ணோட்டத்தைக் குறித்து அப்பண்பற்ற நெஞ்சத்தின் மேற்றாய் நின்றது. இனி, பொறி-ஆகூழாமாம். இறைமுறை செங்கோன்மை. இணையரிச் சிலம்பு ஒன்று என்றது, நீ கவர்ந்து கொண்ட அச் சிலம்பிற்கு இணையாகிய மற்றொரு சிலம்பு என்பதுபட நின்றது. கடை-முன்றில். அடுக்கு - சீற்றம்பற்றி நின்றது.

வாயிலோன் மன்னனுக்கு அறிவித்தல்

வாயிலோன்.....கடையகத்தாளே

(இ-ள்) வாயிலோன் - அவ் வாயில் காவலன்றானும் சீற்றம் சிறந்த கண்ணகியின் தோற்றங் கண்டு அஞ்சியவனாய் விரைந்து மன்னன்பார் சென்று திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கிக் கூறுபவன்; வாழி-வாழ்க எம்பெருமான்; எம் கொற்கை வேந்தே வாழி-எம்முடைய கொற்கைத் துறையையுடைய வேந்தனே வாழ்க! தென்னம் பொருப்பின் தலைவ வாழி- தென்றிசைக் கண்ணதாகிய அழகிய பொதியின் மலையையுடைய தலைவனே வாழ்க! செழிய வாழி- செழியனே வாழ்க! தென்னவ வாழி- தென்னாட்டை உடைய வேந்தே வாழ்க! பழியொடு படராப் பஞ்சவ வாழி- பழி வருதற்குக் காரணமான நெறியின்கண் செல்லாத பஞ்சவனே வாழ்வாயாக!; செற்றனள் போலும் - நம்பால் கறுவுகொண்டவள் போலவும் அதனால் பெரிதும்; செயிர்த்தனள் போலும் - சினங்கொண்டவள் போலவும்; பொன்தொழில் சிலம்பு ஒன்று ஏந்திய கையள் - பொன்னாலியன்ற சித்திரச் செய்வினை அமைந்த ஒற்றைச் சிலம்பினைப்பற்றிய கையினளாய்; கணவனையிழந்தாள் - தன் கணவனை இழந்தவள் ஒருத்தி, கடையகத்தாளே - நம் அரண்மனை வாயிலிடத்தே வந்து நிற்கின்றனள், அவள்தான் தோற்றத்தால் மானுட மகள் போல்கின்றாளேனும்; அடர்த்து எழு குருதி அடங்காப் பசுந்துணிப் பிடர்த்தலைப் பீடம் ஏறிய மடக்கொடி வெற்றிவேல் தடக்கைக் கொற்றவை அல்லள் செறிந்து குதிக்கின்ற குருதி அடங்காமையையுடைய பசிய புண்ணையுடைய மயிடாகூரன் என்பானுடைய பிடரோடு கூடிய தலையாகிய பீடத்தின்மேல் ஏறியருளிய இளம் பூங்கொடி போல்வாளாகிய வெற்றிவேலைப் பற்றிய பெரிய கையினையுடைய கொற்றவை, போல்கின்றாள்! ஆயினும் அவளல்லள்; அறுவர்க்கிளைய

நங்கை - ஏழு கன்னிகைகளுள் வைத்து ஆறு கன்னிகைகட்கும் இளையவளாகிய பிடாரியோ எனின் அவளும் அல்லள்; இறைவனை ஆடல் கண்டருளிய அணங்கு - முழு முதல்வளாகிய கடவுளைக் கூத்தாடச் செய்தருளிய பத்திரகாளி எனலாமாயினும், அவளும் அல்லள்; சூருடைக் கானகம் உகந்த காளி தாருகன் பேர் உரம் கிழித்த பெண்ணும் அல்லள் - காட்டினை விரும்பி ஏறிய காளியும் தாருகன் என்னும் அசுரனுடைய பெரிய மார்பினைப் பிளந்தருளிய கொற்றவையும் ஆகிய இருவருள் ஒருத்தி என்னலாம். ஆயினும் அவர்களுள் ஒருத்தியும் அல்லள்; கணவனை இழந்தாள் கணவனை இழந்ததாகக் கூறிக்கொள்ளும் ஒருத்தி; கடையகத்தாளே - நம் அரண்மனை வாயிலின் கண் வந்து நிற்கின்றாள்; கடமைகத்தாளே - நம்மரண்மனை வாயிலின்கண் வந்து நிற்கின்றாள் என்று வாழ்த்துந்தோறும் வாழ்த்துந்தோறும் வணங்கி விதுப்புற்று அறிவியா நிற்ப என்க.

(வி-ம்) கொற்கை - உலகத்திலேயே சிறந்த முத்துப்படும் கடலின் துறைக்கண்ணதாகிய ஒரு பட்டினம். அதன் முத்தினால் அதன் புகழ் அதனையுடைய பாண்டியனுக்காயிற்று. அங்ஙனமே பொதியின் மலையின் சிறப்பும் அவனுக்காயிற்று. ஆதலால் அவற்றையெடுத்தோதி வாழ்த்தினான், என்க. செழியன் தென்னவன் பஞ்சவன் என்பன அம் மன்னனின் பெயர்கள்.

கண்ணகி உருவத்தாலும் சீற்றத்தாலும் மக்கள் தன்மையில் மிக்கவளாய்க் கொற்றவை முதலிய தெய்வமகளிரே போல்கின்றாள் ஆயினும் பிடர்த்தலைப்பீடம் முதலிய அடையாளங்களின்மையின் அவர்களுள் ஒருத்தி அல்லள் எனத் தெரித்தோதியபடியாம். பசுந்துணி - புதியபுண். பிடர்த்தலை என்றது மயிடாசுரன் தலையை அறுவர்க்கிளைய நங்கை என்றது பிடாரியை. இறைவன் - அம்பலக் கூத்தன். அணங்கு - பத்திரகாளி. கானக முகந்த காளி - காடு கிழாள். செற்றம் - உட்பகை, செயிர்த்தல் - சினத்தல். கணவனை இழந்தாளாகக் கூறிக்கொள்ளும் ஒருத்தி என்க.

கண்ணகி அரசன் திருமுன் செல்லுதல்
வருக.....சென்றுழி

(இ-ள்) வருக - அங்ஙனமாயின் அவள் இங்கு வருவாளாக! மற்று அவள் தருக ஈங்கு என - அவளை இங்கு அழைத்து வருவாயாக! என்று அரசன்

பணித்தமையாலே; வாயில் வந்து கோயில் காட்ட- அவ்வாயிலோன்
விரைந்து வந்து கண்ணகியை அழைத்துக் கொண்டுபோய்
மன்னவனுடைய அத்தாணி மண்டபத்தைக் காட்டுதலாலே அக்கண்ணகி;
கோயில் மன்னனைக் குறுகினள் சென்றுழி-அம் மண்டபத்தின் கண்
அரிமானேந்திய அமளிமிசை இருந்த அரசனை அணுகிச் சென்று
நின்றபொழுது என்க

(வி-ம்) வருக மற்றவள் தருக ஈங்கு என்னுந்தொடர் தனது உடன்பாடும்
கட்டளையும் அமைந்த பாண்டியன் மொழி. இவை அம் மன்னன்
காட்சிக்கு எளியனும் கட்டுஞ்சொல்லன் அல்லனும் ஆதலை
நன்குணர்த்துதல் உணர்க. கோயில் என்றது அத்தாணி மண்டபத்தை.

அரசன் வினாவும் கண்ணகியின் விடையும்

நீர்வார்.....பெயரே என

(இ-ள்) நீர்வார் கண்ணை எம்முன் வந்தோய் மடக்கொடியோய் நீ
யாரையோ- அரசன் கண்ணகியை நோக்கி நீர் ஒழுகுகின்ற கண்ணை
உடையையாய் எம்முன்னர் வந்த இளமகளே நீயார்; என-என்று வினவா
நிற்ப அதற்கு விடை கூறும் கண்ணகி; தோர மன்னா- ஆராய்ச்சியில்லாத
அரசனே; செப்புவது உடையேன்- நிற்பால் கூறவேண்டிய குறை
ஒன்றுடையேன் காண் யான்; என் அறு சிறப்பின் இமையவர் வியப்பப்
புள் உறு புன்கண் தீர்த்தோன் அன்றியும்- சிறிதும் இகழ்தற்கிடனில்லாத
சிறப்பினோடே விண்ணவர் தாமும் வியந்து புகழும்படி ஒரு புறாவினது
மிக்க துன்பத்தினைத் தீர்த்தருளிய சிபி என்னும் செங்கோ, வேந்தனும்
அவனல்லாமலும்; வாயில் கடைமணி நடுகா நடுங்க ஆவின் கடைமணி
உருநீர் நெஞ்சு சுடத் தான் தன் பெறல் அரும்புதல்வனை ஆழியின்
மடித்தோன் - அரண்மனை வாயிலிற் கட்டிய ஆராய்ச்சி மணியினது
நடுவில் அமைந்த நாக்கு அசையும்படி ஓர் ஆவானது அசைத்து ஒலித்த
அளவிலே விரைந்து அங்குச் சென்று அம்மணியை அசைத்த ஆவினது
கடைக்கண்ணினின்றும் ஒழுகுகின்ற துன்பக் கண்ணீர் தனது நெஞ்சினைச்
சுடுதல் பொறாது அதற்குற்ற குறையை அறிந்தோர் பால்
ஆராய்ந்துணர்ந்து அதற்கிழைத்த குற்றத்திற்கு முறை செய்வான்
பெற்றகரும் செல்வமாகிய தன் ஒரே மகனைத் தன் தேராழியின் அடியிற்
கிடத்திக்கொன்ற செங்ால் வேந்தனாகிய மனு நீதிச் சோழன்

என்பானும் அருளாட்சி செய்த; பெரும்பெயர் புகார் - பெரிய புகழ் படைத்த பூம்புகார் என்னும் நகரங்காண்; என் பதி - யான் பிறந்து வளர்ந்த இடமாகும்; யான் அவ்வூர் ஏசாச் சிறப்பின் இசை விளங்கு பெருங்குடி மாசாத்து வாணிகன் மகளை ஆகி - அம்முதாரின் கண் பிறரால் எட்டியும் சுட்டியும் பழி கூறப்படாத பழஞ்சிறப்பினோடு திகழும் வாணிகர் குடிகளுள் வைத்து வண்மை காரணமாக எழுந்த தனிப்பெரும் புகழ் திசையெலாம் சென்று திகழ்தலையுடைய கொழுங்குடிச் செல்வனாகிய பெருங்குடியிற் பிறந்தவனும் மாசாத்துவான் என்னும் இயற்பெயரோடு மன்னனால் வழங்கப்பட்ட இருநிதிக் கிழவன் என்னும் சிறப்புப் பெயரையு முடையவனும் ஆகிய வணிகனுடைய ஒரே மகனாகப் பிறந்துவைத்தும்; ஊழ்வினை துரப்ப வாழ்தல் வேண்டி - எமது பழவினை செலுத்துதலாலே எங்குலத் தொழில் செய்து நன்கு வாழ்தலை விரும்பி; சூழ்கழல் மன்னா - சுற்றிக் கட்டிய வீரக் கழலையுடைய மன்னனே; நின் நகர்ப் புகுந்து - உனது கோநகரமாகிய இம் மதுரையின்கண் புகுந்து; இங்கு என் கால் சிலம்பு பகர்தல் வேண்டி - இவ்விடத்தே அத் தொழிலுக்கு முதலாக என்னுடைய காற் சிலம்புகளுள் ஒன்றனை விற்றற்கு வந்து; நின் பால் கொலைக்களப்பட்ட கோவலன் மனைவி - உன்னாலே கொலைக்களத்தின்கண் வெட்டுண்டு ஒழிந்த கோவலன் என்பவனுடைய மனைவியாவேன் காண்; என் பெயர் கண்ணகி என்பது என் - என்னுடைய பெயர் கண்ணகி என்பதுகாண் என்று கூறா நிற்ப, என்க.

(வி-ம்) கண்ணை - கண்ணையுடையாய் யாரையோ என்புழி ஐ - சாரியை, ஓகாரம்: வினா. மடக்கொடியோய் என்றது - இள மகளே என்னுந்துணை, பாண்டியனின் பிழைக்கு அடிப்படையாக அமைந்த ஆராய்ச்சி யின்மையையே அடையாகப் புணர்த்துத் தேராமன்னா என்ற சொற்றிறம் உணர்க. தேராத எனல் வேண்டிய எச்சம் ஈறுகெட்டது. மன்னா என்றது இகழ்ச்சி. செப்புவது என்றது அறிவிக்கற்பாலது என்பதுபட நின்றது. எள் - எள்ளல்; இகழ்ச்சி எள்ளறு சிறப்பில் தீர்த்தோன், வியப்பத் தீர்த்தோன், புன்கண் தீர்த்தோன் என அனைத்தையும் தீர்த்தோனுக்கே இணைக்க, புள்ளுறு புன்கண் தீர்த்தோன் - சிபி என்னும் சோழவேந்தன். இதனை:

“புள்ளுறு புன்கண் டீர்த்த வெள்வேற், சினங்கெழு தானைச் செம்பியன் மருக” எனவும், “புறவி னல்லல் சொல்லிய கறையடி, யானை வான் மருப்பெறிந்த வெண்கடைக், கோனிதை துலாஅம் பக்கோன் மருக” எனவும், “கொடுஞ்சிறைக் கூருகிர்ப் பருந்தினேறு குறித்தொரீஇத்,

தன்னகம் புக்க குறுநடைப் புறவின், தபுதி யஞ்சிச் சீரைபுக்க, வரையா
வீகையுரவோன் மருக" எனவும், "நீயோ புறவினல் லன்றியும், பிறவும்
பலவும் விடுத்தோன் மருகனை" எனவும், (புறநா.கூ.எ. ஊகூ.ச.உ.ச.ச.);
"உடல் கலக்கிற வரிந்து தசையிட்டு மொருவன் ஒருதுலைப் புறவொ
டொக்க நிறைபுக்க புகழும்" எனவும்; (கலிங்க இராச-கூ.கூ) புக்கான் மறா
னிறையென்று சர்ணடைந்த வஞ்சப்பறா நிறைபுக்க புகழோன் எனவும்,
பிற சான்றோர கூறும்புறானு முணர்க. ஆவின் கண்ணீர்-நெஞ்சு சுடத்தஜ்
புதல்வனை ஆழியின் மடித்து முறைசெய்தோன் மனுநீதிச்சோழன் என்க.
இவ் வரலாற்றினைத் திருத்தொண்டர் புராணத்தின்கண் விளக்கமாகக்
காணலாம். அன்றியும் சால மறைந்தோம்பிச் சான்றவர் கைகரப்பக்,
காலை கழிந்ததன் பின்றையு- மேலைக் கறவைக்கண் றுர்ந்தானைத்
தந்தையு மூர்ந்தான், முறைமைக்கு மூப்பிளமையில் (பழமொழி கூ.)
எனவரும் வெண்பாவானும் உணர்க. பெரும்பெயர் -பெரிய புகழ்.
அவ்வூர் என்றது அத்தகைய செங்கோலரசர் இருந்தினிதாண்ட முதுர்
என்பதுபட நின்றது. ஏசாச் சிறப்பு -பழி கூறப்படாத தொல் சிறப்பு. இசை
-கொடையால் வரும் புகழ் மாசாத்து வாணிகள் என்றாள், அவன் புகழ்
இம் மன்னன் செவிக்கும் எட்டி இருக்கும் என்னும் கருத்தால். என்னை?
அவனுந்தான் "மாகவாணிகீர் வண்கைய" னாகலின் என்க. மகனை -ஐ
சாரியை. கோவலன் செல்வம் இல்லாமையால் ஈண்டு வந்தானல்லன்; தன்
குல முறைப்படி தானே தொழில் செய்து இனிது வாழ்தல்வேண்டி ஈண்டு
வந்தான் என்பதுபட, மாசாத்து வாணிகள் மகனையாகியும் வாழ்தல்
வேண்டி, நின்நகர் புகுந்தான் என்றாள். ஆகியும் எனல் வேண்டிய உயர்வு
சிறப்பும்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது. சூழ்ச்சி நின்கழலுக்கே
உளது போலும், செங்கோண்மையில் அது சிறிதும் உடையை அல்லை
என்பாள், சூழ்கழல் மன்னா என்றாள். அவன் விற்றற்குக் கொணர்ந்தது
அவன் மனைவியாகிய என்னுடைய காற்சிலம்பில் ஒன்றே என்று
தேற்றுவாள், என் கால்சிலம்பு என்று விதந்தான். நின்பால் என்றது
செங்கோற் சிறப்புச் சிறிதுமில்லாத நின்னிடத்தே என்பதுபட நின்றது. நீ
என்னை யார் என்று வினவினாற்போல என் கனைவனை வினவச் சிறிதும்
முயன்றிலை என்றிகழ்வாள், தேரா மன்னா! யான் அவன் மனைவி
என்றாள். அவன் பெயரும் நீ அறியாய் ஆதலின் அவன் பெயர் இது
என்பாள் கோவலன் மனைவி என்றாள். ஈண்டு இக்கண்ணகி
வழக்குரைக்கிற இச்சொற்றிரம் எண்ணியெண்ணி வியக்கற்பாலது ஆதல்
உணர்க. அரசன் மீண்டும் தன்னை வினவுதற்கிடனின்றிக் கூற
வேண்டியவனைத்தும் எஞ்சாது கூறிவிட்டமை எண்ணுக.

மன்னன் கூற்று

பெண்ணணங்கே..... கொற்றங்காணென

(இ-ள்) பெண்ணணங்கே கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோல் அன்று -அதுகேட்ட அரசன், நங்சாய்! கள்வனைக் கொல்லுதல் செங்கோல் முறைமைக்கு ஒத்ததே அன்றோ? ஆதலால் என்னால் கள்வன் எனத் துணியப்பட்டவனை யான் கொன்றது கொடுங்கோல் அன்று: வெள்வேல் கொற்றம் காண் என -வெள்ளிய வேலாலியன்ற அரசியல் முறைமையே காண் என்று ஒருவாறு கூறா நிற்ப; என்க.

(வி-ம்) இங்குப் பாண்டியன் கூறிய இச்சொற்கள் கண்ணகி கூற்றை ஆராய்ந்து அதற்கு இயையக் கூறாமல் வேறு வழியின்றி ஆப்பொழுதைக்குத் தன் வாய் தந்தவற்றைக் கூறியதாதல் உணர்க. கடுங்கோல் -வெம்மை விளைக்கும் கொடுங்கோன்மை, கொற்றம் -அரசு உரிமை.

கண்ணகி கோவலன் கள்வன் அல்லன் எனக் காட்டுதற்குக் கூறும் சான்று ஒள்ளிழை.....அரியே என

(இள்) ஒள்ளிழை-அதுகேட்ட கண்ணகி; நல்திறம் படராக் கொற்கை வேந்தே -நல்ல நெறியிலே ஒழுகாத கொற்கையர் கோமானே! ஈதொன்று கேள்; என்கால் பொன் சிலம்பு மணியுடை அரி என - என்னுடைய காலில் அணியப் பெற்றதும் உன்னால் கைப்பற்றப்பட்டதுமாகிய பொன்னாலியன்ற அந்தச் சிலம்பு தன்னுட் பெய்யப்பட்ட மாணிக்கக் கற்களை உடையது காண் என்று கூறாநிற்ப; என்க.

(விம்) நின்னுடைய கொற்கையில் வாழ்வோர் உயிருடைய சிப்பிகளைக் கைப்பற்றிக் கொன்று அவற்றின் வயிற்றிலுள்ள முத்துக்களைக் கைக்கொள்ளுவர் அல்லரோ! அவர் வேந்தனாகிய நீயும் அங்ஙனமே செய்தனை என்பாள் மதுரை வேந்தே என்னாது நற்றிறறம் படராக் கொற்கை வேந்தே என்றாள். சிலம்பினுள் மாணிக்கப் பரலிடுதல் அரியதொரு நிகழ்ச்சி ஆதலின் அதனையே சான்றாக எடுத்தோதினள்; பாண்டியன் அரண்மனைச் சிலம்பும் அங்ஙனமிராது என்னும் துணிவு பற்றி என்க.

பாண்டியன் கண்ணகி கூறிய சான்றிதனைப் பாராட்டுதல்
தேமொழி....முன்வைப்ப

(இ-ள்) தேம்மொழி உரைத்தது செவ்வை நன்மொழி- அதுகேட்ட பாண்டிய மன்னன் நன்று!நன்று இனிய மொழியையுடைய இந்நங்கை கூறியது செவ்விய நன்மையையுடைய ஒரு மொழியே ஆகும்; யாம் உடைச்சிலம்பு முத்துடைஅரி- எம் முடைய சிலம்பு முத்துக்களைப் பரலாக இடப்பட்டதன்றோ எனத் தன்னுள் கருதிக் கண்ணகியை நன்முகுமதித்தவனாய் இச் சான்றின் வாயிலாய் உண்மையை உணர விதுப்புற்று; தருக என தந்து தான் முன்வைப்ப- தன் ஏவலரை நோக்கி அச் சிலம்பினை விரைந்து கொணருக என்று பணித்தமையால் அவர் கொணர்ந்து தந்த அச் சிலம்பினை வாங்கித் தானே அதனைக் கண்ணகி முன்னர் வைப்ப; என்க.

(வி-ம்) இதன்கண்-உண்மை உணர்தற்குத் தகுதியான சான்று கூறிய கண்ணகியை இம்மன்னவன் தன்னுள் பெரிதும் பாராட்டி அச்சான்று கொண்டு உண்மையுணர்தற்கு விதுப்புறுதல் அவனுடைய நடுவ நிலைமையை நன்கு விளக்குதல் உணர்க. உரைத்தது தேமொழி செவ்வை நன்மொழி என மாறி இவள் இப்பொழுது கூறியது இனிய மொழி! செவ்விய அழகிய மொழி! எனப் பாராட்டினன் எனலுமாம். உண்மையை உணர்தற்கு அவன் ஆர்வம் உடையனாதலை "தான் முன் வைப்ப" என்ற இச்சிறு சொற்றொடரே விளக்குதல் உணர்க. அவனுடைய நெஞ்சின் விரைவு நம்மனோர்க்குத் தோன்ற அடிகளார் "தருகெனத்தந்து" எனச் சொற்சுருங்கச் செய்யுள் செய்தமையுமுணர்க. இன்னும் இவ்வேந்தர் பெருமான் கண்ணகியின் சுடுசொற்களால் சிறிதேனும் சினவாத அமைதியுடையனாய் இருத்தல்தானும் இவன் "செவி கைப்பச் சொற்பொறுக்கும்" சிறப்புப் பண்புடைய வேந்தன் ஆதலையும் உணர்த்துகிறது.

கண்ணகி சிலம்பை உடைத்தல்
கண்ணகி....மணியே

(இ-ள்) கண்ணகி அணிமணி கால் சிலம்பு உடைப்ப- அச் சிலம்பினைத் தன் முன்னர் வைக்கக் கண்ட கண்ணகி தானும் விரைந்து தனது

அணிகலனாகிய மணிப்பாலைத் தன்னகத்தேயுடைய அச்சிலம்பினைக் கையிலெடுத்து அரசன் முன்னிலையிலேயே பீடத்தில் புடைத்தலாலே; மணி மன்னவன் வாய்முதல் தெறித்தது. அச்சிலம்பினுள் பெய்யப்பட்டிருந்த மணி சிதறுண்டு அரசனுடைய முகத்தினும் பட்டு வீழ்ந்தது என்க.

(வி-ம்) மணி காற்சிலம்பு -கால் ஈண்டு இடம். மணியைத் தன்னிடத்தே கொண்ட சிலம்பு என்க. இனி மணி பெய்யப் பெற்ற கால்சிலம்பு எனினுமாம். மணி:சாதி ஒருமை.

உண்மையுணர்ந்த பாண்டியன் நிலைமை
மணிகண்டு..... வீழ்ந்தனளே

(இ-ள்) மன்னவன் மணி கண்டு -அப் பாண்டிய மன்னன் அவ்வாறு சிதறிய அம் மாணிக்கப் பரல்களைக் கண்ணுற்ற பொழுதே; தாழ்ந்த குடையன் தளர்ந்த செங்கோலன் -தனது வெண்கொற்றக் குடை ஒருபால் தாழ்ந்து வீழா நிற்பவும், பிடி தளர்ந்து தனது செங்கோல் ஒருபால் சாயா நிற்பவும்; பொன் செய் கொல்லன் தன் சொல் கேட்ட யானோ அரசன் யானே கள்வன் - பொற்றொழில் செய்யும் அவ் வஞ்சகப் பொய்க் கொல்லனுடைய சொல்லைக் கேட்டு அதனை உண்மையென்று துணிந்த அறிவிலியாகிய யானும் ஓர் அரசன் ஆவேனோ? வாய்மையே நோக்கின் இப்பொழுது யானே கோவலனுடைய சிலம்பினைக் கவர்ந்த கள்வன் ஆகின்றேன்; மன்பதை காக்குந் தென்புலம் காவல் என்முதல் பிழைத்தது - அந்தோ! மக்கள் தொகுதியைப் பாதுகாக்கின்ற இத் தென்றமிழ் நாட்டுச் செங்கோன்முறைமையின் சிறப்பு அறிவிலியாகிய என்னாலே பிழைபட்டொழிந்ததே; என் ஆயுள் கெடுக என -என் வாழ்நாள் இன்னே முடிவதாக! என்று கூறி, மயங்கி வீழ்ந்தனன் -அறிவு மயக்கமுற்று அரசு கட்டிலினின்றும் வீழ்ந்தனன்; என்க.

(வி-ம்) தாழ்ந்த குடையன் தளர்ந்த செங்கோலன் என்றது குடை தாழவும் கோல் தளரவும் என்பதுபட நின்றது கோவலனுக்குக்குரிய சிலம்பைக் கவர்ந்து கொண்டமையின் யானே கள்வன் என்றான். தென்புலம் காவல் என்புழிக் காவல் செங்கோன்மை மேற்று என்முதல் -என்னோடு (என்னால்)

கோப்பெருந்தேவியின் செயல்
தென்னவன்... மடமொழி

(இ-ள்) தென்னவன் கோப்பெருந்தேவி - பாண்டியன் மருங்கிருந்த கோப்பெருந்தேவி தானும் அவன் மயங்கி வீழ்ந்தமை கண்டு உள்ளங்குலைந்து மெய் நடுங்கியவளாய்; மடமொழி - அவன் தானும் அந்தோ; கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவது இல் என்று - தந்தை தாய் முதலாயினாரை இழந்தார்க்கு அம்முறை சொல்லிப் பிறரைக் காட்டுதல் கூடும்; கணவனை இழந்த கற்புடை மகளிர்க்கு அவ்வாறு சொல்லிக் காட்டுதலும் இயலாமையின் அவ்விழப்பிற்கு ஈடாகக் காட்டுவதற்கு இவ்வுலகின் கண் யாதொரு பொருளும் இல்லையே! என் செய்தும்! என்று இரங்கியவளாய்; இணையடி தொழுது வீழ்ந்தனள் - தன் கணவனுடைய இரண்டாகிய திருவடிகளைக் கை கூப்பித் தொழுது வீழ்ந்து வணங்குவாளாயினள் என்க.

(வி-ம்) தென்னவன் என்பது அவன் என்னும் சுட்டுப்பொருட்டாய் நின்றது. மருங்கிருந்த கோப்பெருந்தேவி என ஒருசொல் பெய்து கொள்க. கோப்பெருந்தேவி: பெயர். குலைந்தனள்: முற்றெச்சம். குலைந்து நடுங்கிக் காட்டுவது இல் என்று சொல்லிக் கணவன் அடிதொழுது அம் மடமொழி வீழ்ந்தனள் என மடமொழியையும் சுட்டுப் பெயராக்குக.

வெண்பா

அல்லவை.... காண்

(இள்) பொல்லா வடுவினையே செய்த வயவேந்தன் தேவி - பொல்லாங்குடைய பழியையே தருகின்ற தீவினையைச் செய்த வலிமை மிக்க பாண்டிய மன்னனின் பெருந்தேவியே கேள்; பல் அவையோர் - பல்வேறு அவைகளிடத்தும் சான்றோர்; அல்லவை செய்தார்க்கு அறம் கூற்றம் ஆம் என்னும் - தீவினைகளைச் செய்தவர்களுக்கு அறக்கடவுளே கூற்றமாய் நின்று ஒறுக்கும் என்று விதந்தெடுத்துக் கூறுகின்ற; சொல்லும் பழுது அன்று - செவி அறிவுறுஉவாகிய சொல்லும் பொய்யன்றுகாண் வாய்மையே!; கடுவினையேன் செய்வது உம் காண் - இனித் தீவினையாட்டியாகிய யான் செய்கின்ற செயலையும் காண்பாயாக; என்க.

(விம்) அல்லவை செய்தார்க்கு அறங்கூற்றம் என்பது (நான் மணிக்கடிகை. அகூ) அல்லாத மாந்தர்க் கறங்கூற்றம் என்பது மூதுரை. (உஎ) அல்லவை-தீயவை. அவையோர் - அவையிடத்துச் சான்றோர், பழுது - பொய்யமை வடு - பழி. வயவேந்தன் என்றது. வலிமை மட்டும் உடையன் அமிலாதவன் என்பது பட நின்றது. கடு வினையேன் என்றது, தான் எய்திய துயரங்களைக் கருதிக் கூறியவாறு. இது கண்ணகியின் கூற்று. பின்வருவன இரண்டும் கண்டோர் கூற்றென்க.

காவி....கூடாயினான்

(இள்) காவி உகுநீரும் கையில் தனிச் சிலம்பும் ஆவி குடிபோன அவ்வடிவும் - கண்ணகியின் கருங்குவளை மலர்! போன்ற கண்களினின்றும் சொரிகின்ற துன்பக் கண்ணீரையும், அவள் கையிலேந்தி வந்த ஒற்றைச் சிலம்பினையும் உயிர்நீத்த உடம்பு போன்ற அவள் தன் உருவத்தையும்; காடு எல்லாம் சூழ்ந்த கருங்குழலும் - காடு போன்று அடர்ந்து அவிழ்ந்து சரிந்து அவள் உடம்பெல்லாம் சூழ்ந்த அவளது கரிய கூந்தலையும் கண்டு அஞ்சி - கண்டு அச்சமுற்று; கூடலான் கூடாயினான் - அக் கூடல் நகரத்துக் கோமகன் வறுங்கூடாய்க் கிடந்தான்; பாவினேன் - தீவினையுடையேன் இந் நிகழ்ச்சியைக் கண்கூடாய்க் கண்டேன்; என்க.

(விம்) இவ்வெண்பா இந்நிகழ்ச்சியை நேரிற் இவ்வெண்பா இந்நிகழ்ச்சியை நேரிற் கண்டாரொருவர் கூற்றாக்குக. இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்கூடாகக் கண்டேன் என அவாய் நிலைபற்றி இசை எச்சமாகச் சில சொல் வருவித்து முடித்துக்கொள்க. காவி - கருங்குவளை மலர். கண்ணுக்கு உவமவாகு பெயர். உடம்பெல்லாம் சூழ்ந்த கருங்குழல், காடுபோலச் சூழ்ந்த கருங்குழல் எனத் தனித்தனி கூட்டுக. கூடாயினான் என்றது அமங்கலத்தை வேறு வாய்பாட்டால் கூறியவாறு.

மெய்யில்... உயிர்

(இள்) காரிகை தன் மெய்யிற் பொடியார் விரித்த கருங் குழலும் - கண்ணகியினுடைய உடம்பிற் படிந்த புழுதியையும் அவளது விரிந்து கிடந்த கரிய கூந்தலையும்; கையில் தனிச் சிலம்பும் கண்ணீரும் - அவளது

கையிலேந்தி வந்த ஒற்றைச் சிலம்பையும் அவள் கண்கள் உகுத்த நீரையும்; கண்டளவே - கண்டபொழுதே; வையைக்கோன் - வையையாறு புரக்கும் பாண்டி நாட்டு மன்னன்; தோற்றான் - வழக்கின்கண் தோல்வியுற்றான்; சொல் செவியில் உண்டளவே - அக் கண்ணகி வழக்குரைத்த சொற்கள் தன் செவியிற் புகுந்தபொழுதே; உயிர் தோற்றான் - உயிரையும் நீத்தான்; என்க.

(விம்) இதனால் கண்ணகி தன்முன்னர் வந்துற்றபோதே பாண்டியன் நெஞ்சழிந்து போனமையின் அவள் வழக்குரைத்த பின்னரும் "கள்வனைக் கோறல் கடுங் கோலன்று வெளவேல் கொற்றங் காண்!" என விளம்பியது வேறு வழியில்லாமையால் ஏதோ ஒன்றனைக் கூறியவாரதலுணர்க. "என்காற் பொற்சிலம்பு மணியுடை அரியே" என்றபொழுதே அவன் உயிர் நிலைபெயர்ந்தது. உடைத்துழி மணி கண்டு உயிர்போகும் நிலையில் அவன் தன் தவற்றினைத் தானே அரற்றிக் கொண்டு விழுந்து உயிர் நீத்தான் என்றுணர்க. காட்சிக் காதையின்கண், "செஞ்சிலம்பு எறிந்து தேவி முன்னர் வஞ்சினஞ் சாற்றிய மாபெரும் பத்தினி" என (எஊ - எச) வருதலை யுட்கொண்டு போலும். "அரசன் வீழ்ந்த பின்னர் கண்ணகி தான் ஏந்திச் சென்ற ஒற்றைச் சிலம்பைத் தேவி முன்னே எறிந்தாள்" என அரும்பத வுரையாசிரியர் ஈண்டுக் கூறினர். வழக்குரை காதை முற்றிற்று.

வழக்குரை காதை

பாண்டிமாதேவியின் தீக்களவு 1-7

கண்ணகி அரண்மனை வாயிலை நெருங்கியபோது, பாண்டிமாதேவி தான் கண்ட தீக் களவைத் தோழியிடம் கூறிக் கொண்டிருந்தாள்: "தோழீ! நம் வேந்தனது வெண்கொற்றக் குடையும் செங்கோலும் கீழே விழக் களவு கண்டேன்! வாயிலில் இடைவிடாது அசையும் மணியின் ஓசையையும் நான் கனவிலே கேட்டேன்! எட்டுத் திசைகளும் அப்போது அதிர்ச்சியுற்றன! அன்றியும் தோழீ! சூரியனை இருள் விழுங்கவும் களவு கண்டேன்! இரவு நேரத்தில் வானவில் தோன்றக் கண்டேன்! நண்பகலிலே விண்மீன்கள் எரி கொள்ளிகளாகக் கீழே விழக் களவு கண்டேன். இவற்றின் பயன் யாதோ தோழீ!

அறிகுறி 8-12

“செங்கோலும் வெண்கொற்றக் குடையும் செறிந்த நிலத்திலே முறிந்து வீழ்ந்தன; நம் வேந்தனது கொற்ற வாயிலின் கண் கட்டிய மணி என் உள்ளம் நடுங்குமாறு அசைந்து ஒலித்தது; இரவில் வானவில் தோன்றியது. பகலில் விண்மீன்கள் எரிந்து கீழே வீழ்ந்தன; எட்டுத் திக்கும் அதிர்ந்தன: ஆதலால் நமக்கு வரக்கூடிய துன்பம் ஒன்று உளது! எனவே மன்னனிடம் சென்று கனவைக் கூறுவோம்!” என்று கூறி மன்னனை நாடிச் செல்லலானாள்.

கோப்பெருந் தேவியின் வருகை 13-23

அப்போது தேவியைச் சூழ்ந்து வந்தனர் மகளிர். அவர்களில் சிலர், கண்ணாடி ஏந்தி வர, சிலர் அணிகளை ஏந்திவர, சிலர் அழகிய கலன்களை ஏந்திவர, சிலர் புதிய நூலாடையும் பட்டாடையும் ஏந்தி வர, சிலர் வெற்றிலைச் செப்பினை ஏந்தி வர, சிலர் வண்ணமும் சண்ணமும் கத்தூரி கலந்த சந்தனக் குழம்பும் ஏந்தி வர, சிலர் தொடையல் மாலை, பிணையல், கவரி, தூபம் ஆகிய ஏந்தி வந்தனர். கூனரும், குறளரும் ஊமையருமான குறறேவல் மகளிர் அரசியை நெருங்கி வந்தனர். நரைகலந்த நல்ல கூந்தலையுடைய முதுமகளிர் பலர், “கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகத்தினைக் காக்கும் பாண்டியனுடைய பெருந்தேவி நீடு வாழ்க!” என வாழ்த்தினர். வழிபடும் தோழியரும், காவல் மகளிரும், தேவி அடியெடுத்து வைக்குந்தோறும் புகழ்ந்து போற்றி வந்தனர். தன் பரிவாரங்களுடன் இவ்வாறு சென்ற கோப்பெருந்தேவி, தன் கணவனிடம் தான் கண்ட தீய கனவின் தன்மையை எடுத்துச் சொல்ல, அதனைக் கேட்டுக் கொண்டு, திருமகள் விரும்பும் மார்பினையுடைய பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், சிங்கம் சுமந்த அமளியின் மீது அமர்ந்திருந்தான்.

சிலம்பொன்று ஏந்திய கையள்! 24-44

அப்போது சீறிச் சினந்து அங்கு வந்த கண்ணகி, “வாயில் காப்பவனே! வாயில் காப்பவனே! அறிவு முழுதும் அற்றுப்போன அறநினைவு அற்ற நெஞ்சத்துடன் அரச நீதியினின்றும் தவறியவனின் வாயில் காப்பவனே! ‘பரலினையுடைய இரண்டு சிலம்புகளில் ஒன்றினைக் கையில் ஏந்தியவளாய்க், கணவனை இழந்த ஒருத்தி, நம் அரண்மனை வாயிலின்கண் உள்ளாள்” என்று வேந்தனிடம் சென்று அறிவிப்பாய்! அறிவிப்பாய்!” என்றாள். அதுகேட்ட வாயிலோன் அரசனிடம் சென்று,

“எமது கொற்கை நகரத்து வேந்தே! வாழ்க தெற்கே உள்ள பொதிய மலைக்குத் தலைவனே! வாழ்க! செழியனே! வாழ்க! பாண்டியனே! வாழ்க! இது வரை பழிச்சொற்கள் படராத பஞ்சவனே, வாழ்க! வெட்டு வாயினின்றும் பீறிட்டெழும் குருதி நீங்காத பசிய முண்டமாகிய பிடர்த்தலையாகிய பீடத்தின்கண் ஏறியிருந்த இளங்கொடியாகிய வெற்றி தரும் வேலினைத் தன் பெரிய கையிலே ஏந்திய கொற்றவையும் அல்லள்; கன்னியர் எழுவருள் பிடாரியும் அல்லள்; இறைவனை நடனமாடச் செய்த பத்திரகாளியும் அல்லள்; கண்டார்க்கு அச்சத்தைத் தரும் காட்டைத் தான் விரும்பும் இடமாகக் கொண்ட காளியும் அல்லள்; தாருகனின் பரந்த மார்பைப் பிளந்த தூர்க்கையும் அல்லள்; தனது உள்ளத்தில் கறுவு கொண்டவள் போலவும், மிக்க சினம் கொண்டவள் போலவும் விளங்குகின்றனள்! வேலைப்பாடு மிக்க பொற்சிலம்பு ஒன்றினைக் கையில் ஏந்தியவளாய்த் திகழ்கிறாள்! கணவனை இழந்த அவள் நம் வாயிலின் முன்னே நிற்கின்றாள்” என்று அறிவித்தான்.

யாரையோ நீ மடக்கொடி? 45-63

“அத்தகையவளை ‘வருக’ எனக் கூறி இங்கே அழைத்து வருக!” என்று ஆணையிட்டான், மன்னன். கண்ணகி அரசனை அணுகிச் சென்றபோது, அவன், “நீர் பெருகும் கண்களையுடையவளே! என் முன் வந்து நிற்பவளே! இளங்கொடி போன்றவளே! நீ யார்?” என்று கேட்டான். “ஆராய்ச்சியில்லாத மன்னனே! நின்னிடம் சொல்ல வேண்டியதொன்று உண்டு! கேள்! இகழ்தலற்ற சிறப்பினையுடைய தேவர்களும் வியப்புறுமாறு, புறா ஒன்றின் துயரத்தினைப் போக்கிய சிபியும், கட்டிய மணியின் நடுவிலுள்ள நாவானது அசைய, பசுவின் கடைக் கண்களினின்றும் ஒழுகும் நீர் தனது உள்ளத்தைச் சுட, தானே தன் அரும்பெற்ற புதல்வனைத் தேர்ச்சக்கரத்திலிட்டுக் கொன்ற மனுநீதி சோழனும் ஆண்ட மிக்க புகழினையுடைய புகார் நகரமே நான் பிறந்த ஊர். அவ்வூரில் பழியற்ற சிறப்புடன் கூடிய புகழ் எங்கும் விளங்கும் பெருங்குடிக்கண் மாசாத்துவான் என்னும் வணிகனுக்கு மகனாகத் தோன்றி, பொருளீட்டி வாழ்க்கை நடத்தலை விரும்பி, முன்னைத் தீவினை செலுத்துதலால் வீரக்கழலணிந்த மன்னனே! நினைது மதுரை நகரத்தினுள் புகுந்து, இங்கு என் காற்சிலம்பினை விற்றல் காரணமாக நின்னிடத்துக் கொலையுண்ட கோவலன் மனைவி நான்; என் பெயர் கண்ணகி!” என்றாள்.

தேன்மொழி நீ உரைத்து நன்மொழி 64-72

அது கேட்ட மன்னன், "பெண் அணங்கே! கள்வுனைக் கொலை செய்தல் கொடுங்கோண்மை அன்று! அதுவே அரச நீதி!" என்றான். கண்ணகி, "அறநெறியில் செல்லாத கொற்கை வேந்தே! என் கால் பொற் சிலம்பு மாணிக்கக் கற்களைப் பரல்களாகக் கொண்டது!" என்றாள். பாண்டியனோ, "தேன் போலும் இனிய மொழி பேசுபவளே! நீ உரைத்தவை நீதியை நிலை நாட்ட உதவும் நல்ல சொற்களாகும்! எம் சிலம்பு முத்துக்களைப் பரல்களாகக் கொண்டது!" என்று கூறிப் பின் ஏவலரை நோக்கி 'முன்னர்க் கோவலனிடமிருந்து பெற்ற அச்சிலம்மைக் கொணர்க!' எனக் கட்டளையிட்டு, வரவழைத்து அதனைத் தானே கண்ணகியிடம் வைத்தான்! உடனே கண்ணகி, தான் அணியும் அழகிய சிலம்பை வீசியெறிந்து உடைத்த அளவில், அதனின்றும் எழுந்த மாணிக்கப் பரல் ஒன்று பாண்டியனின் வாயருகே தெறித்துக் கீழே வீழ்ந்தது.

யானோ அரசன்? யானே கள்வன்! 75-81

அவ்வாறு தெறித்த மாணிக்கப் பரல் கண்டு திடுக்கிட்ட பார்வேந்தன். தாழ்வுற்ற குடையனாய், தளர்ந்த செங்கோலனாய், "பொன் செய் கொல்லன் பொய்யுரை கேட்டு நீதி தவறிய யானோ அரசன்? அரசன் அல்லன்! கோவலன் சிலம்பை என்னுடையதாகக் கொண்டதால் நானே திருடன்!" எனக் கூறி உள்ளம் குமுறினான்; துடித்தான்; மக்களைக் கரக்கும் பாண்டி நாட்டு ஆட்சிக்கு என் காரணமாகத் தவறு நேர்ந்து விட்டதே! (இது இனி வரும் பாண்டியன் பரம்பரைக் கெல்லாம் பழியாயிற்றே!) எனப் பதறினான்! "கெடுக, என் ஆயுள்!" எனத் தனக்குத் தானே தண்டனை விதித்துக் கொண்டு மயங்கி வீழ்ந்து மாண்டு போனான்! தென்னவனின் தெய்வக் கற்பினளாகிய கோப்பெருந்தேவி உள்ளம் குலைந்தாள்; உடல் நடுங்கினாள்; தாய் தந்தையரை இழந்தவர்க்கு அம்முறை சொல்லிப் பிறரைக் காட்டி ஆறுதல் கூறமுடியும்! ஆனால் கணவனை இழந்தோர்க்கு அங்ஙனம் காட்டலாகாது எனக் கருதித் தன் கணவனின் இணையடிகளைத் தொட்டு வணங்கி வீழ்ந்து இறந்தாள்.

வெண்பா உரை

கண்ணகி கூற்று

1. "பாவச் செயல்களைச் செய்தவர்களை, அறமே எமனாக இருந்து தண்டிக்கும்" என்று பல அவையில் சான்றோர் கூறும் சொற்கள் பொய்யல்ல! கொடிய தீங்கினைச் செய்த வெற்றி வேந்தனின் தேவியே!

தீவினைக்கு ஆட்பட்ட யான் இனிச் செய்யவிருக்கும் செயல்களையும் நீ காண்பாயாக!' (இது பாண்டிமாதேவி இறந்தது தெரியாமல் கண்ணகி கூறியது)

வெண்பா உரை

(கண்டோர் ஒருவர் கூற்று)

2. "கண்ணகியின் கருங்குவளை மலர் போன்ற கண்கள் பொழியும் நீரையும், அவள் கையில் ஏந்திய ஒற்றைச் சிலம்பையும், உயிர் நீத்த உடல்போன்ற அவள் வடிவத்தையும், காடு போல் விரிந்து உடல்

வழக்குரைகாதை பற்றிய குறிப்பு

வழக்குரை காதையின் முதல் 33 வரிகளே தரப்பட்டுள்ளன. இதில் பாண்டியன் மனைவி கனவிற் கண்ட துர்ச்சகுனங்கள் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன. நடக்க முடியாதனவும் நடக்கக் கூடாதவையுமான நிகழ்வுகள் அவள் கனவில் வருகின்றன. இதனால் ஒரு துன்பம் வரப்போகிறது என்பதை உய்த்துணர்ந்து அதனை மன்னவனுக்கு சொல்லுவோம் என்று கூறிக்கொண்டு பாண்டியன் மாதேவி அரசவைக்கு செல்கிறாள். அவள் போகின்ற போது அவள் எத்தகைய மரியாதைகளுடன் செல்கின்றாள் என்பதே 13 ம் வரியிலிருந்து 18 ஆம் வரிவரையும் எடுத்துக் கூறப்படுகிறது. அவள் சொல்வதைக் கேட்டு மன்னன் அரியணையில் அமர்ந்திருப்பதை ஒரு காட்சியாகவும் அதற்கப்பால் வாயில் நடந்தவற்றை எடுத்துச் சொல்கின்ற வாயிலோன் கூற்றும் வருகின்றது.

பாடப்பகுதியில் வரும் பின்வரும் வரிகளில் இலக்கிய நயத்தினை அவதானிக்குக (அ) 24 ஆம் வரியில் வரும் "திருவீழ் மார்பின் தென்னவர் கோயில்" என்பது திருவீழ் என்பது லஷ்மி விரும்பித் தங்கும் மார்பு என்ற கருத்து உடையது. ஆனால் அதேவேளையில் அவனுடைய வாழ்க்கையிலிருந்து திரு (செல்வம், அரசு) வீழ்ந்து கொண்டு போவதையும் அந்த வரி பூடகமாகக் குறிக்கின்றது.

(ஆ) 'அறிவு அறை போகிய பொறிஅறு கொஞ்சத்து இறைமுறை பிழைத்தோன் வாயிலோவே' எனவரும் வரிகளை நோக்கும் போது "அறை போதல்" என்பது பாதம் தாங்காது கீழே விழுதல் ஆகும். அறிவு கீழே விழுந்துவிட்டது நின்று கருத்து பொறி அறி நெஞ்சம் என்பது மனத்தின் பொறி ஆகிய மனச்சாட்சி அற்றுப் போனது என்பதைக் குறிக்கும்.

நாச்சியார் திருமொழி

தமிழ் நாட்டு வைஷ்ணவத்தில் பேசப்படும் பன்னிரண்டு ஆழ்வார்களுள் ஒருவராகச் சூடிக் கொடுத்த நாச்சியார் எனப்படும் ஆண்டாளும் ஒருவர். இவர் பெரியாழ்வாரின் மகள் எனப் போற்றப்படுகிறது. இவரது காலம் கி.பி. 9- ம் நூற்றாண்டாகும்.

திருமொழி வாரணமாயிரம்

(மாயவனை மணஞ் செய்துகொள்வதாகத் தான் கண்ட கனாவைத் தலைவி தோழிக்குக் கூறுதல்)

கலி விருத்தம்

கல்யாணிராகம் - ரூபகதாளம்

வாரணமாயிரம் சூழவலஞ்செய்து
நாரண நம்பி நடக்கின்றானென்றுஎதிர்
பூரணபொற்குடம் வைத்துப் புரமெங்கும்
தோரணம்நாட்டக் கனாக்கண்டேன்தோழீ!நான்.

நானைவதுவை மணமென்று நாளிட்டு
பானைகமுகு பரிசுடைப்பந்தற்கீழ்
கோளரிமாதவன் கோவிந்தனென்பான் ஓர்
கானைபுகுதக் கனாக்கண்டேன்தோழீ! நான்.

இந்திரனுள்ளிட்ட தேவர்குழாமெல்லாம்
வந்திருந்துஎன்னை மகட்பேசிமந்திரித்து
மந்திரக்கோடியுடுத்தி மணமாலை
அந்தரிசூட்டக் கனாக்கண்டேன்தோழீ! நான்.

நால்திசைத்தீர்த்தம்கொணர்ந்து நனிநல்கி
பார்ப்பனச்சிடர்கள் பல்லரெடுத்தேத்தி
பூப்புனைகண்ணிப் புனிதனோடுஎன்தன்னை
காப்புநாண்கட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழீ!நான்.

கதிரொளிதீபம் கலசமுடனேந்தி
சதிரிளமங்கையர்தாம் வந்துஎதிர்கொள்ள
மதுரையார்மன்னம் அடிநிலைதொட்டு எங்கும்
அதிரப்புஞ்சுதக் கனாக்கண்டேன்தோழி! நான்.

மத்தளம்கொட்ட வரிசங்கம்நின் றூத
முத்துடைத்தாமம் நிரைதாழ்ந்த பந்தற்கீழ்
மைத் துனன்நம்பி மதுசூதன்வந்து என்னைக்
கைத்தவம்பற்றக் கனாக்கண்டேன்தோழி! நான்.

வாய்நல்லார் நல்லமறையோதிமந்திரத்தால்
பாசிலைநாணல்படுத்துப் பரிதிவைத்து
காய்சிலமாகளிற்றன்னான் என்கைப்பற்றி
தீவலஞ்செய்யக் கனாக்கண்டேன்தோழி! நான்.

இம்மைக்கும்ஏழேற்பிறவிக்கும் பற்றாவான்
நம்மையுடையவன் நாராயணன்நம்பி
செம்மையுடையதிருக்கையால் தாள்பற்றி
அம்மிமிதிக்கக் கனாக்கண்டேன்தோழி! நான்.

வரிசிலைவாள்முகத்து என்னைமார்தாம் வந்திட்டு
எரிமுகம்பாரித்து என்னைமுன்னேநிறுத்து
அரிமுகன் அச்சுதன் கைம்மேல்என் கைவைத்து
பொரிமுகந் தட்டக் கனாக்கண்டேன்தோழி! நான்.

குங்குமம்பிக் குளிர்சாந்தமட்டித்து
மங்கலவீதி வலஞ்செய் துமணநீர்
அங்கு அவனோடும் உடன்சென்று அங்குஆனைமேல்
மஞ்சனமாட்டக் கனாக்கண்டேன்தோழி! நான்.

ஆயனுக்காகத் தான்கண்டகனாவினை
வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர்கோன்கோதைசொல்
தூயதமிழ்மாலை ஈரைந் தும்வல்லவர்
வாயும் நல்மக்களைப்பெற்று மகிழ்வாரே.

அடி. வரவு: வாரணம் -நாளை இந்திரன்- நால்திசை- கதிர்-மத்தளம்
-வாய். இம்மைக்கும் -வரிசிலை-குங்குமம்-ஆயனுக்காக-கருப்பூரம்.
ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

எ-ஆம் திருமொழி -கருப்பூரம் நாறுமோ
(பாஞ்சசன்னியத்தைப் பத்மநாடனோடுஞ் சுற்றமாக்குதல்)
தரவு கொச்சகக் கலிப்பா
வராளிராகம் -ரூபகதாளம்

கருப்பூரம்நாறுமோ? கமலப்பூநாறுமோ?
திருப்பவளச்செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ?
மருப்பொசித்தமாதவன் வாய்ச்சுவையும்நாற்றமும்
விருப்புற்றுக்கேட்கின்றேன் சொல்லாழிவெண்சங்கே!

ஆண்டாள் பாடலின் இலக்கிய முக்கியத்துவம் அவை காட்டும் பெண் உணர்வும் பெண் மனோநிலையும் ஆகும். ஒரு பெண் தனது திருமணத்தை எவ்வாறு நோக்குகிறாள் என்பதனை இந்தப் பாடல்கள் நன்கு சித்திரிக்கின்றன. இந்தத் திருமணம் ஒன்றின் பல்வேறு கட்டங்கள், இந்தப் பாடல்களிலே எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்றன. பூரண பொற்குடம் வைத்து தோரணம் நாட்டல், பந்தலிடல், பந்தலுக்குள் மாப்பிள்ளை வருதல், பெண்ணை அலங்காரம் செய்தல், மணவறையில் மாப்பிள்ளைக்கும் பெண்ணுக்கும் காப்புக் கட்டல், கைத்தலம் பற்றல், தீ வலம் வருதல், அம்மி மிதித்தல், பொறிமுகம் தட்டல், மஞ்சனமாட்டல் ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன. இந்த ஒவ்வொரு கட்டத்தையும் ஆண்டாள் எடுத்துரைக்கும் முறையில் அவள் கண்ணனோடு தனக்குள்ள உறவை எத்துணை அந்நியோனியத்துடனும், மனநிறைவுடனும் பார்க்கின்றாள் என்பது பாடல்களின் மூலம் தெரியவருகிறது. இந்தப்பாடல்கள் வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தில் மிக முக்கியமானவை. வைஷ்ணவ திருமணங்களில் இப்பாடல் பாடப்படுவது வழக்கம். கட்டபுல நேர்த்தியுடன் காட்சிகளை எடுத்துக் கூறப்படும் திறனை நன்கு அவதானித்துப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

திருவாசகம்

கி.பி. 9 ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மாணிக்க வாசகரின் பக்திப்பாடல்களின் தொகுதியே திருவாசகமாகும். திருவாசகத்தில் வரும் பாடல்களை இருவகையாகப் -பிரிக்கலாம். ஒன்று தன்மை நிலையில் நின்று பாடப்படுபவை, மற்றது ஒரு கற்பித நிலையில் நின்று பாடுதல். இரண்டாவது நிலையில் பெருமான் தன்னை ஒரு பெண்ணாகத் தோழமையுடைய பிறர் நிலையிலிருந்து குறிப்பாகப் பெண்கள் நிலையிருந்து அமைந்துள்ளவை இப்பாடல்கள் ஆகும். மன உணர்ச்சிகளை மிக நுணுக்கமாக விபரிக்கின்ற சிறப்பு மாணிக்க வாசகனிடத்தே காணப்படுகின்றது. சைவத் தமிழ்ப் பக்தி இலக்கியத்தின் கொடுமுடி என்று பேசப்படுவது திருவாசகமே. 'திருவாசகத்து உருகாதார் ஒருவாசகத்தும் உருகார்' என்பது பிரசித்தமான ஒரு கூற்றாகும். திருவாசகத்தைப் படிக்கும் பொழுது அதில்வரும் செய்யுள் சுட்டும் நுண்ணிய மன உணர்வுகளை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

'இறைவனை நித்திரையிலிருந்து எழும்பு வாயாக' எனப் பாடப்படுவதாக அமைந்தது திருப்பள்ளியெழுச்சியாகும். பள்ளி கொள்ளுதல் என்பது துயிலுதல் என்பதாகும்.

அரசர்களை அதிகாலையில் துயில் எழுப்புவதற்கு பாடல்கள் பாடப்படும் ஒரு மரபு சங்க காலம் முதல் இருந்து வந்துள்ளது. இந்த மரபின் தொடர்ச்சியாகவே இங்கு இறைவன் பள்ளியெழுமாறு வேண்டப் படுகின்றார். ஒருவனுடைய புகழைக் கூறி அவரைத் துயிலெழுப்பும் மரபு இப்பாடல்களில் காணப்படுகிறது.

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

திருப்பள்ளியெழுச்சி

திரோதான சுத்தி

எண்சீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

போற்றியென் வாழ்முத லாகிய பொருளே

புலர்ந்தது பூங்கழற் கிணைதுணை மலர்கொண்

டேற்றிநின் திருமுகத் தெமக்கருள் மலரும்

எழில்நகை கொண்டுநின் திருவடி தொழுவோம்
சேற்றிதழ்க் கமலங்கள் மலருந்தண் வயல்குழ்
திருப்பெருந்த துறையுறை சிவபெரு மானே
ஏற்றுயர் கொடியுடை யாயெனை யுடையாய்
எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

உரை:- எனது வாழ்விற்கு மூலப்பொருளாகிய பெருமானே! வணக்கம். (பொழுது) விடிந்தது. உனது அழகிய இரு திருவடிகளுக்கு ஒத்த இருமலர்களை அவற்றின்மேல் தூவி உன் சந்நிதியில் நின்று உனது திருமுகத்தில் எழுகின்ற அருள் விளங்கும் அழகிய புன்சிரிப்பினைப் பெற்று நினது திருவடிகளை வணங்குவோம். சிறந்த இதழையுடைய தாமரைகள் விரியப்பெற்ற சேற்றினையுடைய குளிர்ந்த வயல்கள் சூழ்ந்த திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானே, உயர்ந்த நந்திக்கொடியினை யுடையாய், என்னை உடையவனே, எமது தலைவனே, (துயில் நீங்கித்) திருப்பள்ளியினின்று எழுந்தருள்வாயாக. குறிப்பு: ஏற்றுதல்- மலர் தூவுதல். 'சேற்று' என்பதை 'வயல்' என்பதோடு முடிக்க. 'பங்கஜம்' என்ற வடசொல் சேற்றில் முறைப்பதெனப் பொருள்படும். ஏறு -காளை, புறவிருள் நீங்கக் கதிரவன் விரிதல் போல, அகவிருள் நீங்கத் திருமுகத்தே அரண்மலர்தல் கூறப்பட்டது. எழில்நகை, கதிரவன் கதிர்கள் போல்வது. பள்ளி -படுக்கை, துயில்.

அருணன்இந் திரன்திசை அணுகினன் இருள்போய்
அகன்றது உதயம்நின் மலர்த்திரு முகத்தின்
கருணையின் சூரியன் எழஎழ நயனக்
கடிமலர் மலரமற் றண்ணல் அங் கண்ணாம்
திரள்நிரை யறுபதம் முரல்வன் இவையோர்
திருப்பெருந்த துறையுறை சிவபெருமானே
அருள்நிதி தரவரும் ஆனந்த மலையே
அலைகட லேபள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

உரைநடை:- 'உதயம் அகன்றது' என மாறுக. 'அண்ணல்' என்பதைச் சிவபெருமானே என்பதோடு சேர்க்க.

உரை:- செங்கதிரவன் இந்திரன் (அதிபதியா யிருக்குந்) திக்காகிய கீழ்த்திசையை நெருங்கிவிட்டான். இரவினிருளானது நீங்க, உதயவொளி

பரவிற்று. தாமரைபோன்ற நினது திருமுகத்தின் அருளைப்போலக் கதிரவன் எழுந்து மேற்செல்லச் செல்ல, கண்கள் போன்றனவாய், வாசனையுடையனவாய் உள்ள, தாமரை மலர்கள் விரியும்படி, அழகிய அதன் பாங்கரில் திரளும் வரிசை வரிசையாய் வண்டுக் கூட்டங்கள் (ஓலித்து) ரீங்காரஞ் செய்கின்றன. இவற்றைக் கருதுக. பெருந்தகையே, திருப்பெருந் துறையில்கண் எழுந்தருளிய சிவபெருமானே, அருட் செல்வத்தைத் தரவருகின்ற இன்பமலையே, (எல்லாப் பொருளும்) அலைபோன்றோன்றி யடங்குதற்குரிய பெருங் கடலே, துயில் நீங்கி எழுந்தருள்க.

குறிப்பு:- 'அருணன்' என்பதைச் சூரியனது சாரதிக்கும் பெயராகக் கூறுவர். உதயகாலத்திலே திருமுகத்திலே அருட் கதிரவன் விளங்கித் தோன்றத் தோன்ற, அன்பர்களது கண்களாகிய காவன் மலர்கள் மலரும்படியாக, என, 'உதயநின் மலர்த் திருமுகத்தின் கருணையின் சூரியன் எழ எழ நயனக் கடிமலர் மலர்' என்பதற்குப் பொருள் கூறி, இத்தொடரைப், 'பள்ளி எழுந்தருளாயே' என்பதோடு முடிப்பாரு முளர். உதயம் - உதயவெளி. அகன்றது - பரவியது. தாமரைக்கு நயனத்தை ஒப்பிடுதல் உண்டு. கடி - வாசனை. ஓர் - அறிக. அறுபதம் - வண்டு, ஆறுகாலுடையது. நிரை - வரிசை, இறைவன் அலைகடல் போலு தலைப் பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கினா லறிக.

கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி
குருகுகள் இயம்பின இயம்பின சங்கம்
ஓவின தாரகை யொளியொளி யுதயத்
தொருப்படு கின்றது விருப்பொடு நமக்குத்
தேவநற் செறிகழல் தாளிணை காட்டாய்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெருமானே
யாவரும் அறிவரி யாய்எமக் கெளியாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

உரைநடை:- பூங்குயில் கூவின, கோழி கூவின, சங்கம் இயம்பின, தாரகையொளி ஓவின, உதயத்தொளி ஒருப்படுகின்றது. தேவ, நமக்கு விருப்பொடு, கழற்செறி நற்றாளிணை காட்டாய் என அமைத்துக் கொள்ளுக.

உரை:- (பொழுது புலவர்தை யுணர்த்த) அழகிய குயில்கள் கூவிவிட்டன. கோழிகளும் கூவின. பிறபறவை யினங்களும் ஒலித்துவிட்டன. சங்குகள் சந்தித்தன. நட்சத்திர வெளிச்சங்கள் மறைந்தன. உதயத்தினொளி தோன்றுகின்றது. கடவுளே, எங்கள்பால் விருப்பத்தொடு, வீரக்கழல் செறிந்த உனது (பிறவியறுக்கும் நல்ல திருவடி யிரண்டையுங் காட்டியருள்க. திருப் பெருந்துறையில் வீற்றிருக்குஞ் சிவபெருமானே, யாரும் அறியவொண்ணாதவனே; கருணையால் அடியராய் எங்களுக்கு எளிவந்தருள்பவனே, எமது தலைவனே, துயில் நீங்கி யருள்க.

குறிப்பு:- குறாகு- பறவைப்பொது. தாரகை-விண்மீன்- நற்றாள் -பிறவியறுத்து வீடளிக்கும் நன்மையுடையதாள். ஒருப்படுகின்றது- தோற்றுகின்றது. 'விருப்பொடு நமக்கு', என்பதற்கு நமக்கு விருப்ப முண்டாகுமாறு எனப்பொருள் கொண்டு 'ஒருப்படுகின்றது' என்பதனோடு முடிப்பது முண்டு.

இன்னிசை வீணையர் யாழினர் ஒருபால்
 இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்
 துன்னிய பிணைமலர்க் கையினர் ஒருபால்
 தொழுகையர் அழுகையர் துவள்கையர் ஒருபால்
 சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர் ஒருபால்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
 என்னையும் ஆண்டுகொண் டின்னருள் புரியும்
 எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

உரை:- (விடியற்காலத்தே, இறைவனை வழிபடுவான் புகுந்தாருள்) இனிய ஓசை யிசைக்கும் வீணையை உடையவர் ஒருபக்கம் (நின்றனர்) யாழ்வாசிப்போர் பிறிதொரு பக்கம். மந்திரங்களோடு துதிப்பாடல் களையும் ஓதுவார்கள் ஒருபக்கம். நெருங்கிக் கட்டப்பட்ட மலர்மாலை ஏந்திய கையினர் ஒருபக்கம். தொழுவவர், அழுவவர், வாடியசைபவர் ஒருபக்கம். தலையிற் கைகுவித்தவர் ஒருபக்கம். (இவர் யாவர்க்கும் அருள் புரிவான்) திருப்பெருந் துறையில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானே! (தகுதியற்ற) அடியேனையும் ஆட்கொண்டு இனிய பேரருள் செய்யும் எமது தலைவனே திருப்படுக்கை விட்டெழுந்தருள்க.

குறிப்பு:- வீணையும் யாமும் தம்முள் சிறிது வேறுபாடுடையன, இருக்கு-மந்திரம், பிணை-சேர்த்த, தொடுத்த, துவள்கை-அசைதல். 'தொழுகை' என்பதற்குத் தொழுங்கை யெனப் பொருளுரைத்தலுமுண்டு. அஞ்சலி -வணக்கம்.

பூதங்கள் தோறும்நின் றாயெனின் அல்லால்
போக்கிலன் வரவிலன் எனநினைப் புலவோர்
கீதங்கள் பாடுதல் ஆடுதல் அல்லால்
கேட்டறி யோம்உனைக் கண்டறி வாரைச்
சீதங்கொள் வயல்திருப் பெருந்துறை மன்னா
சிந்தனைக் கும்அரி யாயெங்கள் முன்வந்த(து)
ஏதங்கள் அறுத்தெம்மை ஆண்டருள் புரியும்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

உரை:- அறிஞர் நீ, ஐம்பூதங்களிலும் அல்லது எல்லாப் பொருள்களிலும் கலந்து நின்றாயென் றுரைப்பின் அல்லது, போக்குவரவு இல்லாதவன் என்று உன்னைக் கூறி, உன்பொருட்டு இசைப் பாடல்களைப் பாடுதலும், அதற்கேற்ப ஆனந்தக் கூத்தாடுவதுஞ்செய்வதை அல்லாமல், உன்னைத் தாமாக நேரே பார்த்தறிந்தவர்களை நாங்கள் கேட்டறியவில்லை. குளிர்ச்சி பொருந்திய வயல் சூழ்ந்த திருப்பெருந்துறை யரசே, மனதிற்கும் ஊகித்தறிதற் கெட்டாதவனே, அடியேங்கள் எதிரே தோன்றியருளி, எங்கள் குற்றங்களைத் தொலைத்துப் பேரருள் அளிக்கும் எமது தலைவனே, திருப்பள்ளிவிட் டெழுந்தருள்க.

குறிப்பு:- கடவுள் காட்டாமல், தாமாகக் கண்டறிய இயலாமை குறித்தனர். பூதம் ஐம்பூதத்தையும், உள்பொருள் யாவற்றையுங் குறிக்கும், பிறப்பிறப் பிலனாதலின். இறைவனைப் 'போக்கிலன் வரவிலன்' என்றார். ஏதங்கள் -குற்றங்கள். இச் சொல், பாசங்கள், மலங்கள், காமவெகுளி மயக்கமாய முக்குற்றங்கள் என்பதை யுணர்த்தும்.

பப்பற வீட்டிருந் துணரும்நின் அடியார்
பந்தனை வந்தறுந் தாரவர் பலரும்
மைப்புறு கண்ணியர் மானுடந் தியல்பின்
வணங்குகின் றார்அணங் கின்மண வாளா
செப்புறு கமலங்கள் மலருந்தண் வயல்கூழ்

திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெருமானே
இப்பிறப் பறுத்தெமை ஆண்டருள் புரியும்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

உரை:- உமை மணவாளா! மனவிரி வொழியப் பற்றற்ற நிலைநின்று மெய்யுணரும் உனது அன்பர்கள், உன்பாலெய்திப் பாச நீக்கமடைந்தார்கள். அவர்கள் எல்லாரும் மனித இயற்கையில் அன்பு நீர் பெருக்குந்தலைவியர்போல் நின்னைத் தொழுகிறார்கள். சிவப்பு நிறம் பொருந்திய தாமரைகள் விரியும் வயல் புடைசூழ்ந்த திருப்பெருந்துறையிற் றங்கிய சிவபெருமானே! இந்தப் பிறவியை நீக்கி எங்களை ஆட்கொள்ளவல்ல எமது தலைவனே! திருப்பள்ளி யெழுக.

குறிப்பு:- பப்பு, பரப்பு என்பதன் இடைக்குறை, வீடு -பற்று விட்ட நிலை. பந்தனை -கட்டு, பாசம், மலம்பலரும் -எல்லாரும், மைப்பு -நீருடைமை. மை -நீர், மைப்பு என்பதற்கு மைத்தன்மையெனப் பொருள் கொள்ளுதலுண்டு. 'மானுடத் தியல்பின், மைப்புறு கண்ணியர்' (ஆய்) என மாறுக. 'அவர் பலரும் மைப்புறு கண்ணியரும்' எனக்கொண்டு மானுடத் தியல்பாவது, கீழ்வீழ்ந்து வணங்குதல் என்பாருமுளர். மனித வாழ்க்கையிற் றலைவியர் தலைவர்பாற் காதலால் வழிபடுவதொப்ப என்றபொருள் சிறப்புடைத்து. செப்-சொல், புகழ் என்பது முண்டு. இப்பிறப்பு- எடுத்த பிறப்பு உடம்பொழித்து இரண்டறக் கலத்தலாகிய வீடு வேண்டுமென்பார் இவ்வாறு கூறினார்.

அதுபழச் சுவையென அமுதென அறிதற்
கரிதென எளிதென அமரரும் அறியார்
இதுஅவன் திருவுரு இவ்வவன் எனவே
எங்களை ஆண்டுகொண் டிங்கெழுந் தருளும்
மதுவளர் பொழில்திரு வுத்தரகோச
மங்கையுள் ளாய்திருப் பெருந்துறை மன்னா
எதுஎமைப் பணிகொளும் ஆறது கேட்போம்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

உரை:- பிரமமானது, கனியின் சுவைபோலும், அமுதம் போலும் எனவும், அது அறிவதற்கு முடியாதெனவும் அறிதற்கு எளிதாமெனவும்

வாதித்துத் தேவர்களும் அதனை அறியா நிலையிலிருப்பர். வீட்டுரும் பரம்பொருளினது திருவடிவம் இதுவாகும். திருவுருக் கொண்டு வந்த இவனே அப்பெருமான் என்று நாங்கள் சொல்லும்படியாக, எங்களை யாட்கொள்ள இவ்வுலகத்தே திருவுருக் கொண்டெழுந்தருளிய, தேன் மிகுந்த சோலை சூழ்ந்த திருவுத்தர கோச மங்கையி லுறைவோனே, திருப்பெருந்துறைக் கோவே எங்களை ஏவல்கொள்ளும் முறை எதுவோ, அதனை நாங்கள் கேட்டு நடப்போம். எமது தலைவனே! திருப்பள்ளி யெழுக.

குறிப்பு:- அது, என்பது பரம் பொருளாகிய பிரமத்தைக் குறிக்கும். பழத்திற் சுவைபோல, உலகிற் கலந்துள்ள தென்ற கொள்கை பற்றி அவ்வாறு கூறினர். பிறவியறுத்தலின் அமுதமாயிற்று. அன்பர்க்கெளி தெனவும் பிறர்க்கரிதெனவும் பேசியும், முயற்சிப் பயன் கைந்தில ரென்பது கருத்து.

முந்திய முதல்நடு இறுதியு மானாய்
மூவரும் அறிகிலர் யாவர்மற் றறிவார்
பந்தனை விரலியும் நீயும்நின் அடியார்
பழங்குடில் தொறும்எழுந் தருளிய பரனே
செந்தழல் புரைதிரு மேனியுங் காட்டித்
திருப்பெருந் துறையுறை கோயிலுங் காட்டி
அந்தண னாவதுங் காட்டிவந் தாண்டாய்
ஆரமு தேபள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

உரை:- கிடைத்தற்கரிய நிறைந்த அமுதமே! முற்பட்ட முதலும் நிலையும் முடிவும் ஆனவனே! மும்மூர்த்திகளும் உன்னை அறிய வல்லார் அல்லர். (எனின்) வேறு யார், உன்னை அறிதல் கூடும்? பந்தின் தன்மை சார்ந்த திருக்கை விரலுடைய திருவருட் கத்தியும்நீயும் அன்பர்களுடைய பழைய குடிசைகள் தோறும் அவர்களுள் அவர்க்கருள் புரிவான் வேண்டி எழுந்தருளிப் போந்த மேலானவனே! சிவந்த அனல்போலுஞ் செம்மேனி வடிவங்காட்டியருளி, நீ திருப்பெருந்துறையிற் றங்குகின்ற திருக்கோயிலையுங் காட்டி, நீ ஆட்கொள்ளும் அருளாளனாய் வருதலையுங் காட்டி, எங்கள் பால் வந்து ஆட்கொண்டவனே! நீ, திருப்பள்ளிவிட் டெழுந்தருள்க.

குறிப்பு:- 'முந்திய' என்றது, எல்லாவற்றிற்கு முற்பட்ட, முதற் பெரும்படைப்பு, காப்பு, அழிப்பைக் குறிப்பது. இடை முத்தொழில்கள் பல. பந்து, உருட்சி, திரட்சிக்குவமை. 'பந்து சேர் விரலால்' என்ற தேவாரமும் காண்க. எழுந்தருளி யாட் கொள்ளுந் தொன்மை முறை குறிப்பர் 'பழங்குடில்' என்றார். அது, போய்ப் பழகிய குடில்போலும் திருப்பெருந் துறையை 'உறை கோயிலாகக்' காட்டி என்பாருமுளர். 'அந்தணன்' வேதிய வடிவங் குறித்தல் கூடும்.

விண்ணகத்தேவரும் நண்ணவும் மாட்டா
விழுப்பொரு ளேயுன தொழுப்படி யோங்கள்
மண்ணகத் தேவந்து வாழ்ச்செய் தானே
வண்திருப் பெருந்துறை யாய்வழி யடியோம்
கண்ணகத் தேநின்று களிதரு தேனே
கடலமு தேகரும் பேவிரும் படியார்
எண்ணகத் தாய்உல குக்குயி ரானாய்
எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

உரை:- வானுலகத்தேயுள்ள விண்ணவர்களும் அடையவொண்ணாத மேலான பரம்பொருளே, உன்னுடைய தொண்டாற்றும் அடிமையுமாகிய நாங்கள் இம்மண்ணுலகத்தே (பேரின்பத்தோடு) வாழும்படியாக, இங்கே எழுந்தருளிவந்து எங்களைச் செய்வித்தவனே, வளம்பொருந்திய திருப்பெருந்துறை யுடையவனே, பரம்பரைத் தொண்டராகிய எங்களுடைய கண்ணில் நின்று, அல்லது அகத்தே நின்று மகிழ்ச்சி தருகின்ற தேன்போலினியவனே, விண்ணவர்க்குத் திருப்பாற்கடலமுதம் போல்பவனே, (அல்லது) எல்லாங் கடந்த அருமருந்தே, கரும்பு போல்பவனே, உன்னை அன்பால் விரும்புகின்ற அடியவர்கள் நினைவிலுள்ளானே, எல்லா உயிர்களுக்கும் உயிரானவனே, எமது தலைவனே, திருப்பள்ளியெழுக.

குறிப்பு:- விழு-மேலான. தொழுப்பு- தொழும்பு என்பதன் வலித்தல் விகாரம், -தொண்டு. தேன், அமுது, கருப்பஞ்சாறு மூன்றையு முவமையாகக் கூறுதல் அடிகள் மரபு.

புவனியிற் போய்ப்பிற வாமையில் நான்நாம்
 போக்குகின் றோம்அவ மேயிந்தப் பூமி
 சிவனுய்யக் கொள்கின்ற வாறென்று நோக்கித்
 திருப்பெருந் துறையுறை வாய்திரு மாலாம்
 அவன்விருப் பெய்தவும் மலரவன் ஆசைப்
 படவும்தின் அலர்ந்தமெய்க் கருணையும் நீயும்
 அவனியிற் புகுந்தெமை ஆட்கொள்ள வல்லாய்
 ஆரமு தேபள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

உரை நடை:- 'ஆரமுதே, இந்தப் பூமி... நோக்கி' என்பதை முதலிலும், 'திருப்பெருந்துறை யுறைவாய்' என்பதை ஈற்றடியிலுங் கொள்ருக.

உரை:- கிடைத்தற்கரிய அமுதமே, இந்தப் பூவுலகம் சிவபெருமான் உயிர்களை வீட்டுளி ஆட்கொள்கின்ற வகையுடைய தென்று பார்த்து, நாம் பூமியிற்புகுந்து பிறந்து (அவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளப் பெறாமல்) வாழ்நாளை வீணாகப் போக்குகின்றோமே யென்று திருமாலாகிய பெரியோன் விருப்ப மடையவும், மலரிலுறைகின்ற நான்முகன் ஆசைப்படும் படியாகவும், நீயும் விளங்கிய பொய்யாத நினைது திருவருட்சத்தியும், ஞாலத்தே போந்தருளி எங்களை உய்யக் கொண்டருள வல்லவனே, திருப்பெருந்துறையுறைவானே, திருப்பள்ளி விட்டு எழுந்தருள்க.

குறிப்பு:- புவனி, அவனி, பூமி என்பன நிலவுலகை யுணர்த்தின. அவமே- வீணே. அலரவன் -வெண்டாமரை யுறைவோன். 'அலர்ந்த மெய்க்கருணை' யென்றது, வீடுய்ப்பிக்குந் தாயாகிய அருட் சத்தியை திரோதான சத்தியின் வேறாய அருட்சத்தியெனக் குறிப்பித்தார். ஐந்தெழுத்திலே, வகரத்தார் சுட்டப்படும் அருளென்றறிக.

திருவாசகத்தில் நாம் நோக்க வேண்டிய முக்கியமான அம்சம். மாணிக்கவாசகர் இறைவனின் அருளை மெச்சுகின்ற முறைமையாகும். தனது அடியவர்களிடத்து இறைவன் தானே சென்று அருள் வழங்குகின்றாள் என்பதை நெஞ்சு நெகிழ மாணிக்க வாசகர் எடுத்துரைக்கின்றார். இந்தப் பாடல்களிலும் அப்பண்பு காணப்படுகின்றது. திருவாசகப் பாடல்களில் படிமங்கள் நிறையக் காணப்படும். இறைவனுடைய தன்மையையும் அருளையும் நினைத்து

நினைத்து உருகுகின்ற வகையில் பாடங்கள் அமைந்திருக்கும். திருவாசகத்தில் ஒவ்வொரு வரிகளிலும் புதைந்து கிடக்கின்ற படிமங்களை கண்டு விளங்கி படித்தல் நன்று. உதாரணமாக "வாழ் முதலாகிய பொருள்" -வாழ்க்கு முதலாக அமைந்த பொருள். இந்த முதலில் தன்மையைக் கொண்டே நாங்கள் பயன்களைப் பெறமுடியும். வாழ்க்கையின் பயனைத்தருவது பொருள்.

"திருமுகத்து எமக்கு அருள்மலரும் எழில்நகை கொண்டு" இறைவன் அடியவர்களைப் பார்த்து புன்னகை புரியும் தன்மை மிகமிக நுண்ணியதாக எடுத்துக் கூறப்படுகிறது.

இவ்வாறு திருவாசகப் பாடல்களில் காணப்படும் நயங்களை நன்கு அவதானித்தல் வேண்டும்.

சுவாமிநாதர்

வருமாறு காண்பது...
திருமுகத்து எமக்கு அருள்மலரும் எழில்நகை கொண்டு...
இறைவன் அடியவர்களைப் பார்த்து புன்னகை புரியும் தன்மை மிகமிக நுண்ணியதாக எடுத்துக் கூறப்படுகிறது.

சுவாமிநாதர்

வருமாறு காண்பது...
திருமுகத்து எமக்கு அருள்மலரும் எழில்நகை கொண்டு...
இறைவன் அடியவர்களைப் பார்த்து புன்னகை புரியும் தன்மை மிகமிக நுண்ணியதாக எடுத்துக் கூறப்படுகிறது.

கலிங்கத்துப்பரணி

சோழ அரசவைப் புலவரான சயங் கொண்டான் முதலாம் குலோத்துங்கன் மேற்கொண்ட கலிங்கப் போரை சிறப்பித்துப் பாடுவது கலிங்கத்துப் பரணி ஆகும். பேய்கள் ஒருங்கு கூடும் காட்டினுடைய வெப்பத்தையும் கொடூரத்தையும் இப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

கலிங்கத்துப்பரணி

காடு பாடியது

(பாலை நிலத்தையும், அது வெம்மை மிகுதியால் விளங்கும் இயல்பையும் பற்றிப் பாடிய செய்யுட்களின் பகுதி.)

காடு பாடுவோம்

போரில் இறந்த கலிங்க வீரர்களுடைய நினைத்திலாகிய உணவைத் தந்து, ஒப்பற்ற கலிங்கப் போர்க்களத்திலுள்ள பேய்களினுடைய வயிற்றினை இரண்டு பங்காக நிறையச் செய்தாள் காளி தேவி. அவள் வாழுமிடம் பாலைநிலத்தைச் சார்ந்த காடு. அதன் சிறப்பை இனிப் பாடுவோமாக!

களப் போர் விளைந்த கலிங்கத்துக்

கலிங்கர் நிணக்கூழ் களப் பேயின்

உளப்போர் இரண்டு நிறைவித்தாள்

உறையும் காடு பாடுவாம்.

நிணம்-தசை; கொழுப்பு. உளப்பு -உளம்பு; வருத்தம். நிறைவித்தாள் -நிறைவித்தவள்; காளி. உறையும் -வாழும். களப்போர் -களங்கொண்டு ஆற்றிய போர்.

மரம் செடி கொடிகள்

பொரி பொரியாய்ப் போன காரைச் செடிகள், கருகிப் போன சூரை மரங்கள், புகைந்து எரிந்துபோன வீரை மரங்கள், தீப்பற்றி எரிந்த மூங்கில் மரங்கள், மேற்பட்டை உரிந்த பாரை மரங்கள், முறிக்கப்பட்ட பாலை மரங்கள், காய்ந்த ஓமை மரங்கள் முதலியவை அப்பாலை நிலத்தில் எங்கணும் விரவியிருந்தன.

இலை, பழம் முதலியன உதிர்ந்த விளாமரங்கள், உலர்ந்த நெல்லி மரங்கள், காய்ந்துபோன தும்பைச் செடிகள், உலர்ந்த வேலமரங்கள்,

பிளந்த முள்ளிச் செடிகள், சூறாவளியால் சிதைந்த வள்ளிக்கொடிகள், பிளவுபட்ட கள்ளிமரங்கள் ஆகியவை அப் பாலை நிலமெங்கும் பரவியிருந்தன.

உலர்ந்துபோன வாகை மரங்கள், நீர் வற்றிப் போன கூகைக் கொடிகள், அழிந்துபோன தேற்றா மரங்கள், சிதைந்து போன வேலமரங்கள், முதிர்ந்து போன இண்டங் கொடிகள், உலர்ந்துபோன மூங்கில் மரங்கள் காற்றால் ஓடிந்துபோன புன்கமரங்கள் ஆகியவை எங்கும் வரிசை வரிசையாய் நிறைந்திருந்தன.

பொரிந்த காரை, கரிந்த சூரை

புகைந்த வீரை, எரிந்த வேய்,

உரிந்த பாரை, எரிந்த பாலை,

உலர்ந்த ஓமை, கலந்தவே,

உதிர்ந்த வெள்ளில், ஓடுங்கு நெல்லி.

உணங்கு தும்பை, உலர்ந்த வேல்,

பிதிர்ந்த முள்ளி, சிதைந்த வள்ளி,

பிளந்த கள்ளி, பரந்தவே.

வற்றல் வாகை, வறந்த கூகை

மடிந்த தேறு, பொடிந்த வேல்,

முற்றல் ஈகை, முனிந்த விண்டு.

முரிந்த புன்கு! நிறைந்தவே.

வெள்ளில்-விளாமரம். உணங்கு -உணர்ந்த. ஓடுங்கு- வற்றி ஓடுங்கிய. பிதிர்ந்த -பிளந்த. பரந்த -பரவியிருந்தன. வற்றல்-உலர்தல். வலந்த -நீர் வற்றிய. கூகை -ஒருவகைக் கிழங்குக் கொடி. மடிந்த -அழிந்த. தேறு -தேற்றாமரம். பொடிந்த -சிதைந்த. முற்றல் -முதிர்ந்தல். ஈகை -இண்டங்கொடி. முனிந்த உலர்ந்த, விண்டு -மூங்கில். முரிந்த -ஓடிந்த.

பரிதியின் செயல்

பாலை நிலம் மிகக் கொடியது. அதன் யது. அதன் தரை முழுவதும் வெயிலின் வெப்பத்தால் ஏற்பட்ட நில வெடிப்புக்கள் நிறைந்துள்ளன. அவற்றில் சூரியனின் ஒளிக்கதிர்கள் இயற்கையாகப் படிகின்றன. இது, சூரியனானவன், 'தனது மனைவியாகிய சாலை என்பவள் புகுந்து

ஒளிந்துகொண்ட இடம் யாது? எனத் தன் ஒளிக்கதிர்களாகிய கைகளால் தடவி இடைவிடாது திளைத்துத் தேடுதலை ஒத்திருக்கின்றது.

தீய அக் கொடிய கானகத் தரை
திறந்த வாய்தொறும் நுழைந்து, 'தன்
சாயை புக்க வழி யாது' எனப் பரிதி
தன் கரம் கொடு திளைக்குமே!

கானகம் - பாலை நிலம். தரை திறந்த வாய்தொழும் - நிலம் வெடிப்புகள் கண்டுள்ள இடமெங்கும். சாலை - சூரியனின் மனைவி. பரிதி - சூரியன். கரம் - கை. திளைத்தல் - ஏதேனும் ஒரு தொழிலை இடைவிடாது பழகுதல்.

நிழல் இல்லாமை

இரை தேடுவதன் பொருட்டு வானத்தில் வட்டமிட்டு அசைந்து செல்லுகின்ற இறகுகளையுடைய கொடிய பருந்துகளின் நிழலானது, பாலை நிலத்தின் வெப்பத்துக்குப் பயந்து, அதனைத் தாங்கமாட்டாமல், அக் கொடிய பாலைக்காட்டை விட்டு ஓடிப்போகின்றது. அவ்வாறு ஓடுகின்ற நிழலே அல்லாமல் நிலைபெற்றிருக்கும் நிழல் என்பது அப்பாலைவனத்தில் ஓரிடத்திலேனும் இல்லை.

ஆடுகின்ற சிறை வெம் பருந்தின் நிழல்
அஞ்சி, அக் கடு வனத்தை விட்டு
ஓடுகின்ற நிழல் ஓக்கும்; நிற்கும் நிழல்
ஓரிடத்தும் உள அல்லவே!

ஆடுகின்ற - அசைகின்ற. சிறை - இறகு. கடு - கொடிய, உள அல்ல - உண்டாயிருப்பன அல்ல. நிழலற்ற பாலையின் கொடிய வெம்மையினை இப்படி நிழலும் பயந்து ஓடுகின்றது என்கின்றனர்.

நிழலின் செயல்

மரத்தின் அடியிலே நின்ற நிழலானது, 'வெளியே தலை காட்டினால் வெயில் உட்கொண்டு விடுமோ?' என்று கருதியும், நீரின்றி வாடும் மரங்கள் தங்கள் நிழலைத் தாமே உட்கொள்ளக்கூடும்' என்று கருதியும் பயந்து, அம் மரங்களின் கீழிருந்து, யாரும் அறியாதே விலகிப் போயிற்று! 'ஆதவம் பருகும்' என்று நின்ற நிழல் ஆங்கு நின்று குடிபோனது - 'அப்

பாதவம் புனல் பெறாது உணங்குவன
பருகும் நம்மை' என வெருவியே."

ஆதவம்-வெயில். பருகும் - உட்கொள்ளும். நின்ற - மரத்தடியில் நின்ற. அங்கு - மரத்தடி. குடிபோனது - நீக்கிப் போயிற்று. பாதவம் - வேரால் நீரைப் பருகுவது; மரம். புனல் - நீர். உணங்குவன - உலர்வன. வெருவி - பயந்து. 'இங்கே 'நிழல்' என்றது முன்பிருந்த நிழலை; இப்போது மரங்கள் பட்டுப்போய்த் தோன்றின என்பார் இப்படிக்கூறுகின்றனர்.

நெருப்பும் புகையும்

செக்கச்சிவந்த பாலைநிலப் பரப்பானது செந்நெருப்பைக் கொட்டித் தகட்டைப் பழுக்கச் செய்து நிலத்தை அமைத்ததை ஒத்திருக்கின்றது. அப்பாலை நிலத்தின் மேலே பறக்கும் புறாக்கள், அந் நெருப்பிலிருந்து திரண்டெழுந்த புகைக் கூட்டத்தை ஒத்திருக்குமே அல்லாமல், வேறு எவற்றிற்கும் ஒப்பாகமாட்டா!

செந் நெருப்பினைத் தகடு செய்து பார்

செய்தது ஒக்கும், அச்செந்தரைப் பரப்பு!

அந் நெருப்பினில் புகை திரண்டது ஒப்பு

அலது ஒப்புறா, அதன் இடைப் புறா!

பாலை நிலத்தை நெருப்புக்கு உவமித்தவர், அதனிடையே பறந்து செல்லும் புறாக் 'கூட்டத்தைப்' புகை என்கிறார்.

நிலத்தில் நீரின்மை

பாலை நிலத்தில் ஒரே கொடிய வெப்பம்! அதனால், மானின் வாய் வெந்துபோய் உள்ளது! மேலும் மானுக்குத் தாகவிடாயும் மிகுதி! நெருப்பிலிருந்து நீர் கிடைத்தாலும் குடித்துவிடும் - அப்படி ஒரு பேரெண்ணம் மானுக்கு! அந் நிலையில் விடாய் மிகுதியால் வெதும்பிய மான், செந்நாயின் வாயிலிருந்து வடியும் அருந்தத் தகாத எச்சில் நீரைக்கூட அருந்தத்தகும் நீர் என்று கருதி மகிழ்ந்து, நாவினால் நக்கி விக்கி நிற்கும் காட்சியைத்தான் காணலாம்! ('செந்நாய்க்கு அஞ்சி ஓடுதற்குரிய மான், அதன் வாயிலிருந்து வடியும் நீரை நக்கிக் குடித்து விக்கும்' என்பது, வெம்மை மிகுதியால் அவை தத்தம் இயல்புகளை மறந்து களைத்திருந்தன என்றற்காம்.)

தீயின் வாயின் நீர் பெறினும் உண்பதோர்

சிந்தை கூர, வாய் வெந் துலர்ந்து செந்

நாயின் வாயின்நீர் தன்னை, நீர்எனா

நவ்வி நாவினால் நக்கி விக்குமே!

தீயின்வாய்-நெருப்பில், சிந்தை- எண்ணம். கூர - மிக. வாயின் நீர்தன்னை
-வாயிலிருந்து வடியும் நீரை. நவ்வி -மான்

நிலத்தின் வெம்மை

சிறந்த வானுலகத்திலுள்ள தேவர்கள், நிலத்தில் தங்கள் திருவடிகளை வைக்காமலிருப்பது, அப்பாலை நிலத்தின் வெப்பக் கொடுமையைத் தாங்கமுடியாமை கருதியேயாகும். இவ்வாறு இருக்கவும், இந் நிலவுலகத்துள்ள மனிதர் அப்பாலைநிலத்தில் செல்வது எளியதாகுமோ? ஆகாது. (தேவர்களின் காலடிகள் நிலத்திற் படா வென்பதனை இப்படி நயமாக உவமித்துக் கூறுகின்றனர்.)

இந் நிலத்துளோர் ஏகல் ஆவதற்கு

எளிய கானமோ? அரிய வானுளோர்

அந் நிலத்தின்மேல் வெம்மையைக் குறித்து

அல்லவோ, நிலத்து அடி யிடாததே!

ஏகல் ஆவதற்கு -ஏகுவதற்கு. கானம் -பாலை நிலம். வானுளோர்
-வானுலகத்தில் உள்ளவர்; தேவர்.

இரவியும் இருபொழுதும்

ஞாயிற்றினுடைய பச்சைக் குதிரைகள் வானத்திற் பகல் வேளையில் இயங்கிச் செல்கின்றன; இரவில் செல்வதில்லை. ஏன் தெரியுமா? சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்: ஞாயிறு பகலில் காளி வாழும் பாலைநிலத்தைக் கடந்தது. அப்போது அந்நிலத்தின் கொடிய வெம்மையால் அதற்கு மிக்க களைப்பு உண்டாயிற்று. அதனைத் தணித்துக் கொண்டால்தான் அது மறுபகலில் இயங்கமுடியும். அப்படித் தணித்துக் கொள்ளுவதற்கு அதற்கு இருக்கும் வேளை இரவுதான்! அதனால்தான் ஞாயிறு இரவில் அங்கே இயங்குவதில்லை!

இரு பொழுதும் இரவி பசும் புரவி விசும்பு

இயங்காதது இயம்பக் கேண்மின்

ஒருபொழுதும் தரித்தன்றி, ஊடுபோக்கு

அரிது அணங்கின் காடு என்று அன்றோ!

இருபொழுது - பகல், இரவு என்னும் இரண்டு வேளைகள். இரவி-
ஞாயிறு. புரவி - குதிரை. விசம்பு - வானம். இயங்காதது - செல்லாததன்
காரணம். இயம்ப - சொல்ல. தரித்து தங்கி இளைப்பாறி. ஊடு - இடையே.
போக்கு - போதல். அணங்கு - காளி; இது மிகச் சிறந்த கற்பனை.

பனிநீரும் மழைநீரும் வியர்வை நீரே!

கார்மேகமும் வெண்ணிலவுமீ 'பாலை நிலத்தைக் கடந்து செல்வோம்'
என்று கருதி மெல்ல மெல்லச் சென்றன. ஆனால் அந்நிலமெங்கும் ஒரே
கொடிய வெப்பமாக இருந்தது. அவற்றால் அதனைப் பொறுக்க
முடியவில்லை. அதனால் விரைந்து ஓடவாயின. அப்படி ஓடும்போது
அவற்றின் உடல் இளைத்து வேர்வையாகக் கொட்டிற்று. ஐயோ!
அவ்வாறு கொட்டிய வியர்வை நீரையே கார்மேகம் மழைநீராகவும்,
வெண்ணிலவு பனிநீராகவும் பெய்தன!

'காடு இதனைக் கடத்தும்' எனக் கருமுகிலும்
வெண் மதியும் கடக்க, அப்பால்
ஓடிஇளைத்து உடல் வியர்த்த வியர்வன்றோ,
உகு புனலும் பனியும் அம்மா!

கடத்தும் - கடந்து செல்வோம். முகில் மேகம். மதி நிலவு. உகு - சொரிந்த.
புனல் - மழைநீர் - (புனலும் பனியும் பாலையைக் கடந்து சென்றபின்
பெய்யப்படுவன என்று அறிதல் வேண்டும்.)

தேவர் வாழ்க்கை

தேவர்கள் வானத்தின் உச்சியிலே குளிர்ந்த கார்மேகத்தைத்
திரைச்சீலையாக அமைத்துக்கொண்டும், சந்திரனை விசிறியாகப் பிடித்து
விசிறிக் கொண்டும் இருக்கிறார்களே எதன்பொருட்டுத் தெரியுமா?
கொடிய வேகம் மிகுந்த பாலைநிலத்தின் பொறுக்கமுடியாத
வெப்பக்கொடுமையைச் சிறிதேனும் தணித்துக் கொள்ளும்
பொருட்டேயாகும் அல்லவோ!

விம்மு கடு விசை வனத்தின் வெம்மையினைக்
குறித் தன்றோ, விண்ணோர் விண்ணின்
அம் முகடு முகில்திரை இட்டு, அமுத வட்ட
ஆலவட்டம் எடுப்பது அம்மா!

விம்மு - மிகுந்த. சுடு - கொடிய. விசை - வேகம். வனம் - பாலைநிலம். விண்ணோர் - தேவர். விண் - வானம். மை - கரிய. முகடு - உச்சி. முகில் திரை - மேகமாகிய திரைச்சீலை. இட்டு - அமைத்து. அமுதவட்டம் - நிலா. ஆலவட்டம் - விசிறி. அமுத வட்ட ஆலவட்டம் - வட்ட நிலவாகிய விசிறி.

பேயின் மூச்சும் மரத்தின் புகையும்

இவ்வுலகம் இடம்விட்டுப் பெயர்ந்து ஓடிப்போகாமல் காத்துக்கொள்ளும் பொருட்டு, இப்பாலை நிலத்தில் காளி தேவியால் நிறுத்திவைக்கப்பட்ட பேய்கள், தனித்தனியாக நின்று பெருமூச்சுவிட்டால் எப்படியிருக்குமோ அதுபோல, இப்பாலை நிலத்திலுள்ள மரங்கள் எல்லாம் எரிந்து கரிந்து புகைந்து கிடக்கின்றனவே!

நிலம் புடை பேர்ந்து ஓடாமே,

நெடு மோடி, நிறுத்திய பேய்

புலம்பொடு நின்று உயிர்ப்பன போல்,

புகைந்து மரம் கரிந்து உளவால்.

புடை பெயர்தல் - இடம் விட்டுப் பெயர்தல். நெடு - சிறந்த. மோடி - காளி. புலம்பு - தனிமை. உயிர்ப்பன - பெருமூச்சு விடுவன.

வறண்ட நாக்கும் முதிய பேயும்

நன்றாய் முற்றிய நீண்ட மரங்களின் பொந்துகளிலிருந்து பெரிய பாம்புகள் வெளிப்படுதல், பசியால் உடல் மெலிந்த பேய்கள், தாகவிடாய் பொறுக்க மாட்டாமையால் வாயிலுள்ள ஈரம் புலர்ந்து, வறண்ட நாக்குகளை வெளியே நீட்டிக் கொண்டிருப்பன போலத் தோன்றும்.

வற்றிய பேய் வாய் உலர்ந்து,

வறள்நாக்கை நீட்டுவ போல்,

முற்றிய நீர் மரப் பொதும்பின்

முது பாம்பு புறப்படு மால்!

வற்றிய - மெலிந்த. உலர்ந்து - ஈரம் காய்ந்து. வறள் - வறண்ட. பொதும்பு - பொந்து. மரப்பொந்தினுள்ளும் இருக்க மாட்டாமல் பாம்புகள் வெளியேறுவதை இப்படிக்கூறுகின்றார்.

சூறாவளியின் இயல்பு

காண்பவரின் கண்கள் சுழலும்படியாகப் பாலை நிலத்தில் தோன்றி வருகின்ற கானலானது, தண்ணீர் அலையலையாக மிதந்து வருவதுபோல் தோன்றும். அந்தத் தண்ணீரில் சுழிகள் சுழன்று வருவன போல, சுழல் காற்றும் சுழன்று சுழன்று அடிக்கும்.

விழி சுழல வரு பேய்த்தேர்

மிதந்து வரு நீர்; அந் நீர்ச்

சுழி சுழல வருவதெனச்

சூறாவளி சுழன்றிடுமால்!

பேய்த்தேர் - கானல்நீர். சூறாவளி - சுழல் காற்று.

நீறு பூத்த நெருப்பு

சுழன்று வீசிய சூறைக்காற்று, உயிர் போய் அழிந்த உடலைச் சுட்டெரித்த கடலைச் சாம்பலைக் கிளறி அடித்தது. அப்படிக்கிளறி அடித்த சாம்பல் அங்கு கிடந்த மாணிக்கங்களின் செந்நிறத்தை மறைத்தது. அவ்வாறு செந்நிறம் மறைந்து கிடக்கும் மாணிக்கங்கள், புகையால் மூடப்பட்ட நெருப்பைப் போலவும், சாம்பலால் மூடப்பட்ட நெருப்பைப் போலவும் தோன்றுவனவாம்!

சிதைந்த உடல் சுடுகடலைப் பொடியைச் சூறை

சீத்தடிப்பச், சிதறிய அப் பொடியால், செம்மை

புதைந்த மணி புகைபோர்த்த தழுவே போலும்!

போலாவேல், பொடி மூடும் தணலே போலும்!

சிதைந்த - உயிர் போய் அழிந்த. பொடி - சாம்பல். சூறை - சூறாவளி. சீத்து - கிளறி. புதைந்த - மறைந்த. மணி - இரத்தினம். தழல் - நெருப்பு. பொடி மூடு தணல் - நீறு பூத்த நெருப்பு.

முத்துச் சொரிதல்! கண்ணீர் பொழிதல்!

மண் வரைக்கும் ஓடி, ஈரம் நீங்கி, மிகவும் வறண்டு, வெடிப்புக்களால் திறந்த இடங்களில், மூங்கில்கள் கணுக்கள் வெடித்து முத்துக்களைச் சொரியும். அம் முத்துக்கள் மூங்கில் இரக்கப்பட்டு இயல்பாகச் சொரிகின்ற கண்ணீரைப் போன்று விளங்கும். அல்லது பாலை நிலத்தின் வெப்பக் கொடுமையைக் கண்டோர் மனமுருகிச் சொரிகின்ற கண்ணீர்த் துளிகளைப் போன்றிருக்கும்!

மண்ணூடி, அற வறந்து, அங்காந்த
வாய் வழியே வேய் பொழியும் முத்தம், அவ்வேய்
கண்ணூடிச் சொரிகின்ற கண்ணீர் அன்றேல்
கண்டு இரங்கிச் சொரிகின்ற கண்ணீர்போலும்!

அற-முர்போலும்!

அற-முழுக்க. வறந்து- வறண்டு. துறந்து -நீங்கி. அங்காந்த -வாய் திறந்த
வேய் -மூங்கில். முத்தம் -முத்து. கண் ஓடி -இரக்கப்பட்டு; கணுக்கள்
வெடித்து -இரங்கி -மனம் வருந்தி.

முத்துக்கள் கொப்புளங்கள்

கணுக்கள் வெடித்த மூங்கில்களிலிருந்து முத்துக்கள் வேகமாகத்
தெறித்துப் பாலையிலத்தில் விழுந்து கிடக்கும். அவை, பாலையிலம்
வருந்தி வெதுப்பியமையால், அதன் உடம்பில் தோன்றிய வியர்வைப்
புள்ளிகளைப் போன்று இருக்கும்; அல்லது; கொப்புளங்களை
ஓத்திருக்கும்.

வெடித்த கழை, விசை தெறிப்பத் தரைமேல் முத்தம்
வீழ்ந்தன, அத்தரை புழுங்கி அழன்று, மெய்ம்மேல்
பொடித்த வியர்ப் புள்ளிகளே போலும் போலும்!
போலாவேல், கொப்புளங்கள் போலும் போலும்!

கழை -மூங்கில். விசை -வேகம். புழுங்கி -வருந்தி. அழன்று -வெதுப்பி.
பொடித்த -தோன்றிய. வியர்ப்புள்ளி- வியர்வைத்துளி. 'விசைத்து எறிந்த
முத்தம் மண்மேல்' 'அழன்று மேன்மேல்' என்பன, வேறு பாடங்கள்.
மூங்கில் வெடித்தது கோடை வெம்மையால்.

காற்றின் தன்மை

நீர் பரந்த கடல்கள், வலிய அலைகளாகிய கைகளைப் பல முறை
கரையிலே செலுத்துவதும், திக்கு யானைகளின் காதுகளிலிருந்து காற்று
வீசுவதும், படர்ந்த கொடிய பாலையிலத்திலிருந்து வீசிவரும் வெப்பம்
மிகுந்த காற்றுத் தம்மிடம் வாராமல் தடுத்துக் கொள்வதற்கே யாகும்!

பல் கால் திண் திரைக் கரங்கள் கரையின் மேன்மேல்
பாய் கடல்கள் நூக்குமது, அப் படர்வெங் கானில்
செல்காற்று வாராமல் காக்க அன்றோ!
திசைக் கரியின் செவிக் காற்றும் அதற்கே அன்றோ!

பல்கால்- பலமுறை. திண் -வலிய. திரைக்கரம் -அலையாகிய கை. பாய் -நீர் பரவிய. நூக்கும் -தள்ளும். கரி -யானை. அதற்கு: தடுப்பதற்கு.

வெந்த வனமே இந்த வனம்!

வாட்படையுடைய முதற் குலோத்துங் சோழன், முன்னொரு சமயம் பாண்டியரோடு முனிந்து பொருத போரிலே, பாண்டியர் முட்களையுடைய வழிகளிலும், கற்களையுடைய வழிகளிலுமாக ஓடிப் போயினர். அப்போது, வெள்ளாறு என்னும் ஆறும், கோட்டாறு என்னும் ஊரும் புகையால் மூடிக்கொண்டன. அவற்றிற்கு அருகில் வெந்த காவற்காடுகளின் வெப்பம் வேண்டுமானால், காளிதேவி உறைகின்ற இந்தப் பாலவனத்தில் வெப்பத்தை ஒத்திருக்கும்!

முள்ளாறும் கல்லாறும் தென்னர் ஓட,
முன்னொருநாள் வாள் அபயன் முனிந்த போரில்
வெள்ளாறும் கோட்டாறும் புகையால் மூட,
வெந்த வனம் இந்த வனம் ஒக்கும் ஒக்கும்!

ஆறு-வழி. தென்னர் -பாண்டியர். அபயன் -சோழன். முனிந்து -வெகுண்டெழுந்து. வனம் -பகை மன்னரின் காவற் காடு. இந்த வனம் -காளி உறையும் பாலை நிலம். வெள்ளாறு -ஓர் ஆறு; புதுக்கோட்டைச் சீமையில் உள்ளது. கோட்டாறு நாஞ்சில் நாட்டில் உள்ளது.

மணலின் தன்மை

இலங்கை வேந்தன் இராவணனோடு போர் புரிவதற்கு எழுந்த இராமனுடைய குரங்குக் கூட்டங்கள், அலை கடலை அணைப்பதற்கு, இந்தப் பாலை நிலத்தினின்றும் ஒரு மணல் காணப் பெறாமையாலேயே, மலைகளைப் பெயர்த்தெடுத்து வருத்தமுற்றுக் கலங்கின.

அணி கொண்ட குரங்கினங்கள்,
அலை கடலுக்கு அப் பாலை
மணல் ஒன்று காணாமல்,
வரை எடுத்து மயங்கினவே!

அணிகொண்ட -போர் புரியப் புறப்பட்ட. வரை-மலை. மயங்கின -கலங்கின. ஒரு மணலை இட்டாலே அதன் வெம்மையால் கடல் முழுதும் வற்றிவிடுமே! அதனை அறியாமையினாலே தான், அவை மலைகளைப் பெயர்த்துத் தளர்ந்து மயங்கின என்பது கவியரசர் கற்பனை.

இராஜநாயகம்

இராஜநாயகம் என்னும் நூல் ஹமீது இப்ராகிப் புலவர் என்பவரால் எழுதப்பட்டது. வண்ணங்களைப் பாடிய திறத்தினால் இவர் வண்ணக் காஞ்சிப் புலவர் எனப் போற்றப்பட்டார். பாடல்களிலே காணப்படும் ஓசை வேறுபாட்டையும் சந்தப் பாடலையும் வண்ணம் என்பர். ஏறத்தாழ கி.பி.1808 இல் எழுதப்பட்ட இந்நூல் சலைமான் நபியின் வரலாற்றைப் பாடுவதாகும். 46 பாடல்களையும் 2240 விருத்தங்களையும் கொண்ட இந்த நூல் காப்பிய இலக்கணங்கள் அனைத்தும் நிறைவுறப் பொலிந்துள்ள ஒருநூல் என்று கூறப்படுகிறது.

“.....

அமரர்கள் கரத்தினால் இயற்ற

எத்தலத்தினிலும் வியன்உற விளங்கி

இலங்கொளி கதிர்மதி இருபால்

நித்தநித்தமும் சாய்ந்தோட மேலவர்கள்

தவமெலாம் நிறைவுற உலக

மத்திமத்து உதித்த கஃபதுல்லா

.....”

(20:3)

(பொருள்: மக்கமா நகரத்தில் அமைந்துள்ள கஃபதுல்லா (கஃபா) ஆனது அமரர்கள் தம் கரத்தினால் இயற்றப் பெற்றது; எல்லாத் திருத்தலங்களிலும் பார்க்கப் பெருமை பெற்று விளங்குவது; விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய சூரியனும் குளிர்ச்சியான சந்திரனும் அதன் சிறப்பையும் புனிதத்தையும் எண்ணி, அதன் உச்சிக்குமேல் வராது சிறிது ஒதுங்கி வலம் வந்து செல்லும் சிறப்பினை உடையது; மேலவர்கள் செய்த தவப்பயனெலாம் திரண்டு ஒருருக் கொண்டது போல விளங்குவது; உலகத்தின் நடுவண் அமைந்த சிறப்பினது.)

அத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த கஃபதுல்லா (கஃபா), சலைமான் நபி (அலை) அவர்கள் தன்னைக் கடந்து சென்ற பின்னர், பெருங்குரலில் அழத் தொடங்கியது.

அவ்வழிகையொலி இறைவனின் திருச்செவிப்படுதலும், அவர், “அழாதே கஃபா; நீ அழுவதற்குக் காரணம் என்ன?” என்று கேட்டார். அதற்குக் கஃபா பின்வருமாறு பதில் கூறியது.

.....உன் நபிகளில் ஒருவர்தம்

தளத்துடன் எனது சிகரத்தின் மீது

தாலியே பறந்து செல்கின்றார்

தெளிவின் என்னிடத்தில் இழிந்திலர்; உன்னைத்

தொழுதிலர்; தின்று செய்திலரே” (20:4)

(பொருள்: இறைவா, உன்னருள் பெற்ற நபிகளிலொருவர், என்னை மதியாது, நான் இருப்பதை உணராமல், தமது நால்வகைப் படைகளுடன், விண்ணிலே எனது சிகரத்தின் மேலாக விரைந்து பறந்து செல்கின்றார். இவ்விடத்தில் இறங்கவில்லை; உன்னைத் தொழவில்லை; தின்று செய்யவில்லை, தளம் -சேனை, தின்று - இறைவனைத் தியானித்தல்) இதனோடு அமையாமல், “கடல் சூழ்ந்த உலகினைக் காக்கும் அரசர்க்கெல்லாம் அரசரே இவ்வாறு தம் கடமையை, மறந்தால் என்ன செய்வது?” என்று கூறியது.

அன்றியும் தான் அழுததற்குப் பிறிதொரு காரணத்தையும் கூறியது;

“இது அலாது எனைச் சூழ்ந்தர உனக்கு இணையாய்

இயற்றிய புத்துகளினை வைத்து

அதிவித வணக்கம் புரிந்தனர் கொடியோர்

ஆகையால் அழுதனன்...” (20:5)

(பொருள்: இந்தக் காரணம் அல்லாது வேறொரு காரணமும் உண்டு. என்னைச் சூழ்ந்துள்ள இடங்கள் எங்கும் உனக்கு ஒப்பாக - இணையாக வழிபாட்டுக்குரிய உருவச் சிலைகள் (புத்துகள்) அமைத்து இங்குள்ள கொடியோர் பலவிதமாக வழிபாடு செய்கின்றனர். அக்காரணத்தாலும் அழுதேன்.)

இவ்வாறு கஃபா கூறுதலும், அதற்கு அமைதி உண்டாகுமாறு அல்லாஹ் (இறைவன்) பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“துறவினர் உயிரே, பின்னைநாள் உன்னைச்

சூகுது இடு நெற்றிகள் கொண்டு

நிறைவு செய்து அருள்வேன்; என்திரு ஒளியாய்

நித்தில மாமயில் வடிவாய்

பொறைதரு நபிகள் எவர்க்கும் நாயகமாய்

புண்ணியப் பொருளின் உட்பொருளாய்
அறைதரு கபீபு முகம்மது நபியை
அனுப்புவேன் உனதுபால் அதனில் (20:6)

(பொருள்: துறவிகளின் உயிர் போன்ற கஃபாவே, பிற்காலத்தில் உன்னிடத்தில் வந்து சுகுது இட்டுத் தொழும் நெற்றிகள் கொண்டு என்னைத் தொழுதிடும் தீன்மார்க்ககத்தினர் நிறையும்படி அருளுவேன். அன்றியும் உன்னிடத்திலே, எனது திவ்விய ஒளிவடிவினராகவும், முத்தினாலியன்ற சிறந்த மயில் போன்ற வடிவினராகவும், பொறுமை வாய்ந்த எல்லா நபிமாருக்கும் தலைவராகவும் உயர்ந்த நல்ல பொருகளைத்தினதும் உட்பொருளாகவும் சொல்லப்படுகின்ற எல்லார்க்கும் நண்பனான முகம்மது நபியை அனுப்புவேன். சுகுது - தொழுகையில் ஒரு நிலை; முழங்காலில் அமர்ந்து நெற்றி நிலத்தைத் தொட இருக்கும் ஒரு தொழுகை நிலை. நித்திலம் முத்து, கபீபு- நண்பன்)

“இருகதி குறுவான் அதையும் உன்னிடமே
இறக்குவன் உனைப் பரிபாலித்து
அருளவும் வணங்கித் துதிக்கவும் மிகுந்தோர்
தமை யமைத்து அருள்வன் அன்பு ஒங்கி
பெருகுபார்ப்பு அதனைத்தேடி வந்து அடையும்
பறவைபோல் பிள்ளையைத் தேடி
வரும் அனை யினைப்போல் எனது கல்க்குகள் உன்
மாட்டினில் வருகவும் புரிவேன் (20 : 7)

(பொருள்: அந்தக் கபீபு முகம்மது நபியவர்கள் எம் அருளால் திருமறையான திருக்குர் ஆன் வசனங்களை உன் இடமாகிய இங்கே திருவாய் மலர்வவார்; உன்னைப் பாதுகாத்து, உன்னிடத்திலே சிறந்தவர்கள் வந்து எம்மைத்துதிக்கச் செய்வார். பறக்க முடியாக் குஞ்சுகளை நினைந்து இரை கொண்டுவரும் தாய்ப்பறவை போலவும் கன்றை நினைந்து ஓடிவரும் தாயைப் போலவும் அன்பு பெருக உலகத்திலுள்ள மனித இனம் தன்னை நாடி வரும், குறுவான் - திருக்குர்ஆன், பார்ப்பு- பறக்கமுடியாத குஞ்சு அனை - தாய், கல்க்குகள்- உயிரினம், மனித இனம்.)

‘‘திடம்சில பறலு ஆனதையும் நின்மருங்கில்
 சேர்ப்பன் இப்புத் துகளினையும்
 எடுத்து அறிந்திடச் செய்திடுவன் உன்றனைத்துய்து
 ஆக்குவன் எண்ணம் உற்று உருக்கம்
 தொடுத்து இரங்குவது ஏன்? அழுதிடல் அகற்றுஎன்று
 ஓதினன் தூயவன் அதுகேட்டு
 அடல்பெருங் கஃபா துன்புறுநிலை போய்
 அனந்த இன்பங்கள் கொண்டதுவே’’ (20 : 8)

(பொருள்: கட்டாயம் செய்தே தீர வேண்டிய கடமைகள் எவை என்பதையும் உன்னிடத்திலே சேர்ப்பார்; அவரே இறுதி நபியாவார் உன்னைச் சூழ்ந்துள்ள புத்துக்கள் அனைத்தையும் அகற்றி உன்னைத் தூய்மை அடையச் செய்வார். நீமனமுருகி அழுவது ஏன்? அழாதே என்று தூயோனான இறைவன் அருளியதைக் கேட்ட கஃபா துன்பம் நீங்கிப் பேரானந்தம் கொண்டது. பறலு - கட்டாயக் கடமைகள்; அடல் - பெருமை, வலிமை).

கஃபா இவ்வாறு இரங்கி ஏங்கி அழுதமையை இறைவன், சுலைமான் (அலை) அவர்கள் அறியும்படி செய்தான். உடனே தன் தவறு உணர்ந்த சுலைமான் (அலை) சேனையோடு எழுந்து, காற்று வாகனமான பரமதானியிலிவர்ந்து பறந்து வந்து மக்கமாநகரை அடைந்தார். அவ்வாறு சேர்ந்த உடனே,

‘‘... கஃபத்துல்லாஉன்
 புகுந்து அதைச் சூழ்ந்து அணியணியாய்
 இருந்த புத்து அனைத்தையும் ஏவலோர் தமைவிட்டு
 எடுத்து எறிந்திடப் புரிந்து இறையைப்
 பரிந்து அதிலிருந்து வணங்கி உள்கனிந்து
 பரவினர் கருணையங் கடலே’’ (20: 10)

(பொருள்: மக்கமாநகரிலே கஃபா இருந்த இடத்தை அடைந்த சுலைமான் நபி (அலை) அவர்கள், அதனைச் சூழ வரிசை வரிசையாய் அமைந்திருந்த புத்துகள் (உருவச் சிலைகள்) அனைத்தையும் ஏவலரைவிட்டு எடுத்தெறியச் செய்து, அவ்விடத்தைத் தூய்மை பெறச் செய்தார். அங்கிருந்து இறைவனை அன்புடன் மனமுருகப் புகழ்ந்து தொழுவார்) பின்னர் அத்திரி (கோவேறுகழுதை) இடபம் (எருது) வெள்ளாடு, கொறி (செம்மறியாடு) முதலியவற்றில் வகைக்கு ஐயாயிரம் எனும்படி அறுத்துக்

குறுபான் கொடுத்தார். (குறுபான் - உயிர்ப்பலி, தியாகம்) அங்கிருந்தோர் உண்டு மகிழும் வண்ணம் ஊன் கலந்த உணவை நல்கி விருந்தளித்தார். இரவலரை (மிசிக்கீன்) ஒன்று சேர்த்து, “வறியோம்” என்னும் துன்பக் கொல்லை மீண்டும் உரையாதபடி பொன்னும் மணியும் போதிய நல்லுடையும் கொடுத்து மகிழ்ந்தார். இங்ஙனம் அவரிடம் பொருள் பெற்ற இயலவர்க்கும், அவர்தம் கருணை பெற்றவர்க்கும் அவரைச் சேர்ந்தார்க்கும் ஏழு தலைமுறை வறுமை வந்தடையாதெனின் அவர்தம் ஈகைத் திறத்தை இயம்பவும் வேண்டுமோ.

பின்னர் சுலைமான் நபி (அலை) அவர்கள் என்டிசை போற்றும் குறைஷியர் குலத்தினரையும் பதியெழு அறியாப் பழங் குடியினரையும் அறநெறி தவறா முதையாரையும் இளைஞரையும் கூட்டி, மாசற்ற சில சொற்களைச் சொல்லத் தொடங்கினார்கள்.

“உற்ற மேலவன்தன் அருளினால் கஃபா

உதித்தருள் இத்தலந் தனில்

குற்றமற்று உயரும் குறைஷியங் குலத்தின்

கொழுந்தது வாய் வேத காரணராய்

வெற்றியும் விருதும் மிகப்பெறு பவராய்

விண்ணவர் புகழ்மணி விளக்கமாய்

நற்றவ நபிகள் எவர்க்கும் நாயகமாய்

வருவர் ஓர்நபி நவம் ஒங்க. (20: 14)

(பொருள்: இறைவனின் அருளினாலே கஃபா இருக்கின்ற இத்தலத்திலே குற்றமற்ற குறைஷியர் குலக்கொழுந்தாய், வேதத்தின் காரணபுருஷராய், வெற்றியும் புகழும் உடையவராய், தேவர்கள் புகழும் அழகிய விளக்குப் போன்றவராய், நல்ல தவமுடைய நபிகள் அனைவருக்கும் தலைவராய், புதுமை விளங்கும்படி ஓர் நபி வந்தவரிப்பார்)

“மடல்செழுங் கமல மலர்ப்பதம் பணியா

மருவலர் உயிரை வாட்கு இரையாக்

கொடுப்பர்; இப்புவி ஓர்கவிகையிற் புரப்பர்;

குற்றம் ஒன்று அணுக இலாது எனவையும்

கடக்கும் மெய்ப்பொருளைப் பழிப்பவர் தம்மைச்சங்

திடம்படு தமது வேதகற்பனையாம்

தீன்பயிர் மிகவளர்த் திடுவர். (20:15)

(பொருள்: அல்லாஹ்வின் செந்தாமரை போன்ற மலர்ப்பாதங்களை வணக்காத பகைவர்களை வாளால் அழிப்பர்; இவ்வுலகை ஒரு குடைக் கீழ்க் காப்பர்; குற்றஞ் சிறிதுமில்லாத, எவையும் கடந்து விளங்கும் மெய்ப் பொருளான அல்லாஹ்வைப் பழிப்பவர்களை அழித்தொழித்து பிசபீல் என்னும் மார்க்கப்போர் நிகழ்த்துவர்; வேதத்திற்கு கற்பிக்கப்பட்டவாறு தீன் (இஸ்லாம் மார்க்கம்) பயிரை நன்கு வளர்ப்பர்)

“அண்டலர்க்கு இடியேறு எனுமிவர் வருநாள்
அகிலத்தில் இருந்து உளத்து ஈமான்
கொண்டவர் எவரும் சுவன மங்கையர்க்குக்
கொழு நராய்ச் சோபனம் பெறுவர்
விண்டருள் கலிமா உரைத்திடாது இவர்க்கு
விலகிய மாறு செய்வோர்கள்
கண்டுஅள விடுதற்கு அருநெடுங் காலம்
கனன்றுஎரி நரகிடைக் கிடப்பர்” (20:16)

(பொருள்: பகைவர்க்குக் கலக்கந் தரும் இடியேறு போல்வராய் இவர் தோன்றும் நாளிலே, இவ்வுலகிலே இருந்து, உள்ளத்திலே நம்பிக்கை சமான்) கொண்டவர்கள் எவரும் சுவர்க்கத்து மங்கையரின் கணவராக நற்பேறு பெறுவர்; அருள் நிறைந்த கலிமா (மூலமந்திரம்) வை ஓதாது விலகி நடக்கும் தீயோர் எரி நரகினை அடைவர். இவ்வாறு சுலைமான் நபி (அலை) அவர்கள் கூறியவற்றைக் கேட்டு மகிழ்ந்தவர்களில் ஒருவர் “ஐய, அவர் வரவு எத்தனை ஆண்டுகளின் பின்” என வினவ, “ஓராயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்த பின் வருவார்” என்று கூறினார்கள்.

குறைஷியர் குலத்தோர் இதைக் கேட்டு மகிழ்வதற்குமாறாக மனங் கவன்று “அவர் வரும் காலத்தில் இருக்க, நற்பேறு அடைய இறைவன் எம்மைப் படைக்கவில்லையே” என வருந்தினர். எனினும் “அவர் வருவார் என்னும் நற்செய்திகேட்கப் பெற்றோமே” என்றும் மகிழ்ந்தனர். சுலைமான் அலை அவர்கள் மேலும் கூறத் தொடங்கினார்கள்.

“ஆகமக் கலைகட்கு ஆனந்த ஆபரண
அழகு எனும் திருப்பெயர் அரசை
ஏகசிந்ர மெய்ப்பொரு ஓளித்தெளிவை
எமக்கு எமைக் காட்டும் தர்ப்பணத்தை
சேகர பலகற்பனை கடந்து உயர்ந்த
செம்மதலை, நரர் உயிர்க்கு உயிராம்
தேக தத்துவ நிர்மல மகமூதை
தியானஞ்செய் மனங்களே மனங்கள்” (20:20)

(பொருள்: ஆகமக் கலைகட்கு, எண்ணற்ற ஆபரணந்தரும் அழகு என்னும் படியாகத் திருப்பெயர் தாங்கி வந்த அரசரும் எம்மை எமக்குக் காட்டும் அர்ப்பணம் (கண்ணாடி) போல ஒன்றான மெய்ப்பொருள் ஒளியின் தெளிவைக் காட்டுபவரும் கற்பனையின் சிகரத்தைக் கடந்து விளங்கும் முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களைத் தியானஞ் செய்யும் மனங்களே உண்மையான மனங்கள். ஏனையவை மனங்களல்ல)

“வள்ளலை ஒருநாள் மறைக்கு அரும் பொருளை
மறை படாது இலங்கும் ஒண்மதியை
தள்ளுதற்கரு மும்மலத் தையும் கடந்தோர்
தவத்தினுள் விளங்கிய கனியை
கள்ளவிழ் மரவ மலர்த்தொடைப் புயரைக்
கருணையங் கடலினிற் பிறந்த
தேனமுது அனைய முகம்மது நபியைத்
தெரிசிக்கும் கண்களே கண்கள்.

(பொருள்: அருள் வள்ளலும் வேதங்களின் அரிய பொருளாய் விளங்குபவரும் மறுவற்று ஒளிரும் சந்திரன் போன்றவரும் மும்மலபாசத்தினின்றும் விடுதலை பெற்ற துறவிகளின் தவத்தினுள்ளே விளங்குகின்ற பழம் போன்றவரும் தேன்சிந்தும் குங்கும் மரத்தின் மலர்மாலையணிந்த தோள்கள் உடையவரும் கருணை என்னும் பாற்கடலிலே தோன்றிய தெளிந்த அமுதம் போன்றவருமான முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களைக் காணும் பாக்கியம் பெற்ற கண்களே உண்மையான கண்களாம்)

“எப்புவினிலும் இருந்து அரசு இயற்றும்
ஏகபூரண வர உதயத்தை
அற்புத வடிவை ஞானலோசனத்தை
அளவில் ஆனந்த வாரிதியை
ஒப்பகன்று அகண்ட வெளியினில் வாழ் ஒளியை
உள்ளிருள் அகற்று செஞ்சுடரை
மைப்புயல் கவிகை நபிகள் நாயகத்தை
வாழ்த்தல் செய் வாய்களே வாய்கள்.

பொருள்: எங்கும் நிறைந்து அரசியற்றும் இறையோனின் உதயமாய் விளங்குபவரும் அற்புத வடிவினரும் ஞானக்கண் உடையவரும் ஆனந்தக் கடலும் எல்லையற்ற வெளியில் ஒப்பினிர் விளங்கும் ஒளி

போன்றவரும் மனவிருளை அகற்றி ஒளி நல்கும் சூரியன் போன்றவரும் கரிய முகில் போன்ற கொடைக் கரங்களை உடையவரும் ஆகிய முகம்மது நபிகள் நாயகத்தை வாழ்த்துகின்ற வாய்களே உண்மையான வாய்களாகும்.)

அரியவின் ணவர்கள் சிரம்மிசை உறையும்

மலர்ச் சரண அம்புய நிதியை

உருஅரு அதனில் நடுநிலை பொருந்தும்

உத்தம காட்சி உற்பவத்தை

சரத நித்திய சோபன மணி சுவனம்

தனில் மகுமுது எனும் யானை

கிரிமிசை உலவு நபி தம்மைத் துதிப்பக்

கேட்கும் அச்செவி களே செவிகள்.

(பொருள்: வானோர் தம் சிரத்தினிற் கொண்டு போற்றும் பாதகமலமாகிய நிதியுடையவரும் நடுநிலை பொருந்தும் உத்தமக்காட்சித் தோற்றமுடைய வரும் சவர்க்கத்திலே மகமுது எனும் யானை கிரிமிசை உலவுகின்றவருமான முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களைப் பிறர் துதிக்கும் போது கேட்கும் செவிகள் நல்ல செவிகள்)

“இணைவிழி மணியை உலகின் மங்கையர்கள்

எவர்க்கும் மன்றாட்டு அருள்மாணை

உணர்வதற் கரிய தனிமுதல் அறுசில்

உறுபுலிக் களித்து அவரீன்ற

அணி அரிஏறு என்றிடும் இரு புதல்வர்

அங்கையால் தொட மகிழ் நபிதம்

மணிஒளிர் திருமேனியினில் கஸ்தூரி

வாசங்கொள் நாசியே நாசி

(பொருள்: இருவிழிகளிலுமுள்ள கண்மணி போன்றவரும் மகளான பாத்திமா நாயகியை வீரத்திலே புலி போன்றவரான அலீ (ரழி) அவர்களுக்கு மணஞ் செய்து கொடுத்து அவர்கள் பெற்ற இரு புதல்வர்களான ஹசன், ஹுசையின் என்போர் தொட்டபோது மகிழ்வடைபவருமான நபி அவர்கள் உடலிலே கமழும் கஸ்தூரி மணத்தை முகரும் மூக்குகளே நல்ல மூக்குகள்)

“கந்தமும் தவத்தோர் கதிகளும் நிறைந்து

கடல் வளை புவிதொடாது உயர்ந்து

தந்த வெண்பிறை பாந்தளும் வரிப்புலியும்
 தாழ்ந்து பாதலம் கடந்து உருவி
 அந்தரம் அவனி சுதிர் மதி அமைத்தோள்
 அறுசினில் கப்சொடு நடந்து
 சுந்தரம் குலவு முஸ்தபா சரணம்
 தொடும் இருகைகளே கைகள்.

(அழகு விளங்குகின்ற முஸ்தபா என்னும் திருநாமமுடைய முகம்மது நபி(ஸல்) அவர்களின் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கும் கீழுலகம்; அறுசு - ஆதனம், ஆசனம்; கபசு, பாதரட்சை; சரணம்

''பாரினில் நபிகள் எவர்களும் இவர்உம்
 மத்தில் ஓர்பதவிகள் அருள்என்று
 ஆரணம் உதவு தனிப்பொருள் இறைபால்
 அனுதினம் துவா இரந்தருள
 வாரணத்து அரசர் நவமணி முடிகள்
 மலர்ப்பதம் இறைஞ்ச ஈன்றுதித்த
 காரணக் கடவுள் அகும்மைப் பிரதட்
 சணம் வரு கால்களே கால்கள்''

(இவ்வுலகிலே பிறந்த நபிகள் எல்லோரும் ஓர் இனத்தினரென அல்லாஹ் இடத்தில் பிரார்த்தனை செய்யவும் யானை ஊந்து வந்த அரசர்களது நவரத்தின முடிகள் மலர்ப்பாதங்களை வணங்கவும் இவ்வுலகிலே தோன்றிய கடவுளான முகம்மது நபி(ஸல்) அவர்களை வலம் வந்து வணங்கும் கால்களே உண்மையான கால்கள். உம்மத்து - இனம்; ஆரணம் - வேதம்; குர் ஆன்; துவா - பிரார்த்தனை; வாரணம், யானை அகும்மது - முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள்.)

இவ்வாறு சுலைமான் நபி (ஸல்) அவர்கள் எதிர்கால நிகழ்வுகள் பற்றிக் கூறி, மக்கமாநகர் மக்களிடத்துப் பிரியாவிடை பெற்றுப் போனார்கள்.

இரட்சணிய யாத்திரிகம்

கிறிஸ்தவ இலக்கிய மரபில் இரு பெரும் பிரிவுகள் உள்ளன.

1) கத்தோலிக்கப் பாரம்பரியம்

2) புரட்டஸ்தாந்துப் பாரம்பரியம்

புரட்டஸ்தாந்துப் பாரம்பரியத்தில் தோன்றியுள்ள முக்கியமான பேரிலக்கியகமாகக் கொள்ளப்படுவது ஹென்றி அல்பிரிட் கிருஷ்ண பிள்ளை (கி.பி.1827- 1900) என்பவரால் எழுதப்பட்ட இரட்சணிய யாத்திரிகம் என்னும் நூல் முக்கியமாகும்.

இரட்சணிய யாத்திரிகம் ஆங்கிலத்தில் ஜோன் பனியன் (John Bunyan) என்பவரால் எழுதப்பட்ட 'பில்கிரிம்ஸ் புரோக்கிரஸ் (Pilgrims Progress)' என்னும் நூலின் தமிழ் வடிவமாகும். ஆன்ம ஈடேற்றத்தை விரும்பியோருடைய உள்ளத்துக்கு அந்தப் பேறு கிடைப்பதற்காக நிகழுகின்ற ஆத்மீக யாத்திரையின் சம்பவங்கள் இப்பாடலின் இடம் பெறுகின்றன. 1894 ல் வெளிவந்த இந்நூல் ஏறத்தாழ 3800 பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. இப்பாடல் ஆதிபருவம், குமார பருவம், நிதான பருவம் இரட்சணிய பருவம் என்கிற பகுதிகளைக் கொண்டது.

ஆன்ம விசாரியாகிய யாத்திரிகன் பல சோதனைகளைத் தாண்டி செளந்தரிய மாளிகையின் வாயிலை அடைகின்றான். இந்த யாத்திரிகன் மனமும் வாக்கும் சுத்தமாக உள்ளவனான படியால் அவன் உள்ளே செல்வதற்கு அனுமதிக்கப்படுகிறான். ஆன்ம விசாரி திருநெறியில் அமைக்கப்பட்ட சத்திரத்தில் தங்கியிருக்கும் பொழுது அங்கே சந்தித்த விவேகி, யூகி பக்தி, சிநேகி என்னும் மகளிர் நால்வருடன் உரையாடும் பொழுது பக்தி என்னும் பெண் இயேசு பெருமானின் சிலுவைப்பாடுடை விரித்துக் கூறுகின்றார். சிலுவைப்பாடு என்பது சிலுவையில் இயேசு பிரானுக்கு ஏற்பட்ட 'பாட்டி'னை (Passion) எடுத்துக் கூறுவதாகும். கிறிஸ்தவ மத விளக்கத்திலும் அனுபவத்திலும் சிலுவைப்பாடு முக்கியத்துவமான இடத்தைப் பெறுகின்றது. சிலுவையில் பட்ட பாட்டின் மூலமாகவே இயேசு மக்களுக்கான இரட்சணிய பாதையைக் காட்டினார். இப்பாடல்கள் மிக உருக்கமானவை எனக் கூறலாம்.

நூல்வரலாறு:

இஃது ஒரு வழிநூல்; தமிழில் உள்ள சிறந்த காவியங்களுள் ஒன்று; கிரீத்த சமயச் சார்பானது.

'ஆத்ம விசாரி' என்பவன் காவியத் தலைவன் ஆவன். சிறப்புப் பாயிரம், பதிகம் ஆகியவற்றுடன் ஆதிபருவம் - குமாரபருவம் - நிதானபருவம் - ஆரணிய பருவம் - இரட்சணிய பருவம் என்னும் ஐந்து பருவங்களையும், வரலாற்றுப்படலம் முதலிய 47 படலங்களையும், 3776 செய்யுள்களையும் உடையது.

பெருங்காவிய இலக்கணங்கள் அமைந்தது; கிரீத்த சமய உண்மைகளையும் ஒழுங்குகளையும் கூறுகின்றது. சிறந்த இலக்கியச் சுவையும் பக்திச் சுவையும் உடையது. தமிழிலே உள்ள சிறந்த இலக்கிய நூல்களின் கருத்துக்களையும் அமைப்புகளையும் கொண்டது.

'இரட்சணிய யாத்திரிகம்' என்பது, 'உலக இரட்சிப்புக்கான வழியைக் கூறும் நூல்' ஆகும். உலகப் பாவச்சுமையை நீக்கிப் பரலோகத்தை அடைய விரும்பும் ஒருவனுக்குச் சுவிசேடகர் ஒருவர் அதற்கான வழியைக் கூறி ஆற்றுப்படுத்துவதாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது.

இந்நூலிலே பரலோகத்தின் சிறப்பு, உலகப் படைப்பு முறை, முதன் மனுக்கள் சாத்தானால் நெறி விலகுதல், மனுக்குல இரட்சிப்புக்காகப் பரமபிதா வழி வகுத்தல், கிறித்துவுக்கு முற்பட்ட காலம், சுவிசேட வழி, சுவிசேட வழிச்சென்ற தீர்க்கதரிசிகள், கிறித்துவின் அவதாரம், அவரின் அற்புதங்கள் - அறிவுரைகள், உலக வாழ்க்கையிலுள்ள துன்பங்கள், சுவிசேட வழிச் செல்வோருக்குக் கிடைக்கும் துன்பங்கள் - சாத்தானின் செயல்கள், அவர்களுக்கு உண்டாகும் அவநம்பிக்கைகள், அவர்களுக்குத் தேவர்கள் உதவிபுரிதல், சுவிசேட வழியை விரும்புவோர் இடர்களைச் சகித்தல் - தீயவை செய்தலை விலக்குதல், சிலுவைக்காட்சி, பாபங்கள் மன்னிக்கப்படல், பரலோக அனுமதி, முத்தி உலகச் சிறப்பு ஆகியவை கூறப்பட்டுள்ளன.

இரட்சணிய சரிதப் படலம் குமாரப் பருவத்தில் உள்ளது.

இயேசுபிரானைக் காட்டிக் கொடுத்த யூதாசுக் காரியோத்தின் பரிதாப முடிவு:

தன்னுயிர் போயாக்கை தலைகீழுற விழுந்து
சென்னித கர்ந்துகு டர்சிதறிச் செத்தொழிந்த
துன்னரிய சாமித்து ரோகிசெய விறறாகப்
பன்னருநம் மான்சிலுவைப் பாடுகளை யுன்னுவாம்.

பதவுரை: தன் உயிர் போய்- தனது உயிர் நீங்கி; யாக்கை தலைகீழ் உற விழுந்து -தலை கீழாக விழுந்து; சென்னி தகர்ந்து -தலை உடைந்து; குடர் சிதறி -குடலானது சிதைந்து; செத்து ஒழிந்த -இறந்து போன; துன் அரிய -நெருங்குதற்கு அரிய; சாமித் துரோகி செயல் இற்று ஆக -தேவ துரோகி ஆகிய யூதாசு என்பவனது செய்கை இத் தன்மைத்து ஆக; பன் அரு நம்மான் சிலுவைப்பாடுகளை உன்னுவாம்- சொல்லுதற்கு அரிய எங்கள் இயேசுபிரான் சிலுவையில் அடைந்த துன்பங்களைக் கருத்திற் கொள்ளுவோமாக.

விளக்கவுரை: குடர்-குடல்; மொழியிறுதிப் போலி. இற்று -குறிப்பு வினைமுற்று. பாடு -துன்பம். துன், பன் என்பன முதனிலைத் தொழிற் பெயர்கள். யாம் தோன்றா எழுவாய். போய், விழுந்து, தகர்ந்து, சிதறி என்னும் வினையெச்சங்கள் ஒழிந்த என்னும் பெயரெச்சத்துடனும் அப்பெயரெச்சம் துரோகி என்னும் பெயர்ச்சொல்லுடனும் முடிந்தன.

அவரது விரோதிகள் செய்த அவமதிப்புகள்:

பொல்லாத யூதர்களும் போர்ச்சேவ கர்க்குழுவும்
வல்லாளை யெள்ளிப்புறக்கணித்து வாய்மதமாய்ச்
சொல்லாத நிந்தைமொழி சொல்லித்து ணிந்தியற்றும்
பொல்லாங்கை யெல்லாநம் ஈசன்பொறுத் திருந்தார்.

(ப-ரை) பொல்லாத யூதர்களும் -தீயவர்களான யூதர்களும்; போர்ச் சேவகர் குழுவும் -கொடுத்தன்மையையுடைய ஏவலாளர்களும்; வல்லாளை எள்ளிப் புறக்கணித்து- எல்லா வல்லமைகளையும் இயல்பாக உடைய இயேசு பிரானை இகழ்ந்து அவமதித்து; வாய் மதமாய்ச் சொல்லாத நிந்தைமொழி சொல்லி -வாய்ச் செருக்கினை உடையவராகிச் சொல்லமுடியாத இழிவான சொற்களைச் சொல்லி; துணிந்து இயற்றும்

பொல்லாங்கை எல்லாம் - துணிந்து அவர்கள் செய்கின்ற துன்பங்கள் யாவையும்; நம் ஈசன் - நமது இயேசு பிரான்; பொறுத்து இருந்தார் - பொறுத்துக்கொண்டார்.

(வி-ரை) யூதர்களும், குழுவும் என்னும் சொற்களில் உள்ள 'உம்' எண்ணும்மை ஆகும். பொறுத்திருந்தார் - பொறுத்தார்; 'இரு' என்பது துணைவினை.

அறியாமையினாலே துன்பங்களைச் செய்யும் அவர்களுக்காக இயேசுபிரான் இரங்குதல்

புற்றரவிற் சீறிப்பு டைவளைந்து புல்லியர்தாம்
துற்றிவிளைத் தகொடுந் துன்பந்த நியுழந்து
முற்றுங்கி ரகணத்தின் மூழ்குதி னகரன்போல்
செற்றமிலாத் தேவமைந்தன் தேசிழந்து தேம்பினார்.

(ப-ரை) புற்று அரவிற் சீறி - புற்றில் உள்ள பாம்பைப் போன்று கோபங்கொண்டு; புடைவளைந்து - பக்கத்திலே சூழ்ந்து; புல்லியர் தாம் - தீயவர்கள்; துற்றி விளைத்த - நெருங்கிச் செய்த; கொடுந் துன்பம் தனி உழன்று - கொடிய துன்பங்களைத் தனியே அனுபவித்து; முற்றும் கிரகணத்தில் மூழ்கு தினகரன் போல் - முழுவதாகப் பற்றிய கிரக இருளில் மறைகின்ற சூரியனைப் போன்று; செற்றம் இலாத் தேவமைந்தன் - வெறுப்பு என்பது இல்லாத கடவுளது புதல்வரான இயேசுபிரான்; தேசு இழந்து தேம்பினார் - இயற்கையான மகிழ்ச்சி இல்லாதவராய் வாட்டமுற்று இரங்கினார்.

(வி-ரை) புற்றரவில் என்பதில் 'இல்' உவமை உருபு; 'போல' என்பது பொருள். புற்றரவு-7 ஆம் வேற்றுமைத்தொகை. தாம் என்பது அசைநிலை. கிரகணத்தில் என்பதில் 'இல்' 7ஆம் வேற்றுமை உருபு. மூழ்கு தினகரன் - விளைத்தொகை. போல - உவமை உருபு. தினகரன் - உவமை; இயேசுபிரான் - உடமேயம். செற்றம் - பண்புப்பெயர். இலா என்பது ஈறு கெட்ட பெயரெச்சம்; மைந்தன் என்னும் பெயர்ச் சொல்லைக்கொண்டு முடிந்தது.

இயேசுபிரானை அவரது விரோதிகள் எருசலேம் வீதிவழியே அழைத்துச் செல்லுதல்.

செவ்வங்கி யைக்களைந்து தேவர்பிரான் முன்றரித்த அவ்வங் கியைத்தரித்தே யாகடியம் பலபேசித் தெவ்வார்கு முழிச்சி லுவைதனைச் சுமத்திக் கவ்வைந கர்கலுழக் கட்டிக்கொ டுபோனார்.

(ப-ரை) தெவ்வர் குழுமி-விரோதிகள் ஒன்றாகச்சேர்ந்து; தேவர் பிரான் -தேவர்களுக்கு அரசராகிய இயேசுபிரான் அணிந்திருந்த; செவ் அங்கியைக்களைந்து -சிவந்த நிறமான உடையை நீக்கி; முன் தரித்த அவ் அங்கியைத்தரித்து -முன்னே அணிந்திருந்த பொதுவான உடையை அவருக்கு அணிந்து; யாகடியம் பல பேசி -இழிவான வார்த்தைகள் பலவற்றைச் சொல்லி; சிலுவைகளைச் சுமத்தி- அவரை அறைந்து கொல்லுவதற்காக நாட்டவேண்டிய சிலுவையை அவரதுதோளிலேயே சுமக்கச் செய்து; நகர் கவ்வை உழல் -நகரில் உள்ளவர்கள் துன்புறும் படியாக; கட்டிக்கொடு போனார்- கட்டிக்கொண்டு அழைத்துச் சென்றனர்.

(வி-ரை) செவ் அங்கி- அவருக்கே சிறப்பாக அமைந்தது; அவ் அங்கி- யாவருக்கும் பொதுவாக அமைந்தது. அவரைச் சாதாரண ஒருவரைப் போல் நடத்திச் சென்றமையாலும், அவரை இழிவாகப் பலவாறு அவர்கள் பேசியமையாலும், அவரைக் கொல்லுதற்குரிய பெரிய சிலுவையை அவரே சுமக்கும்படி செய்தமையாலும் நகரிலுள்ள மக்கள் துன்புற்றனர். நகர் -இடவாகு பெயர். 'தேவர் பிரான்' என்னும் சொல் அவரது அளவற்ற பெருமைகளைக் குறிக்கின்றது. இத்தகைய மகிமையுள்ள அவர் பொதுவான மானுடனாகத் துன்புற்றார்.

அவரைக் கல்வாரி மலைக்குக் கொண்டு செல்லுதல்:

நோக்கிலணு வொவ்வொன்று நூறாயி ரங்கோடி மாக்கயத்தின் சும்மைம லிந்தபா வந்திரட்டி ஆக்குசி லுவையை மலன்சி ரத்தேந்தி காக்கை கடனாகக் கல்வாரி நோக்கினார்.

(ப-ரை) நோக்கில்-சிந்திப்போமானால்; அணு ஒவ்வொன்று -அதன்

ஒவ்வொரு துகளும்; நூறாயிரம் கோடி மாக்கயத்தின் சும்மை மலிந்த-நூறாயிரம் கோடி பெரிய யானைகளது பாரத்திற்கு ஒப்பான; பாவந் திரட்டி ஆக்கு சிலுவை -பாவங்களை ஒன்றாகச் சேர்த்து ஆக்கியதைப் போன்ற அச்சிலுவையை; அமலன் சிரத்து ஏந்தி -மலமற்றவராகிய இயேசுபிரான் தமது தலையிலே வைத்துக் கொண்டு; காக்கை கடனாக -உலக இரட்சிப்பை நோக்கமாகக் கொண்டு; கல்வாரி நோக்கினார்-கல்வாரி என்னும் மலைக்கு நடந்து சென்றார்.

(வி-ரை) மாக்கயத்தின் சும்மை - 'பெரிய யானைகள் சுமக்கத்தக்க பாரம்' எனினும் பொருந்தும். அச்சிலுவையின் ஓர் அணு நூறாயிரங்கோடி பெரிய யானைகள் சுமக்கத்தக்க பாரத்திற்கு ஒத்தது எனவும், உலகிலுள்ள பாவங்களை எல்லாந்திரட்டி அவைகளினால் அது செய்யப்பட்டது எனவும் கூறி அச்சிலுவையின் மிக்க கொடுமையையும் பாரத்தையும் உணர்த்தினார். இயல்பாகவே பாவ அழுக்கு இல்லாதவரான கடவுளானவர், உலகை இரட்சிப்பதற்காக உலகிலுள்ளவர்களது பாவங்களைச் சுமந்து சென்றார். பாவங்களைச் செய்தற்கு மலமே காரணம்; கடவுள் மலமற்றவராதலின் அவர் பாவங்களில்லாதவர். காக்கை - தொழிற்பெயர். 'பாவந்திரட்டி ஆக்கு சிலுவை' - அபூத உருவக் அணி. ஒவ்வொன்று - ஒன்று+ஒன்று.

கொள்ளையடித்துக் கொலைபுரிந்த இருவருடன் இயேசுபிரானும் கொண்டு செல்லப்படுதல்:

வள்ளல்கு நூராயன் மன்னுயிர்க்காய்த் தன்னுயிரை எண்ணிய வதரித்த வெம்மாந்ச ருவேசன் கொள்ளைபு ரிந்துகொலைத்தீர்ப்புப் பெற்றுவரு கள்ளரி ருவரொடுங் கல்வாரி நோக்கினார்.

(ப-ரை) வள்ளல் குநூராயன்-வரையாது கருணையை வழங்குப வரும் குருமூர்த்தியும்; மன்உயிர்க்காய்த் தன் உயிரை எள்ளி அவதரித்த எம்மான் -உலகிலுள்ள உயிர்க்காகத் தன் உயிரைப் பொருட்படுத்தாது மனித உருவத்தில் வந்த எமது தலைவரும்; சருவேசன் -எல்லா உலகங்களுக்கும் தலைவரும் ஆகிய இறை குமாரரான இயேசுபிரான்; கொள்ளை புரிந்து கொலைத்தீர்ப்புப் பெற்றுவரு கள்ளர் இருவரொடும்- களவெடுத்துக் கொலைபுரிந்த குற்றங்களுக்காகக் கொலைத்தண்டனை

பெற்ற இருதீயவர்களுடன்; கல்வாரி நோக்கினார் - கல்வாரி மலைக்கு நடந்து சென்றார்.

(வி-ரை) சருவேசன் = சருவம் + ஈசன்; இறைவரது மகிமைகள் இறைகுமாரருக்கும் உரியன. அக்கள்வரைப் போன்றே இயேசுபிரானையும் அவர்கள் மதித்தனர். இதனால் அவர்களது அறியாமையும் கொடுந்தன்மையும் புலனாகின்றன.

அவர் அவ்வாறு சென்றமைக்கான காரணம்:

மாரணத்தின் கூரொடிய வன்பேய்தலைநசங்க ஆரணஞ் சொல்லுண்மை யவனிமிசை விளங்கப் பூரணமா ரட்சணிய புண்ணியங்கை கூடுதற்குக் காரணமாஞ் செய்கைமுற்றக் கல்வாரி நோக்கினார்.

(ப-ரை) மாரணத்தின் கூர் ஓடிய - இறப்பினது வலிமையைக் குறைத்தற்கும்; வன்பேய்தலைநசங்க - கொடிய சாத்தானின் செயலை அழித்தற்கும்; ஆரணம் சொல் உண்மை அவனிமிசை துளங்க - சத்திய வேதம் சொல்லுகின்ற உண்மைகள் பூமியின்கண் விளங்குவதற்கும்; பூரணமா ரட்சணிய புண்ணியங்கைகூடுதற்கு - பூரணமான இரட்சிப்பாகிய நற்செயல் நிறைவேறுதற்கு காரணமாம் செய்கை முற்ற - காரணமான கருணை நிறைவேறுவதற்கும் ஆக; கல்வாரி நோக்கினார் - கல்வாரி மலைக்கு நடந்து சென்றார்.

(வி-ரை) சொல் உண்மை - வினைத்தொகை; ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகையுமாம். மிசை - ஏழாம் வேற்றுமை உருபு. கூர் - உரிச்சொல். ஓடிய, நசங்க; விளங்க, முற்ற என்னும் வினையெச்சங்கள் நோக்கினார் என்னும் வினைமுற்றோடு முடிந்தன.

ஈசன்சி னம்நோக்கி யீனநர ரைப்பிணித்த

பாசவினை நோக்கிப்ப ரிந்துநடு நின்றுவரும் பேசரிய துன்பப்பி ரளயத்தை நோக்கியிந்தக் காசினியை நோக்கினார் கல்வாரி நோக்கினார்.

(ப-ரை) ஈசன் சினம் நோக்கி - இறைவனது விருப்பத்தை உணர்ந்தும்; ஈனநரரைப் பிணித்த பாசவினை நோக்கி - தமக்கென வலிமையில்லாத

மானுடரைப் அகப்படுத்தி நிற்கும் பாவங்களின் செயல்களை நோக்கியும்; வரும் பேசரிய துன்பப் பிரளயத்தை நோக்கி -மானுடர்களுக்கு வருகின்ற சொல்லுதற்கரிய துன்பமாகிய பெரும் சமுத்திரத்தை நோக்கியும்; பரிந்து நடுநின்று காசினி நோக்கினார் - இரங்கி நடுவராகப் பூமியில் அவதரித்தவராகிய இயேசுபிரான்; கல்வாரி நோக்கினார் - கல்வாரி மலைக்கு அவ்வாறு நடந்து சென்றார்.

(வி-ரை) பரலோகத்தை உயிர்கள் அடையாமற் தடுக்கும் சாத்தானின் செயலினை நோக்கி இறைவன் கோபங்கொண்டார்; இதனாலேயே உயிர்களைக் காத்தற்காகத் தேவகுமாரன் பூமியிலே மனிதனாக அவதரிக்க வேண்டுமென விரும்பினார். பாசவினை - சாத்தானின் செயல் எனினுமாம். துன்பப் பிரளயம் - உருவகம். 'நோக்கினார்' என்னும் முதற்சொல் - வினையாலணையும் பெயர், எழுவாய்; இரண்டாம் சொல் - வினைமுற்று, பயனிலை.

இயேசுபிரான் கடவுளே என்பதற்கான சான்றுகள்

அற்புத மும்வானத் தசரீரி யும்புனிதச்

சொற்பயில் வுமெல்லாச் சுகுணங்க ளுமிவரே

தற்பரனென் றோலமிடச் சண்டாளர் தாமிதனை

அற்பமு மெண்ணாத தறவும நியாயம்.

(ப-ரை) இவரே தற்பரன் என்று - இவரே கடவுள் என்று; அற்புதமும் - அற்புதங்களும்; வானத்து அசரீரியும் - ஆகாயத்து அசரீரியும்; புனிதச் சொற் பயில்வும் - தூய வேத வாக்கியங்களும்; எல்லாச் சுகுணங்களும் - எல்லா நற்குறிகளும்; ஓலம் இட - அறுவுறுத்த; சண்டாளர் - இழிந்த இயல்பினரான அவர்கள்; இதனை அற்பமும் 'எண்ணாதது அறவும் அநியாயம் - அதனைச் சிறிதும் அறியாதிருந்தமை மிகவும் கொடிய தாகும்.

(வி-ரை) அசரீரி - சரீரில்லாதது. அற - உரிச்சொல். ஏ - தேற்றப் பொருளில் வந்தது. அறவும் என்பதில் 'உம்' - முற்றுப் பொருளிலும், ஏனைய 'உம்'கள் - எண்ணும் பொருளிலும் வந்தன. தாம் - அசைநிலை.

அவர்கள் செய்த துன்பங்களைத் தாங்கிப் பொறுமையோடு அவர் சென்றமை.

தத்துநீர் வேலித்த ராதலத்தோர் செய்தவினை
அத்தனை யுந்தாங்கி யலமந்து மாங்கமைந்து
சத்தமி டாதேகுந் தகனப லிமறியாம்
உத்தமருஞ் சாந்தமாயூருடு செல்கின்றார்.

(ப-ரை) தத்துநீர் வேலி - அலைகின்ற நீரை வேலியாக உள்ள; தராதலத்தோர் செய்த வினை அத்தனையும் தாங்கி - பூமியில் உள்ளவர்கள் செய்த பாவங்கள் எல்லாவற்றையும் தாம் ஏற்று; அலமந்தும் - துன்புற்ற போதிலும்; ஆங்கு தகனபலி அமைந்து ஏகும் - அங்கே கொடுத்தற்கு உரிய பலியாக அமைந்து செல்லுகின்ற; மறியாம் உத்தமரும் - ஆடாகிய இயேசுபிரான்; சாந்தமாய் ஊர்ஊடு செல்கின்றார் - பொறுமையாக ஊரினுடாகச் சென்றார்:

(வி-ரை) தராதலம் - பூமி. மறியாம் உத்தமர் - உருவக அணி. மறி - ஆடு. பிறருக்காகத் தாம் துன்புறல், துன்புற்றபோதிலும் பொறுமையாக இருத்தல் ஆகியவை தேவ இயல்புகள்.

துன்புறுத்தலுக்கு ஆளாகிவரும் பெருமானாரை எருசலேம் மக்கள் காணல்.

கையயர்ந்து வாய்புலர்ந்து கண்ணிருண்டு காதடைத்து
வெய்யசி லுவைசு மந்தலசி மெய்வருந்தித்
துய்யதி ருவடிகள் சோர்ந்துநடை தள்ளாடி
அய்யன்ம றுகூடு வரக்கண்டா ரணிநகரார்.

(ப-ரை) கை அயர்ந்து - கைகள் சோர்ந்து; வாய்புலர்ந்து - வாய் வரண்டு; கண் இருண்டு - கண்கள் பார்வை குன்றி; காது அடைத்து - காதுகள் கேட்கும் தன்மையை இழந்து; வெய்ய சிலுவை சுமந்து - கொடிய சிலுவையைச் சுமந்து; அலசி - அலைந்து; மெய்வருந்தி, உடல் துன்புற்று; துய்ய திருவடிகள் சோர்ந்து - பரிசுத்தமான திருப்பாதங்கள் சோர்வடைந்து; நடை தள்ளாடி - நடை தளர்ந்து; அய்யன் மறுகு ஊடு வர - இயேசுபிரான் வீதி வழியாக வருதலை; அணி நகரார் கண்டார் - அழகிய எருசலேம் நகர் மக்கள் கண்டனர்.

(வி-ரை) கை, கண், காது என்பன பால் பகா அஃறிணைப் பெயர்கள். துய்ய-மிக மென்மையான எனினுமாம். அயர்ந்து, புலர்ந்து, இருண்டு, அடைத்து, சுமந்து, அலசி, வருந்தி, சோர்ந்து, தள்ளாடி என்னும் வினையெச்சங்கள் 'வர' என்னும் வினையெச்சத்தோடு முடிந்தன. அய்யன் -ஐயன் ; மொழி முதற் போலி.

எருசலேம் மக்கள் அடைந்த துன்பநிலை.

கல்லியல்வன் நெஞ்சவஞ்சக் கண்ணிலாப் பாதகர்
புல்லியரே யன்றியிந்தப் பொல்லாங்கு போந்தமைகண்
டெல்லவ ருந்தந்த முயிர்க்கிறுதி யேய்ந்தனபோல்
அல்லலு முந்தல மந்தாக்கை நிலைதளர்ந்தார்.

(ப-ரை) கல் இயல் நெஞ்சக் கண் இலா- கல்லை ஒத்த வன்மையான உள்ளத்தின்கண் இரக்கம் இல்லாத; பாதகர் புல்லியரே அன்றி -கொடியவர்களும் இழிந்தவர்களுமான அவ்விரோதிகள் நீங்கலாக; இந்தப் பொல்லாங்கு போந்தமை கண்டு - இத்தகைய துன்பம் நிகழ்ந்தமையைப் பார்த்து; தம்தம் உயிர்க்கு இறுதி ஏய்ந்தன போல் -தங்கள் உயிர்களுக்கும் முடிவு வந்தமைபோல; எல்லவரும் அல்லல் உழந்து -யாவரும் துன்பத்தை அனுபவித்து; அலமந்து -வருந்தி; ஆக்கை நிலை தளர்ந்தார் -உடல் நிலையின் கண் தளர்ச்சி அடைந்தனர்.

(வி-ரை) கல்-உவமானம்; நெஞ்சு -உவமேயம், ஏகாரம், பிரிநிலைப் பொருளில் வந்தது. போந்தமை -தொழிற்பெயர்.

மாதருக்கு ளாசிபெற்ற மங்கலையா மன்னைமரி
காதலனுக் கோவிக்க திநேர்ந்த தென்றுமன
வேதனைப்பட்ட டாற்றாது மெல்லியலார் தாங்குமுமி
வீதியி ருமருங்கு மொய்த்தார்வாய் விட்டமுது.

(ப-ரை) மாதருக்குள் ஆசி பெற்ற -பெண்களுள் ஆசீர்வதிக்கப் பெற்ற; மங்கலையாம் அன்னைமரி காதலனுக்கோ -மங்களம் உள்ளரான அன்னை மேரியினுடைய அன்புப் புதல்வருக்கோ; இக்கதி நேர்ந்தது என்று -அத்துன்பம் கிடைத்தது என்று மனவேதனைப்பட்டு -உள்ளம் வருந்தி; ஆற்றாது -பொறுக்க முடியாமல்; மெல்லியலார் வீதி

இருமருங்கும் குழுமி -பெண்கள் வீதியின் இருபக்கங்களிலும் கூடி; வாய்விட்டு அழுது மொய்த்தார்-வாய் திறந்து அழுது நெருங்கினார்கள்.

(வி-ரை) மங்கலை -என்றும் மங்கலம் உள்ளவர்; தேவதாயார் ஆதலின். ஆற்றாது, குழுமி, அழுது, மொய்த்தார் என முடிக்க. தேவகுமாரரைப் பெற்றவராதலின் 'மாதருக்குள் ஆசி பெற்ற' என்றார்.

காந்தண்ம லர்செங்க மலமல ரைப்புடைப்பப்
பூந்தண்க ருங்குவளைப் போதுநீர் முத்துகுப்பத்
தேந்தளவு தொக்கநறுஞ் சேதாம்ப லையலர்த்தி
மாந்தண்ட லைக்குயிலின் மென்மொழியார் மாழ்கினார்.

(ப-ரை) காந்தள் மலர் செங்கமல மலரைப் புடைப்ப -காந்தள் மலராகிய கை செங்கமல மலராகிய முகத்தில் அடித்துக்கொள்ள பூந்தண் கருங்குவளைப்போது நீர் முத்து உகுப்ப பொலிந்த குளிர்ந்த கருங்குவளைப் பூக்களாகிய கண்கள் நீராகிய முத்துக்களைச் சொரிய; தேம் தளவு தொக்க நறும் சேதாம்பலை அலர்த்தி-தேன் பொருந்திய முல்லையரும்புகளாகிய பற்கள் நிரையாக உள்ள சிவந்த ஆம்பலாகிய வாயைத் திறந்து; மாந்தண்டலைக் குயிலின் மென் மொழியார் - மாஞ் சோலையிலுள்ள குயிலின் ஒலியை ஒத்த மெல்லிய மொழியினைப் பேசுகின்ற பெண்கள்; மாழ்கினார் -துன்பத்தில் மூழ்கினார்.

(வி-ரை) காந்தள் மலர் கைகளையும், செங்கமலம் முகத்தினையும், கருங்குவளை கண்களையும், நீர்த்துளிகள் முத்துக்களையும், தளவு பற்களையும், சேதாம்பல் வாயினையும் உணர்த்தலின் இவை உருவங்கள். இஃது அநேகாங்க உருவக அணி. குயிலின் மென்மொழியார் -உவமையணி. அலர்த்தி -திறந்து அழுது.

தீயடைந்த வல்லியெனத் தேம்பிச்செ யலழிந்து
மாயும்வகை யின்றாய்ம றுகுற்று யிர்பதைப்பப்
போயடைந்த தெம்மருங்கும் பொற்பெருச லேநகரத்
தாயிழையார் வாய்விட்ட முதகு ரலோசை.

(ப-ரை) பொற்பு எருசலே நகரத்து -அழகிய எழுசலேம் நகரத்திலே; ஆய் இழையார் -ஆராய்ந்த அணிகளை உடைய பெண்கள்; தீ அடைந்த வல்லி

எனத்தேம்பி-நெருப்புப்பற்றிய வல்லிக் கொடி வதங்கியதைப் போன்று வாட்டமுற்று, செயல் அழிந்து-சக்தி யற்று; மாயும் வகை இன்றாய் மறுகு உற்று- இறக்கும் வழி இல்லாமற் துன்புற்று; உயிர் பதைப்ப -உயிர் துடிக்கும்படியாக; வாய் விட்டு அழுத குரல் ஓசை -வாய் திர்ந்து அழுத ஓலியானது; எம் மருங்கும் போய் அடைந்தது- எல்லா இடங்களிலும் போய் ஒலித்தது.

(வி-ரை) 'தீ யடைந்த வல்லி எனத் தேம்பி' -உவமையணி; என உவமை உருபு, எல்லாவகைச் சிறப்பும் பொருந்திய நகரம், ஆதலின் 'பொற்பு' என்னும் அடைமொழி கொடுத்தார்.

கண்டார்ப தைத்தார் கலுழ்ந்தார்க ரைந்தமுதார்
கொண்டார்து ணுக்கங்கொ தித்தார்கடுவிடத்தை
உண்டார்போ லேங்கியு யங்கிறெ டிதுயிர்த்துத்
திண்டாடி நின்றினைய செப்புவா ராயினார்.

(ப-ரை) கண்டார்-அவருக்கு உற்ற துன்பநிலையைக் கண்டார்கள்; பதைத்தார்கள் -பதைத்தார்கள்; கலுழ்ந்தார்கள் -கலங்கினார்கள்; கரைந்து அழுதார்- இரங்கி அழுதார்கள்; துணுக்கம் கொண்டார் - நடுநடுங்கினார்கள்; கொதித்தார்கள் -கோபித்தார்கள்; கடு விடத்தை உண்டார் போல் -கொடிய நஞ்சை உண்டவர்களைப் போல்; ஏங்கியும் -ஏக்கங் கொண்டு; அங்கி நெடிது உயிர்த்து- நெருப்பாக நீண்ட பெருமூச்சை விட்டு; திண்டாடி நின்று - மயங்கி நின்று; இனைய செப்புவார் ஆயினார்- பின்வருபனவற்றைக் கூறினர்.

(வி-ரை) வினைமுற்றுக்கள் அடுக்கி வந்து அவர்கள் அடைந்த துன்ப மிகுதியை உணர்த்தின. இனைய -குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர்; 2 ஆம் வேற்றுமைத் தொகையாக வந்தது.

எருசலேம் நகர மக்கள் இரங்கிக் கூறியவை:

ஆவாவி தென்னவ றவுமநி யாயமென்பார்
தாவாவ றமோத லைசாய்ந்தி றுவதென்பார்
மூவாமு தல்வன்மு னியாத தென்னென்பார்
ஓயாது முலெம்மு யிர்க்கொழிவின் றோவென்பார்

(ப-ரை) ஆ ஆ இது என்ன- ஆ! ஆ!! இது என்ன; அறவும் அநியாயம் என்பார் -மிகவும் அநியாயம் என்றனர்; தாவா அறமோ தலைசாய்ந்து இறுவது என்பார் -கெடாத தருமமுமா அழிந்து போயிற்றோ என்றனர்; மூவா முதல்வன் முனியாதது என் என்பார்- மூப்பு அடையாத கடவுள் விரோதிகளை வெறுக்காதது எதற்காக என்றனர்; ஓயாது உழல் எம் உயிர்க்கு ஒழிவு இன்றோ என்பார் -ஓய்வின்றி வருந்துகின்ற எமது உயிர்க்கு முடிவு இல்லையோ என்றனர்.

(வி-ரை) ஆ ஆ -இரக்கக் குறிப்புப் பொருளில் வந்த இடைச்சொல். கடவுளுக்கு மூப்பு இல்லை ஆதலின் 'மூவாமுல்வன்' என்றார். அவர் முனிந்தால் அவர்கள் தக்க தண்டனை அடைவர் என்னும் குறிப்புத் தோன்ற 'முதல்வன்' என்றார். 'என்' என மயங்கி நின்றவின் இது மயக்கவணி.

இம்மைந்த னாவிக்கி றுதிவரக் கண்டுமரி
அம்மையு யிர்வாழா ளவனிமி சையென்பார்
செம்மைதிறம் பாத்தூய தேவசி னந்திருகி
மும்மையு வரும்மு டியுங்க ணத்தென்பார்.

(ப-ரை) இம்மைந்தன் ஆவிக்கு இறுதிவரக் கண்டு - இத் தேவகுமாரனது உயிர்க்கு முடிவு வருதலைப் பார்த்து; மரி அம்மை உயிர் வாழாள் அவனிமிசை என்பார் -மேரித்தாய் பூமியிலே உயிரோடு இரார் என்றனர்; செம்மை திறம்பாத்தூய தேவசினம் திருகி - தருமத்திலிருந்து வேறுபடாத இறைவரது கோபம் உண்டாகி; வரும் மும்மையும் கணத்து முடியும் என்பார் -விளங்குகின்ற மூன்று உலகங்களும் சிறிது நேரத்துள் அழிந்துவிடும் என்றனர்.

(வி-ரை) திருகி -இயல்பான நிலையிலிருந்து மாறுபட்டு. திறம்பா -ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரச்சம்.

மாண்டாரு யிரளிக்கு மாமருந்தை வேரோடு
கீண்டெறி வாரிந்தக் கெடுதோசி களென்பார்
கீண்டெறி வாரிந்தக் கெடுதோசி களெனினும்
மீண்டுமு ளைக்கவொரு வேளைவரா தோவென்பார்.

(ப-ரை) மாண்டார் உயிர் அளிக்கும் மாமருந்தை -இறந்தவர்களுக்கு உயிரைக்கொடுக்கும் மேலான மருந்து போன்றவராகிய இயேசு பிரானை; வேரோடு கீண்டு எறிவார் இந்தக் கெடு தோசிகள் என்பார் - முற்றாக அகழ்ந்து எறிந்துவிடுவார்கள் இக் கொடியவர்கள் என்றனர்; எனினும் - ஆயினும்; மீண்டும் முளைக்க ஒருவேளை வராதோ என மீண்டும் உயிர்த்தெழுவதற்கு ஒரு காலம் வரமாட்டாதா என்றனர்.

(வி-ரை) உயிர் அளிக்கும் -உயிரைக் காக்கும் எனினுமாம். இயேசு பிரான் உயிர்ப்பிணியை நீக்குபவர் ஆதலின், "மாமருந்தாக" உருவகித்தார். எனினும் -இடைச்சொல்.

புன்றொழிலர்க் கஞ்சிநடுப் போற்றாதார் பொங்கியெழ
மன்றோரஞ் சொல்லியுயிர் வாழ்வதுவோ வாழ்வென்பார்
மன்றோரஞ் சொன்னோன்மனைபாழாய் வன்குடியும்
பொன்றியெருக்கலரும் பொய்யாதி துவென்பார்.

(ப-ரை) புன் தொழிலர்க்கு அஞ்சி நடுப்போற்றாது - இழிந்த இயல்பினர்களுக்குப் பயந்து அதனால் நடுவு நிலை தவறி; ஊர் பொங்கி அழ-ஊரிலுள்ள மக்கள் வெறுப்புற்று அழும்படியாக; மன்று ஓரம் சொல்லி உயிர் வாழ்வதுவோ வாழ்வு என்பார் - நியாயச் சபையிலே பட்சபாதமான தீர்ப்பைக் கூறி உயிர் வாழ்வதுதானா வாழ்வு என்றனர். மன்று ஓரம் சொன்னோன் மனை பாழாய் -நியாயச்சபையிலே பட்சபாதம் சொன்னவனது வீடு பாழாகி; வன்குடியும் பொன்றி எருக்கு அலரும் -வலிய வாழ்வும் அழிந்து அங்கு வெள்ளெருக்கம் செடி வளரும்; இது பொய்யாது என்பார் -இது தவறாது என்றனர்.

(வி-ரை) புன்றொழிலர் -பூதர். ஊர் -இடவாகு பெயர். பிலாத்து அரசனது நியாயச்சபையிலுள்ளவர்களது நிலையை நினைத்து இவ்வாறு கூறினர். 'மன்றோரம் சொன்னோன் மனை எருக்கலரும்' என்பது 'வெள்ளெருக்குப் பூக்குமே- மன்றோரஞ் சொன்னோர் மனை' என்னும் நல்வழி நீதிநூற் கருத்தை ஒத்துள்ளது. நீதிவாக்கியங்களில் உள்ள ஆழ்ந்த நம்பிக்கையினாலே 'பொய்யாது இது' எனக் கூறினர்.

நள்ளிநர ஜீவரகை நல்கவரு ஞானகுரு
வள்ளலுக்கு வன்கொலையும் மாபாத கம்புரிந்த
கள்ளனுக்குக் காவல்வி டுதலையுங் கட்டுரைத்து
விள்ளுவதோ நீதிபுரி வேந்தர்க்குச் சீலமென்பார்.

(ப-ரை) நள்ளி -தாமாக விரும்பி; நர ஜீவரட்சை நல்க வரு-மனிதர்
களுக்கு இரட்சிப்பைக் கொடுக்க வந்த; ஞானகுரு வள்ளலுக்கு வன்
கொலையும் - ஞானகுருவும் கருணைவள்ளலுமாகிய இயேசு
பெருமானுக்குக் கொடிய கொலைத்தண்டனையும்; மாபாதகம் புரிந்த
கள்ளனுக்குக் காவல் விடுதலையும்- கொடிய தீமை செய்த கள்ளனுக்குக்
காவல் விடுதலையும்; கட்டு உரைத்து விள்ளுவதோ - உறுதியான
தீர்ப்பாகக் கூறி நீதி வழங்குவதா; நீதிபுரி வேந்தர்க்குச் சீலம் என்பார் - நீதி
வழங்குகின்ற அரசர்க்குத் தருமம் என்றனர்.

(வி-ரை) பிலாத்து அரசனின் தீர்ப்பை நினைத்து இவ்வாறு கூறினர்.

கொல்லாது விட்டுவிடக் கொற்றவன்பல் காண்முயன்றும்
பொல்லாருக் கஞ்சிப்பு கன்றான்கொ லையென்பார்
பொல்லாருக் கஞ்சிப்பொ துநீதி யைப்புரட்டி
அல்லாத செய்வார்க்க றங்கூற்றே யாமென்பார்.

(ப-ரை) கொல்லாது விட்டுவிட -பெருமானாரைக் கொல்லாது
விடுதற்கு; பல்கால் முயன்றும் - பலமுறை முயன்றானாயினும்;
பொல்லார்க்கு அஞ்சி -கொடியவர்களுக்குப் பயந்து; கொற்றவன்
கொலை புகன்றான் என்பார் - அரசன் கொலைத் தீர்ப்பைப் கூறினான்
என்றனர்; பொது நீதியைப் புரட்டி -பொதுவான நீதியைத் தலைகீழாக்கி;
அல்லாத செய்வார்க்கு அறம் கூற்றேயாம் என்பார் -தீமை
செய்பவர்களுக்குத் தருமமே இயமனாக ஆகும் என்றனர்.

(வி-ரை) அல்லாத- அறம் அல்லாத செயல்களைக் குறித்தலின்,
வினையாலணையும் பெயர். "அரசியல் பிழைத்தோர்க் கறங்கூற்றாகும்"
எனச் சிலப்பதிகாரப் பதிகம் கூறுகின்றது.

காட்டிக் ஓத்தோன்க முத்திலொரு கயிற்றைப்
 பூட்டிமன் வாத்தயினாற் பொன்றினனாம் பொல்லாங்கு
 சாட்டிக்கொலை புரிசண்டா ளர்மனச் சாட்சியும்தம்
 பாட்டிற்கி ட்ப்பதென்ன பாவமதி பாபமென்பார்.

(ப-ரை) காட்டிக் கொடுத்தோன் - பெருமானாரை விரோதிகளிடம்
 காட்டிக் கொடுத்த யூதாசு; கழுத்தில் ஒரு கயிற்றைப் பூட்டி மன
 வாதையினால் பொன்றினனாம் - கழுத்திலே ஒரு கயிற்றைச் சுற்றித் தான்
 செய்த இத்தீமையை நினைத்து மனம் துன்புற்று அதனால் இறந்து
 விட்டானாம்; பொல்லாங்கு சாட்டிக் கொலைபுரி சண்டாளர் - குற்றம்
 சுமத்தி அதனாற் கொலை செய்கின்ற கொடியவர்களது; மனசாட்சியும்
 தம்பாட்டிற்கிடப்பது என்ன - மனச்சாட்சியும் உணர்ச்சியின்றி இருப்பதன்
 காரணம் என்ன; பாவம் அதி பாவம் என்பார் - இப்பாவம் மிகவும்
 கொடிய பாவம் என்றனர்.

(வி-ரை) வெறுப்பின் மிகுதியினாலே பெருமானாரது விரோதிகளைச்
 'சண்டாளர்' என்று இகழ்ந்து கூறினர்.

நிந்தனையாஞ் செந்நெருப்பு நெஞ்சைக் கொளுத்திடவும்
 நொந்தொருசொற் சொல்லாத நோன்மைநு னித்துணரின்
 மைந்தருக்கிச் சாந்தம்வ ருமோம கேசனெனுஞ்
 சிந்தைசெ றுநருக்குச் சேராத தென்னென்பார்.

(ப-ரை) நிந்தனையாம் செந்நெருப்பு நெஞ்சைக் கொளுத்திடவும் -
 விரோதிகளது அவமதிப்புகளாகிய மிக்க நெருப்பு பெருமானாரது
 உள்ளத்தைத் துன்புறுத்திய போதிலும்; நொந்து ஒருசொல் சொல்லாத
 நோன்மை நுனித்து உணரின் - வருந்தி ஒரு சொல்லாயினும் வெறுத்துச்
 சொல்லாத பொறுமையை நுணுகி ஆராய்ந்தால்; மைந்தருக்கு இச்சாந்தம்
 வருமோ - மனிதருக்கு இத்தகைய பொறுமை உண்டாகுமோ; மகேசன்
 எனும் சிந்தை - இவர் கடவுள் என்னும் எண்ணம்; செறுநருக்குச் சேராதது
 என் என்பார் - இவர் கடவுளே என்னும் நம்பிக்கை பகைவருக்கு
 உண்டாகாதது என்ன காரணம் என்றனர்.

(வி-ரை) நிந்தனையாஞ் செந்நெருப்பு - உருவக அணி. செந் நெருப்பு
 - பண்புத் தொகை. கொளுத்தும் இயல்பு நெருப்புக்கு உண்டு; சொல்லுக்கு

இல்லை; உருவகம் நோக்கி இவ்வாறு கூறினார். இவ்வாறு கூறியதனால் அவரது விரோதிகள் அவருக்குச் செய்த நிந்தனைகளின் கொடுமைகள் புலனாகின்றன. இத்தகைய கொடிய நிந்தனைகளைப் பொறுக்கும் தன்மை மனிதருக்கு இராது; இவர் இவைகளை எல்லாம் பொறுத்து இருத்தலின் கடவுளே என நகர மக்கள் கூறினர்.

செந்தாம ரைபோற்றி கழுந்தி ருவதனம்
அந்தோவ தங்கிய முகுகுடி போயதென்பார்
நந்தாக்க ருணை நறாத்துளிக்குங் கண்மலர்கள்
சிந்தாகு லம்பொதிந்து தேசிழந்து விட்டதென்பார்.

(ப-ரை) செந்தாமரை போற் திகழும் திருவதனம்- சிவந்த தாமரைப் போல விளங்கிய அழகிய முகம்; அந்தோ வதங்கி அழகு குடி போயது என்பார் -ஐயோ முகம் வாடி அழகு இல்லாமற் போய் விட்டது என்றனர்; நந்தாக்க ருணை நறா துளிக்கும் கண் மலர்கள் - குறையாத கருணையாகிய தேன் தருகின்ற கண்கள் ஆகிய மலர்கள்; சிந்தாகுலம் பொதிந்து தேசு இழந்து விட்டது என்பார் -உள்ளத் துன்பம் நிறைந்து ஒளி இழந்துவிட்டன என்றனர்.

(வி-ரை) செந்தாமரை போற் திகழும் திருவதனம் -உவமையணி. அந்தோ-இரங்கற் குறிப்புப் பொருளில் வந்த இடைச்சொல். கருணை நறா, கண்மலர்கள் என்பன உருவக அணிகள். சிந்தாகுலம் =சிந்தை + ஆகுலம். திரு -தெய்வத்தன்மை.

உன்னத மெய்ஞ் ஞானமு வந்துகுடி கொண்டதிருச்
சென்னிபுடை யுண்டிரத்தம் சிந்துவதோ செவ்விதென்பார்
மன்னுதிரு மேனிமுற்றும் வாரடியாற் கன்றிநைந்து
சின்னமுற லாவதுவோ தெய்வமே யோவென்பார்.

(ப-ரை) உன்னத மெய்ஞ் ஞானம் உவந்து குடிகொண்ட திருச் சென்னி-மேலான தெய்வ அறிவு நிறைந்து விளங்குகின்ற அழகிய தலை; புடையுண்டு இரத்தம் சிந்துவதோ செவ்விது என்பார் -தாக்கப்பட்டு இரத்தம் சொரிதல் தருமமாகுமா என்றனர்; மன்னு திருமேனி முற்றும் வார் அடியாற் கன்றி நைந்து சின்னம் உறல் ஆவதுவோ தெய்வமேயோ என்பார் - நிலைபெற்ற தெய்வ உடல் முழுவதும் வார் எனும் தோற்

கருவியின் அடித்தலினாலே தாக்கமுற்று வருந்திச் சிதைவுறலாமா,
கடவுளே! என்றனர்.

(வி-ரை) மனிதரது உடல் இவ்வாறு துன்புறல் பொருந்துமாயினும்.
தெய்வ உடல் இவ்வாறு துன்புறதல், ஏற்றதன்று; இதனைப் பரமபிதாவும்
பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாரே என்பது நகர்த்து மக்களது கருத்தாகும்.

நகர மக்கள் துன்பந்தாங்காதவராய் அவர் பின் செல்லுதல்:

பெண்ணீர்மை குன்றாத பெய்வளையா ரிவ்வண்ணம்

புண்ணீருந் தீயிற் புகைந்தாரு யிர் பொடிப்பக்

கண்ணீரின் துன்பக்க டற்கெல்லை காணாராய்

எண்ணீர ராய்ச்செல்லு மெம்பெருமான் பின்சென்றார்.

(ப-ரை) பெண் நீர்மை குன்றாத பெய்வளையார் - பெண்களுக்குரிய
தன்மைகள் குறையாத நிறைய வளையல்களை அணிந்த பெண்கள்; இவ்
வண்ணம் புண் ஈரும் தீயிற் புகைந்து ஆர் உயிர் பொடிப்ப-இவ்வாறு
புண்ணில் நெருப்புப்பட்டது போல வருந்தி அருமையான உயிரானது
பதைக்க; கண்ணீரின் துன்பக் கடற்கு எல்லை காணாராய் - கண்ணீருடன்
கூடிய துன்பமாகிய கடலுக்கு எல்லை காண இயலாதவராய்; எண் ஈராய்ச்
செல்லும் எம் பெருமான் பின் சென்றார் - மதிப்புக்கு உரியவராகச்
செல்கின்ற இயேசுபிரானது பின்னே சென்றனர்.

(வி-ரை) பெய்வளை - வினைத்தொகை. புண் ஈரும் தீயிற் புகைந்து
- உவமை. துன்பக் கடல் - உருவகம். தெய்வ அவதாரமாதலின் அவர்
தோற்றம் மதிக்கத் தக்கதாயிற்று.

இயேசு பெருமான் அவர்களுக்கு ஆறுதல் மொழிகளைக் கூறுதல்:-

மைத்தடங்கண் ணீர்சொரிய வாய்விட்ட முதரற்றிச்

சித்தமு டைந்துதொ டர்ந்துவரு சேயிழையார்

பத்திமையுந் சிந்தைப்ப ருவரலுங் கண்டிரங்கி

உத்தமசற் போதவு பசாந்த ரீதுரைப்பார்.

(ப-ரை) மைத்தடங்கண் நீர் சொரிய - கரிய விசாலமான கண்களிலிருந்து
நீர் சொரிந்து; வாய்விட்டு அழுது அரற்றி- வாய்திறந்து அழுது புலம்பி;
சித்தம் உடைந்து தொடர்ந்து வரு-உள்ளம் கலங்கித் தம்மைப் பின்

தொடர்ந்து வருகின்ற; சேயிழையார் பத்திமையும் சிந்தைப் பருவரலும் கண்டு இரங்கி -பெண்களது பக்தியையும் உள்ளத் துன்பத்தையும் பார்த்து இரக்கமுற்று; உத்தம சற்போத உபசாந்தர்-உத்தமமான மற்போதனைகளைச் செய்கின்ற மேலான சாந்த குணத்தவரான பெருமானார்; ஈது உரைப்பார்-பின்வரும் இவைகளைக் கூறினார்.

(வி-ரை) மை-மை தீட்டிய என்னுமாம், சேயிழையார்=செம்மை இழை+ஆர்=செம்மையான அணிகளை அணிந்தவர். போதம்-அறிவு. ஈது -இகரச்சுட்டு நீண்டது. உப -மேலான.

எருசலேம் புத்திரிகா ளென்பொருட்டுக் கலுழாதே (ரை-மீ)
துரிசறமற் றும்பொருட்டுஞ் சுதர்பொருட்டுங் கலுழந்திடுமின்
வரிசைபெறு மகப்பெறாம லடிகன்பாக் கியரென்னா
உரைசெறியத் தருநாளிங் குளதாமென் பதையுணர்ந்தே.

(ப-ரை) எருசலேம் புத்திரிகாள் - எருசலேம் நகர மகளிர்களே!; என் பொருட்டு கலுழாதே-எனக்காக வருந்தாதீர்; வரிசை பெறு மலடிகள் பாக்கியர்- சிறப்புப் பொருந்திய பிள்ளைகளைப் பெறாத பெண்கள் மேலானவர்கள்; என்னும் உரை செறியத் தருநாள்- என்னும் கருத்துப் பரவக்கூடிய நாள்; இங்கு உளதாம் என்பதை உணர்ந்து -இங்கு உண்டாகும் என்பதை எண்ணி; துரிசுஅற உம் பொருட்டும் சுதர் பொருட்டும்-குற்றம் இல்லாமற் போக உங்கள் பொருட்டாகவும் பிள்ளைகள் பொருட்டாகவும்; கலுழந்திடுமின்-வருந்திடுவீர்களாக.

(வி-ரை) உயிர்கள் யாவும் இறைவனின் பிள்ளைகள் ஆதலின் இறை அவதாரராகிய இயேசுபிரான் அவர்களைப் 'புத்திரிகாள்' என்றார். பொருட்டு-மூன்றாம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபாக வந்த இடைச்சொல். கலுழந்திடுமின்-முன்னிலைப் பன்மை வினைமுற்று.

துயரமிகுதியாற் பெண்கள் கூறியவை:

அன்புபுக விடமரிதா யவரவரே துயர்விஞ்சிக்
குன்றுகளே மலைக்குலமே யெசைமூடிக் கொள்ளுதிரால்
என்றுரைப்பர் பசுமரத்துக் கிதுசெய்வா ரெனிலந்தோ
தொன்றுலர்ந்து படுமரத்துக் கெதுசெய்யார் துணிவொன்றி.

(ப-ரை) அன்று - அந்நேரத்தில்; புகலிடம் அரிதாய் - அடைக்கலமாவதற்கான இடம் இல்லாமல்; அவரவரே துயர் அஞ்சி - ஒவ்வொருவரும் துன்பம் அளவு கடந்து; குன்றுகளே மலைக்குலமே எமை மூடிக் கொள்ளுதிர் - சிறு மலைகளே! பெரிய மலைக்கூட்டங்களே! எங்களை மூடிக்காப்பாற்றுங்கள்; துணிந்து பசுமரத்திற்கு இது செய்வார் - துணிந்து பச்சை மரத்திற்கு இவ்வாறு கேடுசெய்பவர்கள்; படுமரத்திற்கு எது செய்யார் - புட்டமரத்திற்கு எதுவும் செய்வார்கள்; என்று உரைப்பர் - என்று கூறினர். தொன்று உலர்ந்து - வெகு காலமாகக் காய்ந்து.

(வி-ரை) தேவகுமாரருக்குத் தீங்கு செய்வோர் தமக்கும் தீங்கு செய்வதென அஞ்சி மலைகளிடம் அடைக்கலம் வேண்டினர். பசுமரம், புட்டமரம் என்பன உருவகங்கள். இவை முறையே பாலா, வயோதிகர் ஆகியோரைக் குறிப்பனவாம். எமை - தொகுத்தல் விகாரம். ஆல் - அசைநிலை.

கா... மூடிக் கொள்ளுதிர் - சிறு மலைகளே! பெரிய மலைக்கூட்டங்களே! எங்களை மூடிக்காப்பாற்றுங்கள்; துணிந்து பசுமரத்திற்கு இது செய்வார் - துணிந்து பச்சை மரத்திற்கு இவ்வாறு கேடுசெய்பவர்கள்; படுமரத்திற்கு எது செய்யார் - புட்டமரத்திற்கு எதுவும் செய்வார்கள்; என்று உரைப்பர் - என்று கூறினர். தொன்று உலர்ந்து - வெகு காலமாகக் காய்ந்து.

... மூடிக் கொள்ளுதிர் - சிறு மலைகளே! பெரிய மலைக்கூட்டங்களே! எங்களை மூடிக்காப்பாற்றுங்கள்; துணிந்து பசுமரத்திற்கு இது செய்வார் - துணிந்து பச்சை மரத்திற்கு இவ்வாறு கேடுசெய்பவர்கள்; படுமரத்திற்கு எது செய்யார் - புட்டமரத்திற்கு எதுவும் செய்வார்கள்; என்று உரைப்பர் - என்று கூறினர். தொன்று உலர்ந்து - வெகு காலமாகக் காய்ந்து.

... மூடிக் கொள்ளுதிர் - சிறு மலைகளே! பெரிய மலைக்கூட்டங்களே! எங்களை மூடிக்காப்பாற்றுங்கள்; துணிந்து பசுமரத்திற்கு இது செய்வார் - துணிந்து பச்சை மரத்திற்கு இவ்வாறு கேடுசெய்பவர்கள்; படுமரத்திற்கு எது செய்யார் - புட்டமரத்திற்கு எதுவும் செய்வார்கள்; என்று உரைப்பர் - என்று கூறினர். தொன்று உலர்ந்து - வெகு காலமாகக் காய்ந்து.

குமரகுருபரர் பாடல்

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த குமரகுருபரர் பிற்காலச் சைவபக்தி இலக்கியத்தில் முக்கியமான ஓர் இடத்தைப் பெறுபவராவார். மதுரை திருமலை நாயக்கவர் காலத்தவரான இவர் மொகலாய மன்னன் ஷாஜகான் அனுமதியுடன் காசியில் குமாரசாமி மடம் நிறுவினார் என்பர். இவர் மதுரைக் கலம்பகம் சிதம்பர செய்யுள் கோவை, சிதம்பர மும்மாணிக்கோவை, சிவகாமியம்மை இரட்டை மணிமாலை, முத்துக் குமாரசாமி பிள்ளைத் தமிழ், மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், நீதிபதி விளக்கம் ஆகிய நூல்களை எழுதியவராவார்.

பிள்ளைத் தமிழ் பாட்டு என்பது பிரபந்த வகையாகும். குமரகுருபரது மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ் அம்மனைக் குழந்தையாக வைத்துப்பாடும் பாடலாகும். அன்னியோன்னியமான பக்தியுணர்வுடன் மதுரை மீனாட்சியம்மையைக் குழந்தையாக வைத்து குமரகுருபரர் பாடியுள்ளார்.

நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு முக்கிய அம்சமாகப் போகும் எளிமை குமரகுருபரர் காலத்திலேயே படிப்படியாகத் தொடங்குவதை இப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன. கடவுளரையேனும் ஆசிரியர்களையேனும், உபகாரிகளையேனும் குழந்தையாக வைத்து காப்பு முதலிய பத்துப்பருவங்களை அமைத்துப் பாராட்டுவது பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கண மரபாகும்.

- 1) காப்புப் பருவம்:- குழந்தை பிறந்த ஏழாம் நாள் காப்புப் போடும் வழக்கம் இருந்தது. அதனையொட்டியதே இப்பருவமாகும்.
- 2) செங்கீரைப் பருவம்:- இளங்குழந்தை 'ங்...ங்...' என்று பொருள் தெரியாத ஒலியை எழுப்ப அதனைத் தாய்மார் உவக்கும் பருவம்.
- 3) தாலப் பருவம்:- பிள்ளை தாலாட்டப்படும் பருவம்.
- 4) சப்பாணிப் பருவம்:- சப்பாணிப் பருவம் என்பது கையோடு கைசேர்த்துக் கொட்டல் என்பதாகும். பிள்ளை, இருக்கத் தொடக்கியதும் இப்படிச் செய்யும்.
- 5) முத்தப் பருவம்:- குழந்தையை 'முத்தம் தா' எனத் தாய் வேண்டுவது ஆகும்.
- 6) வருகைப் பருவம்:- தளர் நடையோடு நடந்துவரும் குழந்தையை

- 7) 'வா' என்று அழைக்கும் பருவமாகும்.
அம்புலிப்பருவம்:- சந்திரனைக் குழந்தையோடு விளையாட 'வா' என அழைப்பதாகும்.

மீனாட்சுயம்மை பிள்ளைத் தமிழ்

அம்புலிப்பருவம்

கண்டுபடு குதலப் பசங்கிளி யிவட்கொரு

கலாபேத மென்ன நின்னைக்

கலைமறைகண் முறையிடுவ கண்டோ வலாதொண்

கலாநிதியெனத் தெரிந்தோ

வண்டுபடு தெரியற் றிருந்தாதை யார்மரபின்

வழிமுதலெனக் குறித்தோ

வளர்சடை முடிக்கெந்தை தண்ணறுங் கண்ணியா

வைத்தது கடைப்பிடித்தோ

குண்டுபடு பாற்கடல் வருந்திருச் சேடியொடு

கூடப் பிறந்ததோர்ந்தோ

கோமாட்டி யிவணின்னை வம்மெனக் கொம்மெனக்

கூவியிடப் பெற்றாயுனக்

கண்டுபடு சீரிதன் றாதலா லிவளுட

னம்புலீ யாடவாவே

ஆணிப்பொன் வில்லிபுணர் மாணிக்கவல்லியுட

னம்புலீ யாடவாவே.

குலத்தோடு தெய்வக் குழாம்பிழிந் தூற்றிக்

குடித்துச் சுவைத்துமிழ்ந்த

கோதென்று மழல்விடங் கொப்பளிக் கின்றவிற்

கோளினுச் சிட்டமென்றுங்

கலைத்தோடு மூடிக் களங்கம் பொதிந்திட்ட

கயரோகி யென்று மொருநாள்

கண்கொண்டு பார்க்கவுங் கடவதன்றெனவுங்

கடற்புலி யெடுத்திகழவிட

புலத்தோடு முடுமீன் கணத்தோடு மோடுநின்

போல்வார்க்கு மாபாதகம்

போக்குமித் தலமலது புகலில்லை காண்மிசைப்
பொங்குபுனல் கற்பகக்கா
டலைத்தோடு வைகைத் துறைப்படி மடப்பிடியோ
டம்புலீ யாடவாவே.
ஆணிப்பொன் வில்லிபுணர் மாணிக்கவல்லியுட
னம் புலீயாடவாவே.

கீற்றுமதி யெனநிலவு தோற்றுபரு வத்திலொளி
கிளர்நுதற் செவ்விலவ்விக்
கெண்டைத் தடங்கணா ரெருவிட் டிறைஞ்சக்
கிடந்தது முடைந்தமுதம் விண்
ஓற்றுபுது வெண்கலை யுடுத்துமுழு மதியென
வுதித்தவமை யத்துமம்மை
யொண்முகத் தொழுகுதிரு வழகைக்
கவர்ந்துகொண்

டோடினது நிற்கமற்றை
மாற்றவ ளொடுங்கேள்வர் மெளலியி லுறைந்தது
மறந்துனை யழைத்தபொழுதே
மற்றிவள் பெருங்கருணை சொற்றிடக் கடவதோ
மண்முழுவதும் விம்முபுயம்வைத்
தாற்றுமுடி யரசுதவு மரசினங் குமரியுட
னம்புலீ யாடவாவே
ஆணிப்பொன் வில்லிபுணர் மாணிக்கவல்லியுட
னம்புலீ யாடவாவே

விண்டலம் பொலியப் பொலிநதிடுதி யேலுனது
வெம்பணிப் பகைவிழுங்கி
விக்கிடக் கக்கிடத் தொக்கிடர்ப் படுதிவெயில்
விரியுஞ் சுடர்ப்பரிதியின்
மண்டலம் புக்கனை யிருத்தியெனி னொள்ளொளி
மழுங்கிட வழங்கிடுதிபொன்
வளர்சடைக் காட்டெந்தை வைத்திடப்
பெறுதியேன்
மாசுனஞ் சுற்றவச்சங்

கொண்டுகண் டஞ்சா திருப்பது மருப்பொங்கு
 கோதையிவள் சீறனிகணின்
 குடர்குழம் பிடவே குமைப்பதும் பெறுதியெங்
 கோமாட்டி பாலடைந்தா
 லண்டபகி ரண்டமு மகண்டமும் பெறுதிவா
 லம்புலீ யாடவாவே
 ஆணிப்பொன் வில்லிபுணர் மாணிக்க வல்லியுட
 னம்புலீ யாடவாவே.

எண்ணில்பல புவனப் பெருந்தட்டை யூடுருவி
 யிவள்பெரும் புகழ் நெடுநிலா
 எங்கணு நிறைந்திடுவ தங்கதனின் மெள்ளநீ
 யெள்ளளவு மொண்டு கொண்டு
 வெண்ணிலவு பொழிவது கிடைத்தனை மடுத்திவள்
 விழிக்கடை கொழித்த கருணை
 வெள்ளந் திளைத்தாடு பெற்றியாற் றண்ணனி
 விளைப்பதும் பெற்றனைகொலா
 மண்ணிலொண் பைங்கூழ் வளர்ப்பது னிடத்தம்மை
 வைத்திடுஞ் சத்தியேகாண்
 மற்றொரு சுதந்தர நினக்கென விலைக்கலை
 மதிக்கடவு ணீயுமுணர்வா
 யண்ணலங் களியானை யரசர்கோ மகளுட
 னம்புலீ யாடவாவே
 ஆணிப்பொன் வில்லிபுணர் மாணிக்க வல்லியுட
 னம்புலீ யாடவாவே

முன்பும்ப ரரசசெய் பெரும்பாவ முங்கோப
 மூரிமாத் தொடர்சாபமு
 மும்மைத் தமிழ்ச் செழியன் வெப்பொடு
 கொடுங்கூனு
 மோசித்த வித்திலன்
 றன்பெருந் தன்மையை யுணர்ந்திலைகொய் சிவராச
 தானியாய்ச் சீவன்முத்தித்
 தலமுமாய்த் துவாதசாந் தத்தலமு மானதித்

தலமித்த லத்தடைதியேன்
 மன்பெருங் குரவற் பிழைத்தபா வமுமற்றை
 மாமடிக ளிடுசாபமும்
 வளரிளம் பருவத்து நரைதிரையு முதிர்கூனு
 மாற்றிடப் பெறுதிகண்டா
 யன்பரென் புருகக் கசிந்திடு பசந்தேனோ
 டம்புலீ யாடவாவே
 ஆணிப்பொன் வில்லிபுணர் மாணிக்க வல்லியுட
 னம்புலீ யாடவாவே

கும்பஞ் சுமந்தமத வெள்ளநீர் கொட்டுங்
 கொடுங்கனி றிடும்போர்வையான்
 குடிவகோ டீரத் திருந்துகொண்ட டஞ்நலார்
 கொய்தளிர்க் கைவருடவுஞ்
 செம்பஞ் சுறுத்தவும் பதைபதைத் தாரமுற்
 சிகையெனக் கொப்பளிக்குஞ்
 சீறடிகள் கன்றிச் சிவந்திடச் செய்வதுந்
 திருவுளத் தடையாதுபொற்
 றம்பஞ் சுமந்தீன்ற மானுட விலங்கின்
 றனிப்புதல்வ னுக்குவட்டத்
 தண்குடை நிழற்றுநினை வம்மென வழைத்தன
 டழைத்திடு இழைக்கரும்பொன்
 றம்பஞ் சுடன்கொண்ட மகரக் கொடிக் கொடியொ
 டம்புலீ யாடவாவே
 ஆணிப்பொன் வில்லிபுணர் மாணிக்க வல்லியுட
 னம்புலீ யாடவாவே.

குமரகுருபரர் பாடல்கள் ஓசைச்சிறப்பும் படிமச் செழுமையும் இணைந்து
 காணப்படுகிறது. மீனாட்சி அம்மையை சித்திரிக்கும் முறைமையில் ஒரு
 நெருக்கமான அந்நியோன்னிய உறவு புலப்படுவதை உணரலாம்.
 அம்மன் பக்கத்தில் நிற்பது போன்ற உணர்வு ஏற்படுகிறது. அம்மன் பற்றிய
 விவரிப்பிலும் இந்தச் சித்திரிப்புச் செழுமை காணப்படுகிறது. இப்பாடல்
 களை நன்கு இரசிப்பதற்கு அந்த விவரண செழுமையை விளங்கிக்
 கொள்ளல் வேண்டும்.

குற்றாலக் குறவஞ்சி

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திரிகூட ராசப்பக் கவிராயர் என்பவரால் பாடப்பெற்றது இந்நூலாகும். குறவஞ்சி இலக்கிய வகையில் மிகச் சிறந்த உதாரணமாக இதைக் கொள்வது மரபு. குற்றால நாதரை விரும்பி அத்துயரத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் பெண்ணிடம் வஞ்சி எனும் குறப்பெண் குறி கூறி 'அவன் வருவான்' என்று கூறுவதை அடிப்படையாகக் கொண்டது இந்நூல். இதில் வரும் பாடல்களில் தலைவியின் அழகும் அவள் பந்தடிக்கும் அழகும் இறைவனிடத்தில் காதல் கொண்டிருக்கும் அழகும் உன்னதமாக சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. இது உண்மையில் இசைப் பாடல் மரபைச் சார்ந்ததாகும். திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி நாட்டிய நாடகமாக திருக்குற்றால நாதர் கோயிலில் ஆடப்பட்டதாக அறிகிறோம்.

செங்கையில் வண்டு கலின்கலி நென்று செயஞ்செய
மென்றாட இடை
சங்கத மென்று சிலம்பு புலம்பொடு தண்டை
கலந்தாட இரு
கொங்கை கொடும்பகை வென்றன மென்று குழைந்து
குழைந்தாட மலர்ப்
பைங்கொடி நங்கை வசந்த சவுந்தரி
பந்து பயின்றாளே.

பொங்கு கனங்குழை மண்டிய கெண்டை புரண்டு
புரண்டாடக் குழல்
மங்குவில் வண்டு கலைந்தது கண்டு மதன் சிலை
வண்டோட இனி
யிங்சிது கண்டுல கென்படு மென்றிடை
திண்டாட மலர்ப்
பங்கய மங்கை வசந்த சவுந்தரி
பந்து பயின்றாளே.

சூடக முன்கையில் வால்வளை கண்டிரு தோள்வளை
 நின்றாடப் புனை
 பாடக முஞ்சிறு பாதமு முங்கொரு பாவனை
 கொண்டாட நய
 நாடகமாடிய தோகை மயிலென நன்னகர்
 வீதியிலே யனி
 யாடக வல்லி வசந்த வொய்யாரி
 யடர்ந்துபந் தாடினளே.

இந்திரரை யோவிவள் சந்தரி யோதெய்வ ரம்பையோ
 மோகினியோ மன
 முந்திய தோவிழி முந்திய தோகர முந்திய
 தோவெனவே உயர்
 சந்திர சூடர் குறும்பல வீசுரர் சங்கணி
 வீதியிலே மணிப்
 பைந்தொடி நாரி வசந்தவொய் யாரிபொற்
 பந்துகொண் டாடினளே

புள்ளிப்பாட்டு - மகாபாரதம் - குடி

மேலது

மகாபாரதம் - மகாபாரதம் - மகாபாரதம்
 மகாபாரதம் - மகாபாரதம் - மகாபாரதம்
 மகாபாரதம் - மகாபாரதம் - மகாபாரதம்
 மகாபாரதம் - மகாபாரதம் - மகாபாரதம்

மகாபாரதம்

மகாபாரதம் - மகாபாரதம் - மகாபாரதம்
 மகாபாரதம் - மகாபாரதம் - மகாபாரதம்
 மகாபாரதம் - மகாபாரதம் - மகாபாரதம்
 மகாபாரதம் - மகாபாரதம் - மகாபாரதம்

இராம நாடகக் கீர்த்தனைகள்

19 ம் நூற்றாண்டில் கீர்த்தனைகளை கொண்டு ஒரு நாடகத்தினை ஆக்கும் முறைமையே நாடகக் கீர்த்தனை முறைமையாகும். இவை முதலில் கதாகாலாட் சேபப் பாரம்பரியத்துக்குப் பயன்பட்டிருக்க வேண்டும். பின்னர் இவை அவ்வவ் நாடகங்களுக்கான பாடல்களாகவும் அமைந்தன. அருணாசலக் கவிராயர் (1712 - 1779) நாடகக் கீர்த்தனையை எழுத, பின்னர் வந்த கோபால கிருஷ்ண பாரதியார் நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனையை எழுதினார்.

இராம நாடக கீர்த்தனைகள், இராவணன் கொலுவீற்றிருத்தல்
முறைசேர் அரக்கர்.... (3 பாடல்கள்)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

முனைசேர் அரக்கர் இவ்வாறு முறையிட்டலறச் சேனை சுற்றி
இனம்ஆய் வளைக்க மலைபோல இலங்கை யழித்த குரங்கிதென்றே
அனுமான் தனைக்கொன் டிந்திரசித்தன் அங்கே விடஎங்கே என்று
புனைமா முடிரா வணன்கண்டு பொரிந்தான் கொலுவில் இருந்தானே.

தரு-அசாவேரி ராகம்-அடதாளசாப்பு

பல்லவி

வீரசூராவணன் கொலுவீற்றிருந்தானே

அநுபல்லவி

பேராதரத்தின சிங்கா	சனம்போலே சொர்ண
பீட பத்தில்மைநாக	மலைபோலேதுன்ன
சாருதயம் சேர்பத்து	ஆரியர்கள் என்ன
தலைப்பத்திலும் பத்து	மகுடங்கள் மின்ன(வீர)

சரணங்கள்

நடம் ஆடும் ரம்பையும் ஊர்வசியும் அபி
நயம் காட்டி மயில்போலு லாவ
கடல்போலேமேள தாளங்கள் அண்ட
கடாகம் மட்டும் சென்று தாவ

அட்டா இந்திராவாடா சந்திரா வாடாஎன்
 றவசரக்காரர்கள் கூவ
 வடவாக்கினி ஆன விராக்கினி தீர
 வந்து மேகம் பனி நீர் தூவ
 சுடர்மணி மண்டபம் அண்ட கூட்டம் அதைத் தொடவே
 தொடைநடுங்கி அசுரர் எல்லாம் நெடுமூச்சுவிடவே
 முடிகளொடு முடிமோதி அடியினை புண்படவே
 மூவுலகத்துள்ளோடும் சேவடிகும்பிடவே (வீர)

எப்போ தென்று முகம் திரும்பியவர்க் கெல்லாம்
 இருகூழிகள் வந்து தலை நீட்ட
 தப்பா எட்டானைக் கொம் பொடிந்தது பதினாறு
 சந்திரன் போல மார்பிலே காட்ட
 வைப்பாகிய நாக ராசாக்கள் மாணிக்க
 மலை கொண்டடி மேலே சூட்ட
 வெப்பான துர்முகன் முதல் ஆன மந்திரிகள்
 வினய யோசனைகள் பா ராட்ட
 முப்பத்து முக்கோடி தேவருங் கொண்டாட
 முதல்ஆன தும்புரு நாரதர் கீதம்பாட
 கற்பகம் மென் மலர் மாரி குப்பைகள் போலேபோட
 கட்டியம் சொல் ஓசை திசை அட்டிலும் மேலே ஓட (வீர)

இனம் ஆம் மேகங்கள் புகைபோல் ஒதுங்கிக்கொண்
 டிரைச்சல் இடாமலே கூச
 புனை மாமுகலட்சுமி கரம் துடைப்போர் போலப்
 பூவையர் கவரிகள் வீச
 எனை நாடினான் எனைப்பார்த்தான் வாத்தை சொன்னான்
 என்றியக்கர் சந்தோஷம் பேச
 தினமும் ஊழியத்துக்கு வரும் தெய்வப் பெண்களைச்
 சிறுக்கியர் போல் அரக்கியர் ஏச
 முனைபெரும் அட்சதன் வீழ்ந்த மனவேதை கூடி
 மூத்த மகன் செயித்து வந்த கீர்த்தியைக் கொண்டாடி
 அனுமான் வருகிற வாத்தை தனையே நாடி
 அடிக்கடி சீதையை எண்ணித் துடித்துடன் மனம் வாடி (வீர)

பாரதியார் பாடல்

தமிழிலக்கியத்தின் 'திருப்புமுனை'களில் ஒன்றாக அமைகின்ற சுப்பிரமணிய பாரதியார்-1882 முதல் 1921 வரை வாழ்ந்தவர். இவரை நவீன தமிழ் கவிதையின் தந்தை எனக் கூறலாம். பாரம் பரியக் கல்வி மரபில் ஆழ்ந்த ஞானத்துடன் தமிழ் கவிதைக்கு புதிய பண்பும் பயனையும் வகுத்தவர் பாரதியாவார்.

நிலாவும் வான்மீனும் காற்றும்

மனத்தை வாழ்த்துதல்

நிலாவையும் வானத்து மீனையும் காற்றையும்

நேர்ப்பட வைத்தாங்கே

குலாவ மமுதக் குழம்பைக் குடித்தொரு

கோல வெறிபடைத்தோம்;

உலாவு மனச்சிறு புள்ளினை யெங்கனும்

ஓட்டி மகிழ்ந்திடுவோம்;

பலாவின் கனிச்சுளை வண்டியி லோர் வண்டு

பாடுவதும் வியப்போ?

தாரகை யென்ற மணித்திரள் யாவையும்

சார்ந்திடப் போமனமே,

ஈரச்சுவையதி லூறிவருமதில்

இன்பறுவாய் மனமே!

சீரவிருஞ்சுடர் மீனொடு வானத்துத்

திங்களையுஞ் சமைத்தே

ஓரழகாக விழுங்கிடு முள்ளத்தை

யொப்பதொர் செல்வமுண்டோ?

பன்றியைப் போலிங்கு மண்ணிடைச் சேற்றிற்

படுத்துப் புரளாதே

வென்றியை நாடியிவ் வானத்தி லோட

விரும்பி விரைந்திடுமே;
முன்றிலி லோடுமொர் வண்டியைப் போலன்று
மூன்றுலகுஞ் சூழ்ந்தே
நன்றுதிரியும் விமானத்தைப் போலொரு
நல்ல மனம்படைத்தோம்.

தென்னையின் கீற்று சலசல வென்றிடச்
செய்து வருங்காற்றே;
உன்னைக் குதிரைகொண் டேறித் திரியுமொ
ருள்ளம் படைத்துவிட்டோம்.
சின்னப் பறவையின் மெல்லொலி கொண்டிங்கு
சேர்ந்திடு நற்காற்றே!
மின்னல் விளக்கிற்கு வானகங் கொட்டுமில்
வெட்டொலி யேன்கொணர்ந்தாய்?

மண்ணுல கத்துநல் லோசைகள் காற்றெனும்
வானவன் கொண்டு வந்தான்;
பண்ணி லிசைத்தவ் வொலிக ளனைத்தையும்
பாடி மகிழ்ந்திடுவோம்.
நண்ணி வருமணி யோசையும், பின்னங்கு
நாய்கள் குலைப்பதுவும்,
எண்ணுமுன் னே'யன்னக் காவடிப் பிச்சை'யென்
றேங்கிடு வான்குரலும்,

வீதிக் கதவை யடைப்பதுங் கீழ்த்திசை
விம்மிடுஞ் சங்கொலியும்,
வாதுகள் பேசிடு மாந்தர் குரலு
மதலை யமுங்குரலும்-
ஏதெது கொண்டு வருகுது காற்றிவை
யெண்ணி லகப்படுமோ?
சீதக் கதிர்மதி மேற்சென்று பாய்ந்தங்கு
தேனுண்ணு வாய் மனமே!

பாரதிதாசன் பாடல்கள்

கனகு சுப்புரத்தினம் என்ற இயற்பெயரைக் கொண்ட இவர் பாரதிதாசன் என்ற பெயருடன் பெரும் புகழ்கொண்ட கவிஞராக மேற்கிளம்பினார். ஆரம்பத்தில் சமய பாடல்களைப் பாடியிருப்பினும் காலப் போக்கில் சுயமரியாதை இயக்கத்தையும் திராவிட இயக்கத்தையும் அவற்றின் வழிவந்த சமூகச் சீர்திருத்தங்களையும் பாடுகின்ற எழுச்சிக் கவிஞராகப் போற்றப்பட்டார்.

அழகின் சிரிப்பு

கடல்

மணல், அலைகள்

ஊருக்குக் கிழக்கே உள்ள
பெருங்கடல் ஓர மெல்லாம்.
கீரியின் உடல் வண்ணம்போல்
மணல் மெத்தை; அம்மெத் தைமேல்
நேரிடும் அலையோ, கல்வி
நிலையத்தின் இளைஞர் போலப்
பூரிப்பால் ஏறும்; வீழும்;
புரண்டிடும்; பாராய் தம்பி.

மணற்கரையில் நண்டுகள்.

வெள்ளிய அன்னக் கூட்டம்
விளையாடி வீழ்வ தைப்போல்
துள்ளியே அலைகள் மேன்மேல்
கரையினிற் சுழன்று வீழும்!
வெள்ளலை, கரையைத் தொட்டு
மீண்டபின் சிறுகால் நண்டுப்
பிள்ளைகள் ஓடி ஆடிப்
பெரியதோர் வியப்பைச் செய்யும்

புரட்சிக்கப்பால் அமைதி

புரட்சிக்கப் பால் அமைதி
பொலியுமாம். அதுபோல், ஓரக்
கரையினில் அலைகள் மோதிக்
கலகங்கள் விளைக்கும்; ஆனால்
அருகுள்ள அலைகட் கப்பால்
கடலிடை அமைதி அன்றோ!
பெருநீரை வான்மு கக்கும்;
வான்நிறம் பெருநீர் வாங்கும்!

கடலின் கண்கொள்ளாக்காட்சி

பெரும்புனல் நிலையும், வானிற்
பிணைந்த அக் கரையும், இப்பால்
ஒருங்காக வடக்கும் தெற்கும்
ஒடு நீர்ப் பரப்பும் காண
இருவிழிச் சிறகால் நெஞ்சம்
எழுந்திடும்; முழுதும் காண
ஒரு கோடிச் சிறகு வேண்டும்
ஓகோகோ எனப்பின் வாங்கும்.

கடலும் இளங் கதிரும்

எழுந்தது செங்க திர்தான்
கடல்மிசை அட்டா எங்கும்
விழுந்தது தங்கத் தூற்றல்!
வெளியெலாம் ஒளியின் வீச்சு!
முழங்கிய நீர்ப்ப ரப்பின்
முழுதும் பொன் னொளி பறக்கும்.
பழங்கால இயற்கை செய்யும்
புதுக்காட்சி பருகு தம்பி!

கடலும் வானும்.

அக்கரை, சோலை போலத்
தோன்றிடும்! அந்தச் சோலை,
திக்கெல்லாம் தெரியக் காட்டும்

இளங்கதிர்ச் செம்ப முத்தைக்!
கைக்கொள்ள அம்மு கில்கள்
போராடும்! கருவா னத்தை
மொய்த்துமே செவ்வா னாக்கி
முடித்திடும்! பாராய் தம்பி!

எழுந்த கதிர்

இளங்கதிர் எழுந்தான்; ஆங்கே
இருளின்மேல் சினத்தை வைத்தான்;
களித்தன கடலின் புட்கள்;
எழுந்தன கைகள் கொட்டி!
ஒளித்தது காரி ருள்போய்!
உள்ளத்தில் உவகை பூக்க
இளங்கதிர், பொன்னி றத்தை
எங்கணும் இறைக்க லானான்.

கடல் முழக்கம்

கடல்நீரும், நீலவானும்
கைகோக்கும்! அதற் கிதற்கும்
இடையிலே கிடக்கும் வெள்ளம்
எழில்வீணை; அவ்வீ ணைமேல்
அடிக்கின்ற காற்றோ வீணை
நரம்பினை அசைத் தின்பத்தை
வடிக்கின்ற புலவன்! தம்பி
வண்கடல் பண்பாடல் கேள்!

நடுப்பகலிற் கடலின் காட்சி

செழுங்கதிர் உச்சி ஏறிச்
செந்தணல் வீச தல்பார்!
புழுங்கிய மக்கள் தம்மைக்
குளீர்காற்றால் புதுமை செய்து
முழங்கிற்றுக் கடல்! இவ்வைய
முழுவதும் வாழ்விற் செம்மை
வழங்கிற்றுக் கடல்! நற் செல்வம்
வளர்க்கின்ற கடல்பார் தம்பி!

நிலவிற் கடல்

பொன்னுடை களைந்து, வேறே
புதிதான முத்துச் சேலை
தன்இடை அணிந்தாள் அந்தத்
தடங்கடற் பெண்ணாள். தம்பி
என்னென்று கேள்; அ தோ பார்
எழில் நிலா ஒளிகொட் டிற்று!
மன்னியே வாழி என்று
கடலினை வாழ்த்தாய் தம்பி!

இப்பாடலைப் படிக்கும்போது பின்வருவனவற்றில் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

(அ) கடலின் அலைகள் கிளப்புகின்ற சிந்தனைகள்.

(ஆ) பாடலின் ஓசைநயம் - கவிஞருக்கு ஏற்பட்ட மனக்குதூகலம் பாடலின் / கவிதையின் ஓசை அமைப்பின் வெளிப்படும் முறைமையில் அறிந்து கொள்ளலாம்.

(இ) கடல் பற்றிய ஒரு முற்று முழுதான சித்திரம் நமது மனதில் விழுகிறது. கடற்கரை, கடல், சூரியன், நண்பகல், நிலாநேரம் எனப்படல நிலைப்பட்டதாக, அதேவேளையில் அவற்றின் ஒருங்கிணைந்த தொகுதியாக, கடலைப்பற்றிய காட்சி அமைகிறது.

இந்தப் பாடலில் வரும் உவமைகளுள் உமக்குப் பிடித்தமானது எது என்று நோக்குக. நோக்கி அது ஏன் கவருகின்றது என்பதற்கான பதிலை அறிய முனையவும்.

விபுலாநந்தர் கவிதைகள்:- (1892 - 1947)

தமிழில் ஆழ்ந்த அறிவு கொண்ட ஆராய்ச்சியாளராக விளங்கிய சுவாமி விபுலாநந்தர் கவிஞராகவும் விளங்கினார். அவருடைய பாடல்களில் தெளிவும் தெய்வ நம்பிக்கையும் இழையோடிச் செல்வதைக் காணலாம். சுப்பிரமணிய பாரதியாருடைய கவிதைகளை சனரஞ்சகப்படுத்துவதில் இவர் பெரும் பங்கு வகித்தார்.

தேவி வணக்கம்

அன்னையே யருளுருவே யகிலமுமீன்
றளித்தருளு மரசி யேசீர்
மன்னுநிலை யியற்பொருளு மியங்கியலும்
வகைப்பொருளும் வகுத்த வற்றால்
இன்னலற வெமைப்புரந்த வின்னமுதப்
பெருங்கடலே யிறைவி யேநின்
பொன்னடியை நிதந்துதித்தோங் கடைக்கணித்துக்
கருணைமழை பொழிவா யம்மா!

எண்ணுங்கா லுலகினுக்கோ ராதார
மாய்நின்ற வியல்பு நீயே
மண்ணின்சீ ருருவாகி மன்னியவ
ணீயன்றே வாரி யாகி
உண்ணுந்நீ ருருவாய வுத்தமியு
நீயன்றோ வுயர்வொப் பில்லாய்!
விண்ணின்பே ருருவாகி யெவ்விடத்து
நிறைந்துநின்ற விரிவு நீயே.

வீயாத பெருவலிமை வைணவியே!
பிரபஞ்ச வித்து மாகித்
தாயாகித் தாரணியைத் தோற்றுவித்த
தனிமுதலே! தவத்தர் வாழ்வே!
மாயாரு பத்துடனே மருளளிக்கும்

வனப்புடையாய் மயக்கந் தீர்த்துத்
 தீயாத பெருமுத்தித் தடங்கரையிற்
 செலுத்துகின்ற செல்வத் தாயே!

இப்பாடலிற் சுவாமி தன் அம்மனை/ சக்தியை போற்றுகிறார். அம்மன் வணக்கம் இராமகிருஸ்ணரிடத்து முக்கிய இடம் பெற்றது என்று சொல்லப்படுகிறது. அம்மனுடைய தோற்றம் முழுமையுள்ளும் அருளினுள்ளும் அமிழ்ந்து போகின்ற தன்மை இப்பாடல்களில் காணப்படுகிறது. இப்பாடலை மிக நுண்ணியதாக படிக்கும் போது சுவாமியவர்கள், பாடல் செல்லச் செல்லவே அம்மனின் அருள் வயத்தில் ஆழமாக ஆழமாக அமிழ்ந்து கொண்டு செல்கிறார் என்பது புலனாகிறது. இந்த உண்மையை முதலாம் பாடலில் மேற்கிளம்பும் உணர்வு நிலையை இனங் காண்பதன் மூலமும் அது படிப்படியாக எவ்வாறு ஆழப்படுகிறது என்பது புலனாகும் முறைமையையும் அறிந்து கொள்ள முயல்க.

நமசிவாய பூமிபுத்திரி வந் மயம்மனை தன்ம
 அமிதம் உதிருநகரே தருவெனவெய்து
 உயிர் இவ்வெய்தி தீராத அருடவாயை
 மரணம் உறவாத அரிதெய்தி நின்றதுவா
 மனிகேதுவாக புராபெய்வை மதுவாக புராபெய்வை
 மதுவாக புராபெய்வை மதுவாக புராபெய்வை
 மதுவாக புராபெய்வை மதுவாக புராபெய்வை
 மதுவாக புராபெய்வை மதுவாக புராபெய்வை
 மதுவாக புராபெய்வை மதுவாக புராபெய்வை

அருடவாயை அருடவாயை அருடவாயை
 அருடவாயை அருடவாயை அருடவாயை
 அருடவாயை அருடவாயை அருடவாயை
 அருடவாயை அருடவாயை அருடவாயை
 அருடவாயை அருடவாயை அருடவாயை
 அருடவாயை அருடவாயை அருடவாயை
 அருடவாயை அருடவாயை அருடவாயை
 அருடவாயை அருடவாயை அருடவாயை

நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர்

ஈழத்துத் தமிழ் கவிதை உலகில் மிகப் பிரபலமான குழந்தைப் பாடல்களைப் பாடியவர் எனப் போற்றப்படுவராவார். இவருடைய குழந்தைப் பாடல்கள் குழந்தைகளின் அநுபவ வட்டத்துடன் இணைந்திருப்பது ஒரு முக்கிய அம்சமாகும். இவர் செந்நெறி மரபுசார்ந்த பல பாடல்களையும் இயற்றியுள்ளார். தந்தையார் பதிற்றுப்பத்து 'இதற்கோர் உதாரணமாகும். இவரது நாடகம் 'உயிரிளங் குமரன்' சைவசிந்தாந்தக் கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

நாவலர் பெருமான்

திருவளர் தெய்வத் தமிழ்வள நாடு
 செய்த தவப்பயனே செந்தமிழ் மக்கள்
 புந்தியினிக்குந் தெள்ளமுதே தேனே
 வாரமருள் சைவத் திருநெறி யுய்ய
 வந்தருள் தேசிகனே வாடிய பழைய
 தமிழ்மொழி தழைய மழைபொழி கலைமுகிலே
 பரமத திமிரக் குரைகடல் சுவற
 பருகிடு தவமுனியே பரனருள் நீறுஞ்
 சிவமொழி வீறும் பரவிடவருள் குருவே
 அருவளர் மதுரத் தமிழுரை நடைசெய்
 ஐயா அடிபோற்றி ஆறுமுகப் பெரு
 நாவல னாமத் தரசேயடி போற்றி.

அன்னநடை பிடியினடை யழகுநடை
 யல்லவென வகற்றி யந்நாட்
 பன்னமுது புலவரிடஞ் செய்யுணடை
 பயின்ற தமிழ்ப் பாவை யாட்கு
 வன்னநடை வழங்குநடை வசனநடை
 யெனப்பயிற்றி வைத்த வாசான்
 மன்னுமருள் நாவலன்றன் னழியாநல்
 லொழுக்க நடை வாழி வாழி.

பார்மதித்த செந்தமிழ்நூ லேடுகளை
யாராய்ந்து பதிப்பித் தோர்கள்
ஆர்பதிப்பித் தாலும்ங்கே பிழைநுழைத
லுண்டாகு மவைக ளின்றிச்
சீர்பதித்த நற்பதிப்பு நாவலர் தம்
பதிப்பென்று செப்பு மேன்மைப்
பேர்பதித்த பெருங்கல்விச் செல்வனிரு
சேவடிகள் பெரிதும் வாழி.

தன்னவரும் பிறருமென்று சாராமே
நடுவுநிலை சார்ந்து நின்றே
அன்னவர்கள் வழுவியவை அஞ்சாது
வெளிப்படுத்தி யறிவை யூட்டு
முன்னவனே தமிழ் மக்கள் முழுநிதியே
கற்பகமே முடியாக் கல்வி
மன்னவனே யெனவாழ்த்த வந்துதித்த
நாவலன்றாள் வாழி வாழி

செவ்வடி - சுவைநிலைநிலை நகுநிலை
சுவைநிலை - சுவைநிலை
சுவைநிலை - சுவைநிலை
சுவைநிலை - சுவைநிலை
சுவைநிலை - சுவைநிலை
சுவைநிலை - சுவைநிலை
சுவைநிலை - சுவைநிலை
சுவைநிலை - சுவைநிலை
சுவைநிலை - சுவைநிலை
சுவைநிலை - சுவைநிலை

சுவைநிலை - சுவைநிலை
சுவைநிலை - சுவைநிலை
சுவைநிலை - சுவைநிலை
சுவைநிலை - சுவைநிலை
சுவைநிலை - சுவைநிலை
சுவைநிலை - சுவைநிலை
சுவைநிலை - சுவைநிலை
சுவைநிலை - சுவைநிலை
சுவைநிலை - சுவைநிலை
சுவைநிலை - சுவைநிலை

கம்பதாசன் (1916 - 1973) பாடல்கள்

பாரதியாருக்குப் பின்வந்த கவிதைமரபில் சமூகக் குறைபாடுகள் பற்றி தன்னுணர்ச்சிப் பாடல் மரபை வளர்த்த கவிஞர்களுள் கம்பதாசன் கலைவாணன் முதலியோர் முக்கியமானவர்கள். சமூகத்தில் நிலவிய பல குறைபாடுகளைத் தமது கவிதையிலே இவர் சாடியுள்ளார். கனவு என்பது இவரது கவிதைத் தொகுதிகளில் ஒன்று. இவர் ஒரு காலத்தில் புகழ் பெற்ற திரைப்பட ஆசிரியராக - முக்கியமாக தமிழுக்கு மொழி மாற்றப்பட்ட (டப்பிங்) பல தமிழ் திரைப்படங்களுக்குப் பாடல்களை எழுதியுள்ளார். **உதிர்ந்த மலர்.**

முள்ளுடைச் சிறுசெடியின் -கனவாய்

மூண்டு சிரித்த மலர்

கள்ளெனும் பொக்கிஷத்தால் -விம்மியே

கர்வம் அடைந்த மலர்.

பனித்துளி மணிகூடித் -தென்றலின்

பாட்டினைக் கேட்ட மலர்

கனிந்துள விண்ணதன்கீழ் -மௌனக்

கல்வியைக் கற்றமலர்

அந்திச் சிவப்பினையும் -விண்மீன்

அழகின் விழிப்பினையும்

சிந்தையிற் கொண்டமலர் -மணமே

செய்து திளைத்த மலர்.

வீழ்ந்து கிடக்குதையே! -உச்சி

வெய்யிற் சுடலையிலே

வாழ்வின் விருப்பங்களை -மண்ணிலே

வரைந்துளதோ வண்டே?

இதில் முதலில் நம்மைக் கவர்வது மலர் பற்றிய விவரிப்பு ஆகும். அதன் கவர்ச்சித் தன்மையையும் நன்கு அவதானித்தல் வேண்டும். இந்த மலரின் உதிர்வு எதனைச் சுட்டுகின்றது என்பது நன்கு தெளிவாதல் வேண்டும். மலரின் முந்திய சிறப்புகளுக்கும் அதனுடைய உதிர்வுக்கும் இடையில் காணப்படுகின்ற அந்தப் பெருத்த இடைவெளி மிக நுண்ணியதாக எடுத்துக் கூறப்படுகிறது. இப்பாடலினூடே இழைந்தோடும் சோகத்தையும் அவதானித்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

புலவர்மணி பெரியதம்பிப் பிள்ளைபாடல்

கி:டக்கிலங்கையின் மிக முக்கிய தமிழறிஞர்களில் ஒருவராகிய இவர் யாழ்ப்பாணம் - மட்டக்களப்புத் தமிழ் கல்விப் பாரம்பரியங்களுக்குப் பாலமாக விளங்கியவர். பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களது ஒரு சாலை மாணவரும் நண்பருமாவார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் தனது தமிழ்கல்வியைக் கற்ற இவர் பின்னர் இந்தியா சென்று அங்கு கல்வி பயின்றார். நமது தமிழ் சமூகப் பாரம்பரியங்கள் சிலவற்றின் சமூக ஒவ்வாமைகளை உணர்ந்த இவர் மனிதப் பொதுமையை வேண்டி நின்றார். இப்பண்பு அவரது பாடல்களில் பொதுவாகக் காணப்படும் ஒன்றாகும். மதங்களை ஒரு தத்துவநெறி சார்ந்து பார்க்கின்ற ஒரு பண்பு இவரிடம் காணப்பட்டது.

'கன்னியாய் திரு' என்ற இப்பாடல் அவரது ஆழ்ந்த மனிதப் பொதுமைப் பண்பைக் காட்டி நிற்கிறது. திருகோணமலை கன்னியாய் வெந்நீருற்றுக்கள் இவரின் பாடுகளமாயிற்று.

'கன்னியாய் திரு'

திருத்து மினிய மனச் சான்றோர்
 சினம்போல் வெம்மை செய்தே நீர்
 சுரந்து வருவ தென்னே நீ
 சொல்வாய் கன்னி யாய்த்திருவே
 சுரந்து வெம்மை தருவதெல்லாம்
 தொட்டே யென்னை அனைவார்க்கு
 மருந்தாய்ப்பா பாவம்; பிணி தீர்க்கும்
 வகையென்றுணர்வீர் மாந்தர்களே!

சைவர் பவுத்தர் மகமதியர்
 சார்ந்தே கிறிஸ்து சமயத்தோர்
 மெய்தொட்டாட நீ விரும்பும்
 விதமென் கன்னி யாய்த் திருவே
 மெய்தொட்டாட யான் விரும்பும்
 விதமிங் குணர் வீர் மேதினியில்
 தெய்வ மெவார்க்கும் பொது வென்னும்
 திறத்தை விளக்கும் செயல் கண்டீர்

அள்ளக் குறையா தினிதூறும்
விவந்நீர்ச் செல்வ மதையருளி
மெள்ளச் சுரந்து வருவதென்னே
விளம்பாய் கன்னி யாய்த்திருவே
மெள்ளச் சுரந்து வருவதெல்லாம்
விரும்பி யுலகோர் மனந்தளவே
கொள்ளச் சுரக்கும் கல்வியென
நானுஞ் சுரக்கும் குணங்கண்டீர்.

அன்னை தனக்காய் இராவணனார்
அந்தியேட்டி செயவென்றே
உன்னை யமைத்த துண்மையதோ
உரைப்பாய் கன்னி யாய்த்திருவே
என்னை யமைத்தார் இராவணற்காய்
இறைவ னான்மை யருட்சக்தி
என்னுந் திருமால் யான் சக்தி
வடிவம் இதனை உணர்வீரே.

சாதி பேதம் பாராதே
சமமா யெவரும் உனைத் தழுவ
ஏதுங் கலங்கா திருப்பதென்ன
இயம்பாய் கன்னி யாய்த்திருவே
ஏதுங் கலங்கா திருப்பதிங்கே
எல்லா உயிருஞ் சமமென்றே
ஓதும் படைப்பின் ஒருமைநிலை
உணர்ந்து முண்மை நிலை கண்டீர்

பல்லாயிரம்பே ருனைத் தோய்ந்தும்
பாரிற் பெரியோர் நிதமுமுனை
நல்லாய்என்றே புகழ்வதென்னே
நவிலாய் கன்னி யாய்த்திருவே
நல்லா யென்றே புகழ்வதெல்லாம்
நாடிப் பலருந் தோய்ந்தாலும்
புல்லா தியானு ன்னியெனப்
பொலிவுற்றிருக்கும் நிலைகண்டீர்.

உன்பாற் படிவோ ரெல்லோரும்
 உடலும் உயிரும் தளிர்ந்தொளிசேர்
 பொன்போற் பொலிவ தென்னேநீ
 புகல்வாய் கன்னி யாய்த்திருவே
 பொன்போற் பொலிதல் பூமியின் கீழ்ப்
 பொங்கும் தாதுப் பொருள்கல்பவ
 என்பாற் கலந்து சத்தியுடன்
 யானும் வருவ தென்க் கொள்வீர்.

புதுநகரில் கள்ளடி

திரிபுத்திரை நகரில் புது நகரில்
 "தூதர் அன்பு செய்தி மீதுரை மீதம் தாயு
 னுள்ள
 கைதாது மீதுரை

மீதுரை மீதுரை
 மீதுரை மீதுரை மீதுரை மீதுரை
 மீதுரை மீதுரை மீதுரை மீதுரை
 மீதுரை மீதுரை மீதுரை மீதுரை
 மீதுரை மீதுரை மீதுரை மீதுரை

மஹாகவி கவிதை

திரு.து.உருத்திரமூர்த்தி (1927 - 1974) எனும் இயற்பெயர் கொண்ட மஹாகவி ஈழத்தின் தனித்துவமான நவீன கவிதைப் பாரம்பரியத்தின் முக்கிய பிரதிநிதிகளில் ஒருவராகக் கொள்ளப்படுபவர். மிகுந்த நுண்ணிய உணர்ந்திறன் கொண்ட மஹாகவி அன்றாட வாழ்க்கை அனுபவங்களில் காணப்படும் மனிதப்பிரச்சினைகளை மிக நுட்பமாகவும் கவித்துவத்துடனும் சித்தரித்துள்ளார். இவரது கவிதைகளில் யதார்த்தமும் மனோரதியமும் இணைந்து காணப்படும். படிமச் சிறப்பும் (படிமம் என்பது கவிதை வாசிக்கும் போது மனதில் எழுகின்ற பிரத்தமங்கள்) சொல்வீச்சும் இவரது கவிதையின் முக்கியமான பண்புகள் என்பர். மஹாகவியின் பாடல்களில் கட்டில நேர்த்தியைத் தரும் படிமங்கள் மிக அழகாக வெளிவரும்.

'தேரும் திங்களும்' என்ற பாடலிலே இது நன்கு தெரிகிறது. யாழ்ப்பாணக் கிராம வாழ்க்கையை பெரிதும் விரும்பிய அவர் அந்த வாழ்க்கையைத் தளமாகக் கொண்ட பல கவிதை நாடகங்களை ஆக்கியுள்ளார். இவரது கவிதை நாடகங்களிலும் அந்தப் பண்பாடு நடைமுறைகள் மிகுந்த கவர்ச்சியுடன் வெளிவரும்.

தேரும் திங்களும்

"ஊரெல்லாம் கூடி ஒருதேர் இழுக்கிறதே
வாருங்கள் நாமும் பிடிப்போம் வடத்தை"
என்று
வந்தான் ஒருவன்.

வயிற்றில் உலகத்தாய்
நொந்து சுமந்திங்கு நூறாண்டு வாழ்வதற்காய்ப்
பெற்ற மகனே அவனும்.
பெருந்தோளும்
கைகளும், கண்ணில் ஒளியும், கவலையிடை
உய்ய விழையும் உளமும் உடையவன்தான்.

வந்தான். அவன் ஓர் இளைஞன்;

மனிதன் தான்.

சிந்தனையாம் ஆற்றற் சிறகதைத்து வானத்தே

முந்தநாள் ஏறி முழுநிலவைத் தொட்டுவிட்டு

மீண்டவனின் தம்பி

மிகுந்த உழைப்பாளி!

“ஈண்டுநாம் யாரும் இசைந்தொன்றி நின்றிடுதல்

வேண்டும்” எனும் ஓர் இனிய விருப்போடு.

வந்தான் குனிந்து வணங்கி வடம்பிடிக்க-

“நில்!” என்றான் ஓராள்

“நிறுத்து” என்றான் மற்றோராள்

“புல்” என்றான் ஓராள்

“புலை” என்றான் இன்னோராள்

“கொல்” என்றான் ஓராள்

“கொளுத்து” என்றான் வேறோராள்.

கல்லொன்று வீழ்ந்து

கழுத்தொன்று வெட்டுண்டு,

பல்லோடு உதடுபறந்து சிதறுண்டு,

சில்லென்று செந்நீர் தெறித்து

நிலம் சிவந்து,

மல்லொன்று நேர்ந்து

மனிசர் கொலையுண்டார்.

ஊரெல்லாம் கூடி இழுக்க உகந்த தேர்

வேர் கொண்டது போல் வெடுக்கென்று நின்றுவிடப்

பாரெல்லாம் அன்று படைத்தளித்த அன்னையோ

உட்கார்ந் திருந்துவிட்டாள் ஊமையாய்த் தான்பெற்ற

மக்க ளுடைய மதத்தினைக் கண்டபடி.

முந்தநாள் வான முழுநிலடைத் தொட்டுவிட்டு

வந்தவனின் சுற்றம்,

அதோ மண்ணிற் புரள்கிறது!

தேரும் திங்களும் பாடலில் பின்வருவனவற்றை மிக உன்னிப்பாகக் கவனிக்க வேண்டும்.

(அ) நடந்த சம்பவம் யாது? என்பதை அறிதல்

(ஆ) என்ற பிழை ஏற்பட்டது? அந்தப் பிழையை கவிதை எவ்வாறு வெளிப்படுத்துகின்றது. "முந்தாநாள் ஏறி முழு நிலவைத் தொட்டுவிட்டு மீண்டவன் தம்பி" பற்றிய இச்சித்திரிப்பு எதனைக் குறிக்கிறது?

(இ) தோள் அசைவு பாடலில் தெரிகின்ற முறைமை.

(ஈ) மதம் என்ற சொற்பயன்பாடும் அதன் உள் அர்த்தமும், மதம் என்பது இங்கு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள முறைமையை நோக்குக.

(உ) பாடலின் இறுதியில் வரும் கட்புலப் படிமம் ஒரு சிறுகதையின் இறுதி போன்று அமையும் தன்மையை அவதானிக்கவும் கடைசி வரிகளின் பின்னர் பாடலின் தலைப்பை திருப்பிச் சொல்லும் போதுதான் அந்தக் காட்சியின் நிசப்தமான, புயலுக்குப் பின்னான அமைதி, ஒரு ஸ்தம்பித நிலை தெரியவரும்.

நீலாவணன் கவிதை

மட்டக்களப்பிலே துறை நீலாவணையைச் சேர்ந்த சின்னத்துரை என்னும் இயற்பெயரைக் கொண்ட நீலாவணன் (1931 - 1975) 60, 70 களில் படைக்கப்பட்ட ஈழத்துக் கவிதை வனத்தின் பிரதான எடுத்துக்காட்டுகளுள் முக்கிய ஒருவராவார். ஆரம்பத்தில் தமிழ் உணர்ச்சிப் பாடல்களை எழுதிய இவர் பின்னர் உணர்வுச் செழுமையை மனித உறவுகளைச் சித்தரிக்கும் பாடல்களை எழுதிப் பெயர் பெற்றார். இவரது கவிதைகளில் மஹாகவி, முருகையன் கவிதைகளில் காணப்படும் முரண் உத்தி (Grony) மிகச் சிறப்பாகக் காணப்படும். அதனை 'உறவு' என்னும் கவிதையில் காணலாம்.

உறவு

மரணித்துப் போனஎங்கள்
மானாகப் போடிப் பெரியப்பா,
நீர் ஓர் பெரிய மனிதர்தான்!
பெட்டி இழைத்தும்,
பிரம்பு பின்னல் வேலைசெய்தும்,
வட்டிக்குளத்து வரால் மீன் பிடிக்கக்
கரப்புகளும் கட்டி விற்றுக்
காலத்தை ஓட்டும் ஒருகிழவன்,
என்றே நம் ஊரறியும்,
நேற்றுவரை.

பத்துநாள் தொட்டுப்
பகவிரவாய்ப் பாய்மீதில்,
வைத்தியமே இன்றி.
வயிற்றாலடியோடும்,
சத்தி எடுத்தும், வாய்
சன்னீ பிசத்தியும்,
செத்தும் பிழைத்தும் கிடந்தீர்
சுவரோரம்.

'எட்டுநாளாக இரணம் எதும்
குடலுக்குட் செல்லவில்லை!'
எனஉருகி உம்மனைவி வள்ளி,
புளுங்கல் அரிசவிந்த வெந்நீரை
அள்ளி உமக்குப் பருக்குகையில்,
நீர்- அவளை
ஐம்பது ஆண்டாய்
அனுபவித்துக் கொண்டதற்கும்,
ஒன்பது பிள்ளைகளை உற்பவித்துப்
பெற்றதற்கும்.
ஈற்றில் உமக்காய்
இரவுபகல் கண்விழித்து,
ஊற்றை அளைந்ததற்கும்,
உம்குறைகள் கேட்டதற்கும் ஈடாக,
ஓர்வார்த்தை யேனும் இயம்பாமல்
போய்விட்டீராமே!
புலம்புகிறாள் வள்ளியம்மை!

நாய்படாப் பாடுமது
நோயிலவள் பட்டதுண்மை
என்றாலும்...ஓர்வகையில்
ஆனந்தம் வள்ளிக்கு!
என்னவென்றால் -
தன்புருஷன் மானாகப் போடிக்கும்
எத்தனைபேர் சொந்தம்! அதோ,
எக்கவுண்டன், எஞ்சினியர்
வைத்திய கலாநிதிகள்
வர்த்தகர், பேராசிரியர்
சத்தா சமுத்திரம்தான் சாதிசனம்.
என்பதனால்!

தந்திகிடைத்து
மிக நொந்துபட்டுவந்தார்கள்.

அந்தி வரைக்கும் எதும்
 ஆகாரம் தின்னாமல் குந்தியிருந்து,
 குளறி அழுதார்கள்!
 ஐந்தாறுகாரில்
 இரவே ஊர்போய்விட்டார்!
 எத்தனைபேர் சுற்றமிந்த
 ஏழைக் கிழவனுக்கு!
 இத்தனைநாள் மட்டுமிது
 யார்க்கும் தெரியாது!
 உண்மையினைக் கண்டெங்கள்
 ஊர் -விரலை மூக்கில் வைக்கும்
 வண்ணம் மறைவாக வாழ்ந்தீர்!
 இறவாமல்....

இன்னும் உயிரோ டிருந்தீரே யாமாகில்
 என்ன வகையாய் அறிவோம் உறவினரை
 செத்தாலும் செத்தீர் நும்
 செல்வக் குடும்பத்தைப்
 பத்தியமாய்ப் பார்த்திந்தப்
 பாரில் வழங்கிவரும்
 உண்மை உறவறியும் ஊர்.

இப்பாடலைப் படிக்கும்போது அப்பாடலின் ஊடே இழையோடி நிற்கும் கிண்டல் தொனியை அவதானித்துக் கொள்ளல் வேண்டும். இக் கிண்டல் எவ்வெவ் வகைகளில் புலப்படுகின்றது என்பதை அவதானித்துக் கொள்ளல் வேண்டும். கதையின் எடுத்துரைப்பு முறைமையின் கவர்ச்சியையும் அவதானிக்க வேண்டும்.

அண்ணல் கவிதைகள்

எம்.எஸ்.எம்.சாலிஹ் (1930) என்ற இயற்பெயருடைய அண்ணல் கிழக்கிலங்கையிலிருந்து வந்து ஈழத்துத் தமிழக கவிதைக்கு வளஞ் சேர்க்கும் இவர் சமுதாய முற்போக்குக் கருத்துக்களுடன் தமது கவிதை களைப் பாடியுள்ளார். இவர் சமூக முன்னிலைக்கு வேண்டிய இஸ்லாமியக் கருத்துக்களை வன்மையாகக் எடுத்துக் கூறும் கவிஞரெனக் கூறலாம்.

நீ யார்?

இனிதான கனிய ளிக்கும்
இன்றிழல் மரங்கள், ஆங்கு
கனிபிழிந் தன்ன ஓசைக்
கடலலை நல்கும் புட்கள்
பனிதங்கு புல்லினோடு
மாமிசம் உண்ணும் மாக்கள்,
நனிஎழி லோடு மின்னும்
நாகங்கள் யாவி னுள்ளும்
மனிதா நீ யார்? இம்மண்ணில்
மதிப்புள்ள ஜந்து நீயா?

ஓதிய மறைகள் உன்னை
உயர்ந்தவன் என மொழிந்தே
தோதாகி உலகம் உன்றன்
சுகத்திற்கு வளையு மென்னும்!
பாதார விந்தம் சென்னி
பணித்திடும் சிருஷ்டி! நல்ல
ஆதாரம் அமரர் உன்றன்
அடியினைக் கௌரவித்தார்!
மனிதா நீ யார்? இம்மண்ணின்
மதிப்புள்ள ஜந்து நீயா?

ஆந்தையின் அலறலுக்கும்
அர்த்தம் நீ காணு கின்றாய்

சேர்ந்த ஓர்காகம் கத்த
 சிந்தையை இழப்பாய் பூனை
 பாய்ந்திடிற் பயந்து போவாய்
 பல்லியின் நச்சொலிக்கே
 மாந்திடு வாய் உனக்கே
 இவையெலாம் உயர்ந்த தாயின்
 மனிதாநீ யார்? இம்மண்ணின்
 மதிப்புள்ள ஜந்து நீயா?

சிங்கத்தின் கர்ச்சனைக்கும்
 சிறுத்தையின் உறும லுக்கும்
 தும்பியின் பிளிற லுக்கும்
 சீரிடும் பாம்பி னுக்கும்
 தங்குநீர் முதலை கட்கும்
 தாங்குமோ உயிர் என்றிங்கு
 வந்திங்கு வாழு கின்றாய்;
 மறையினால் உயர்வு கண்டாய்!
 மனிதாநீ யார்? இம்மண்ணின்
 மதிப்புள்ள ஜந்து நீயா?

காற்றிற்கும் பனிக்கும் நீலக்
 கடலுக்கும் இடி மழைக்கும்
 தோற்றிடும் விசும்பி னுக்கும்
 தொல்புகழ்ப் பூமித் தாய்க்கும்
 ஆற்றாமல் அழிகின்றாய் உன்
 அறிவுக்குள் அடக்காய் நீயோர்
 நாற்றுக்குள் முளையதனால்
 நானிலம் பெருமை பேசும்
 மனிதாநீ யார்? இம்மண்ணின்
 மதிப்புள்ள ஜந்து நீயா?

இக்கவிதையில் ஒரே கேள்வி மீண்டும் மீண்டும் கேட்கப்படும் போது கிளம்பும் மன உணர்வினை இனங்கண்டு கொள்ளல் வேண்டும். இப்பாடலில் அடிப்படைப் பொருள் யாது என்று கருதுகிறீர். அதனை அறிவதற்கு இறுதிப் பாடலின் வரிகள் முக்கியம் பெறும் முறைமையினை அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

பிச்சமுர்த்தி கவிதை

நவீன தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் மறக்க முடியாத பெயர்களில் ஒன்று ந.பிச்சமுர்த்தி ஆகும். 30 களில் தோன்றிய சிறுகதை எழுச்சியின் போது இவர் அக்காலத்தில் 'மணிக்கொடி' யைச் சேர்ந்த முக்கிய சிறுகதை ஆசிரியர்களுள் ஒருவராக விளங்கினார். தமிழில் உள்ள பாரம்பரியக் கவிதை மரபு புதிதாகத் தோன்றிய மனித அநுபவங்களை வெளிப்படுத்தப் போதாது என்ற கருத்துடையவராக இருந்தார். இவர் கு.ப.ராவுடன் சேர்ந்து தமிழில் புதுக்கவிதை மரபுக்கு ஒரு திட்டவட்டமான வளர்ச்சி வடிவத்தினைக் கொடுத்தனர். இவர்கள் எழுதிய காலத்தில் இவர்களது புதுக் கவிதைகள் வசன கவிதைகள் எனப்பட்டன. வசனகவிதை என அழைக்கப்பட்ட புதுக்கவிதையில் சொல்லப்படும் விடயம் தரும் பொருளிலும் பார்க்க அவ்விடயம் ஏற்படுத்தும் தாக்கமும் மனநிலையுமே முக்கியமானவை எனக் கொள்ளலாம்.

'பெட்டிக்கடை நாரணன்' பாடல் இரண்டு தளங்களில் ஓடுவதை அவதானித்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

ஒன்று நாரணன் என்னும் தனி மனிதனின் அனுபவங்கள், மற்றது தனிமனித அநுபவம் சுட்டும் பொதுவான மனித நிலை அவலம்.

பெட்டிக்கடை நாரணன்

தான்சாக மருந்துண்ட

தவசிகளைக் கண்டதுண்டோ?

ஊன்சாக,

உயிர் இருக்க

உலபுவர் சித்தரன்றோ?

நான் யாரு?

சித்தனா தவசியா?

பிழைக்கச் சொத்தெதுவும்

பாட்டனோ வைக்கவில்லை.

அழைத்து வித்தை ஏதும்

அப்பனோ புகட்டவில்லை.

இதற்காக

ஆண்டவன் கொடுத்த மூளை

அடுப்படிப் பூனையாமா?

நீண்ட விழியாள் துணையால்
 குங்குமத்தைத் தண்ணீரோடு
 குலுக்கிக் கலர்கள் செய்தேன்.
 தங்காமல் உப்பைப் போட்டு
 தனியான சோடா செய்தேன்.
 ஏழைக் கென்றிரங்கி
 எளிதான விலையில் விற்க
 கருவாடு போன்ற வாழைப்
 பழங்களும்.
 புகையிலைக் காம்பும்
 பீர்க்கன் இலையைப் பழிக்கும்
 வெற்றிலையும், வெட்டுப்பாக்கும்,
 சின்னப்பயல்களுக்கென்று
 பலானும்
 பெப்பர்மெண்டும்,
 பெரியவர்களுக்கென்று
 நெய்ப்பொடியும்,
 லேகாமருந்தும்
 வகையாகச் சேர்த்துவைத்தேன்.

நாரணன் பெட்டிக்கடையின்
 நாமமே பரவலாச்சு.
 இன்று கடன் இல்லை என்ற
 எச்சரிக்கை எதிரே இருக்கும்
 என் பேச்சு தேனாய்ச்சொட்டும்
 குழைவிலே வாங்குவோர்கள்
 வண்டாகி, பின்னர்
 வாடிக்கைக்காரர் ஆக
 ஆண்டிரண்டோடும் முன்னே
 தத்வங்கள் பொய்க்கக் கண்டேன்,
 பல தத்துவங்கள் கவிழக் கண்டேன்,
 உயிரற்ற ஜடத்தில் பெருக்கம்
 உண்டாகாதென்ற கொள்கை
 பொய்ப்பதை நானே கண்டேன்.

இருபது ரூபாய் முதலே
 இருநூறாக மாறி
 ஏற்றம் எனக்களிக்க
 உருமாலை வாங்கிக்கொண்டேன்
 ஓராளென ஆகிவிட்டேன்.
 உருமாலை நாராயணனாய்
 உருமாறி உயர்ந்தபின்னர்
 அகமடியர் தெருவில் சின்ன
 அங்கையற்கண்ணி மளிகைக்
 கடையொன்று வைத்துவிட்டேன்.
 சம்பளத்தை அள்ளிவீசச்
 சுரங்கம் சுரக்கவில்லை.
 தோதாகப் பொடிப்பையன்கள்
 சம்பளமில்லாதுழைக்க,
 தொழிலிலே தேர்ச்சிகொள்ள,
 முன்வந்து தொங்கவில்லை.
 எனவே,

கோழியுடன் எழுந்திருந்து
 கோட்டானுடனே துயிலும்
 கோலமே வாழ்க்கை ஆச்சு.
 சரக்கோ கொஞ்சம்
 எட்டுமணி நேரம்
 தட்டாது விற்றால்
 தட்டில் மிச்சம்
 தங்கி இருக்குமா?
 இப்படியிருக்க,
 எலிவேறு இரவில்
 இராஜ்யம் வகித்தால்
 என் உருமாலை மட்டும்
 கிழியாமல் போமா?
 போனாலும்
 நீண்ட விழியாளின் அருள்
 நீங்கவில்லை,
 முதலுக்கும் மோசம்
 மருந்துக்கும் காணோம்.

மண்ணெண்ணை பங்கீடு
 வந்தது அருளால்
 மண்ணெண்ணை வர்ணம்
 இரண்டுதான் என்றாலும்,
 மஞ்சளும் வெளுப்பும்
 என்றாலும் பலபேர்கள்
 கறுப்பென்று கதறினர்.
 தம்படி நாணயம்
 இல்லாமல் போனதும்
 முதலுக்கு மோசம்
 அணுகாத வேலியாய்,
 உயிருள்ள அரணாய்
 உவந்திட முளைத்தது
 அங்கயற்கண்ணி
 அடிகளே சரணம்!

தம்பிடி மிச்சத்தைக்
 கேட்பவரில்லை,
 சில்லரைப் போருக்கு
 வருவோரும் இல்லை;
 அங்கயற்கண்ணியின்
 அலையோடும் அருளால்,
 எண்ணைக்குப் பின்னர்
 அரிசிக்கும் பங்கீடு
 தானாகத் தங்கம்
 தடத்தில் கிடைத்தால்
 ஓடென்றொதுக்க நான்
 பட்டினத்தாரா?

மீன்கொத்தி ஒன்று
 உள்ளே இருந்ததால்
 பங்கீட்டுக்கடை ஒன்று
 பட்டென்று வைதேன்:

பணக்காரன் ஆனேன்
 பங்கீட்டுக் கடைகளால்

பணக்காரர் ஆனால்
 பாவம் என்றே தேதோ
 பேப்பரில் வந்தது.
 பாவமொன்றில்லாவிட்டால்
 பாருண்டா?
 பசியுண்டா?
 மண்ணில் பிறப்பதற்கு
 நெல் ஒப்பும்போது
 களிமண்ணில் கலந்திருக்க
 அரிசி மறுப்பதில்லை.

நக்சத்திரம் போல,
 நல்முத்துப் போல,
 சுத்தமாக அரிசி விற்க,
 பங்கீட்டுக் கடை என்ன
 சல்லடையா?

முறமா?
 நெல்மிஷினா?
 பலகைக்காரியா?
 மூட்டையை பிரிக்கு முன்னர்
 முந்நூறு பேரிருந்தால்
 சலிப்பதெங்கே?
 புடைப்ப தெங்கே?
 புண்ணியம் செய்யத்தான்
 பொழுது எங்கே?
 அங்கயற்கண்ணியின்
 அருளென்ன சொல்வேன்
 பங்கீடு வாழ்க!
 பாழ்வயிறும் வாழ்க.

(பங்கீட்டு முறை அமுலில் இருந்த காலத்தில் எழுதப்பட்ட கவிதை)
 இப்பாடலினூடே மேற்கிளம்புகின்ற விடயம் யாது எனக் கருதுகிறீர்கள்.
 பெட்டிக்கடைக்காரனாக இருந்த நாரணன் பெருத்த வியாபாரியாகும்
 படிநிலைகள் யாவை? அவன் தனது படிப்படியாக எழுச்சியை எந்த
 வகையிலே சுட்டிக் காட்டுகிறான்? கடைசி இரண்டு வரிகளையும் நீர்
 எவ்வாறு விளங்கிக் கொள்கிறீர் என்பதை அறிவதன் மூலம் இப்பாடலின்
 உணர்வாழத்தை அறிந்துள்ளீரா என்பதை அறியலாம்.

சி.வி.வேலுப்பிள்ளை கவிதைகள்

(1914-1984) இலங்கைவாழ் இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளர் நிலை விளக்கிய இவர் மிகுந்த இலக்கியத்தரம் வாய்ந்த ஒருவராக விளங்கினார்.

இவரது கவிதைப் படைப்புகள் எல்லாம் ஆங்கிலத்திலேயே வெளிவந்தன. In Ceylon's Tea garden என்ற கவிதைத் தொகுதி இலங்கையின் ஆங்கில இலக்கியங்களில் முக்கியமாகும். இந்தக் கவிதைகள் சக்தி, அ.பாலையா என்பவர் தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். அந்த மொழி பெயர்ப்பே இங்கு தரப்பட்டுள்ளது.

தமிழ் வடிவத்தின் பாரம்பரியத் தன்மையை வேலுப்பிள்ளை தனது மூல பாடத்தில் எடுத்துக்காட்டிய மலையக மக்களின் அவலத்தை முழுக்க வெளிக் கொணரவில்லை. எனினும் அந்தப்பாடல் சுட்டும் உணர்வை நாம் உய்த்துணரக் கூடியதாக உள்ளது.

தேயிலைத் தோட்டத்திலே

ஆழப் புதைந்த
தேயிலைச் செடியின்
அடியிற் புதைந்த
அப்பனின் சிதைமேல்

ஏழை மகனும்
ஏறி மிதித்து
இங்கெவர் வாழவோ
தன்னுயிர் தருவன்.

என்னே மனிதர்
இவரே இறந்தார்க்கு
இங்கோர் கல்லறை
எடுத்திலர்! வெட்கம்

தன்னை மறைக்கத்
தானோ அவ்விறைவனும்
தளிர் பசும் புல்லால்
தரை மறைத்தனனோ!

தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளியின் வாழ்க்கையின் சோகம் எவ்வாறு
இப்பாடலில் தெரிகின்றது என்பதனை நோக்குக. ஓர் நூற்றாண்டு எனத்
தொடங்கும் கடைசி இரு அடிகளிலும் இப்பாடலின் பொருள் பொதிந்து
கிடக்கும் தன்மையை விளங்கிக் கொள்ளல் வேண்டும்.

யி... ..

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

பிறவெளியீடுகள் :

நாகம்மாள்

ஆர். ஷண்முகசுந்தரம்

திருக்குறள் ஒழிபியல்

பாரதியார் கவிதைகள்

கம்பராமர்யணம்

திருவடி சூட்டும் படலம்

கிடைக்குமிடம் :

SOUTH ASIAN BOOKS

Vasantham (Pvt.) Ltd.,

44, 3rd Floor, C.C.S.M. Complex,

Colombo - 11.

Tel : 335844 Fax : 00941 - 333279